

Přílohy

Seznam příloh:

Příloha 1 – Rozhovor s Lenkou Kabrhelovou a Barborou Sochorovou

Příloha 2 – Rozhovor s Filipem Titlbachem

Příloha 3 – Rozhovor s Marií Bastlovou a Eliškou Dokulilovou

Příloha 4 – Rozhovor s Hanou Řiřicovou

Příloha 5 – Rozhovor s Janou Klímovou

Příloha 6 – Rozhovor s Janem Kordovským a Hanou Němečkovou

Příloha 1

Rozhovor s tvůrkyněmi podcastu Vinohradská 12 – Lenkou Kabrhelovou a Barborou Sochorovou

Tak se rovnou na to vrhnem, ať vás nezdržuju. Na začátek vás ještě musím poprosit Informovaný souhlas s účastí ve výzkumu a se zpracováním osobních údajů, jestli jste s tím v pohodě, že vás teď budu nahrávat, pak si to přepíšu a budete v té bakalářce.

Kabrhelová: Jo, dobře.

Sochorová: Ano.

K: A máme když tak nějakou šanci jakoby dáte nám vědět třeba, co tam z toho chcete dávat, nebo...?

Můžu vám to poslat, jestli chcete.

K: Tak možná jo, kdybychom se tam spíš někde spletli, já nezaručuju, že to úplně celý jako projdeme a fakticky ověříme, ale spíš jenom kdyby tam byl nějaký možná... Jako kdybychom chtěli něco poupravit právě i vzhledem k tomu, že už to vlastně nevytváříme, tak spíš jenom tak jako pro forma.

Ok. Já to musím přepsat slovo od slova a potom z toho budu používat některé ty vhodné věci, tak chcete poslat ten přepsaný rozhovor, nebo až tu zpracovanou kapitolu?

K: Možná asi to, co budete používat. Že stačí prostě když tak ta formulace spíš, kdyby tam jsme chtěli třeba něco upřesnit, jako aby to bylo úplně pünktlich, tak, no.

1. Super, tak jo, potom zašlu. Tak se na to rovnou vrhnem. Podcast Vinohradská 12 vznikl poté, co jste se vy paní Kabrhelová vrátila ze Spojených států a nastoupila do rozhlasu do kreativního hubu. Co bylo hlavním impulsem pro vznik tohoto podcastu a proč se vůbec rozhlas pro podcast rozhodl?

K: Tak hlavním impulsem bylo to, že se měnila distribuce rozhlasu obecně i audia jako takového, a měnilo se i publikum. To Český rozhlas v tu chvíli reflektoval, dělo se to ve světě, byl to celosvětový trend a rozhlas tím chtěl reagovat, pakliže já za něj vůbec v tuhle chvíli ještě můžu mluvit, asi by vám to přesněji řekli jeho největší představitelé, nebo hlavní šéfové v tuhle chvíli, ale rozhlas tehdy chtěl reagovat na tu proměnu toho trhu, a chtěl nabídnout něco publiku, které už neposlouchá rozhlasové klasické pořady v rádiu, ale poslouchá spíš online.

2. Takže to bylo rozhodnutí rozhlasu jako takového, nebo na to mělo vliv, že jste se vrátila z Ameriky, kde to zrovna začínalo nějak vzkvétat?

K: Ta situace se hodně protnula. Já jsem ještě jako zpravodajka Českého rozhlasu ve Spojených státech už dřív navrhovala, že by něco takového rozhlas mohl udělat a on už v tu chvíli vlastně podcasty měl, ale často to byly pořady, které byly publikované v rozhlasu, klasicky, na vlnách rozhlasových, ale vycházely ven i jako podcasty online. A rozhlas se rozhodl, že by vlastně chtěl to udělat opačně, že by chtěl mít nějaký jeden řekněme pořad, nebo útvar, nebo nějaký, nějakou formu audio, která by se týkala zpravodajství, nebyla by to třeba rozhlasová hra, nebo nějaká prostě zábavná věc, byla by to věc, která se týkala zpravodajství a publicistiky, a byla by právě dostupná tomu online publiku jako prvnímu. A pak by se vidělo, jestli stojí za to, nebo jestli to rozhlasové publikum se na ni chytne takhle. No a to jsem vám ale trochu odbočila, ta akce tehdy vzešla vlastně z obou stran. Rozhlas v tu chvíli, kdy já jsem se vrátila pracoval na tom, že zkoušel různé formáty a to, jak by takový zpravodajský podcast mohl vypadat, a já jsem přišla ze Spojených států do toho kreativního hubu, jak jste říkala, a vlastně jsem taky měla nějaké nápady, jak by taková věc mohla vypadat. Takže jsem dostala úkol, byla jsem tím pověřena, vlastně jsem s kolegy společně, hlavně z Českého rozhlasu Plus právě s Pavlem Vondrou, kolegou také z našeho podcastu, tak s ním jsme vlastně začali společně ten podcast nějak vyvíjet.

3. Já jsem ještě neřekla, že se budu ptát asi takhle obecně a odpovězte mi prosím ta, která si myslíte, že k tomu máte co říct. Nebo klidně obě dvě, abych to zbytečně nezužovala pouze na jednu z vás. Na jaké publikum tedy Vinohradská 12, nebo v té době za vašeho působení cílila?

K: Tak já tady začnu a pak to nechám když tak na tebe Baru, jestli můžu.

S: No tohle myslím, že jsou rozhodně na tebe teda otázky. Já se pak přihlásím třeba k nějakému jako tématicky... Navíc ani u toho začátku jsem nebyl, žejo. Takže myslím, že vůbec k tomu nemám co říct.

K: Dobře. Tak na jaké publikum... bylo to převážně publikum mladší, které se zajímá o zpravodajské pořady, ale nejenom mladší. Vlastně publikum, které je aktivní, aktivní online, hledá si ty informace samo. A ukázalo se, že tady ten předpoklad se docela splnil, protože alespoň při nejmenším, co jsme měli my ty ty informace ze třetích stran, tak se ukázalo, že nás opravdu poslouchali mladší lidé, většinou to byli nejvíc kategorie tuším, a teď vám to neřeknu úplně přesně, mezi šestadvaceti, šestatřiceti lety, ale i mladší. Bylo vidět jako z různých ohlasů nám se, a to není výsledek nějakýho reprezentativního průzkumu, ale

k nám došly i informace o tom, že nás poslouchali i třeba teenageři, děti, které... kterým bylo šestnáct až osmnáct let a tak dál.

4. To byla právě moje další otázka, že koho váš podcast teda reálně zasahoval. Takže byla to ta mladší generace?

K: No byla to online ta mladší generace, což je věc, kterou my známe z těch třetích stran. Ale tam jste hodně odkázaná na to, jaké informace o sobě ty třetí strany sdílí. Takže tam je to poznání naše trochu limitované, nebo při nejmenším bylo. Co se týče rozhlasu, to je vlastně podobné, protože rozhlas takové informace o těch svých uživatelích nesbírá. Takže je tam samozřejmě nevíte. No plus další ještě ale potom celý segment pro tu Vinohradskou 12 byli posluchači, kteří poslouchají rozhlas, protože V12 se začala vysílat na Českém rozhlase Plus, a tam teda většinou ti posluchači, a to teď bych vás nerada mystifikovala, protože tam jako moje znalost hluboko úplně nesahá, ale myslím si, že to většinou bývá posluchačstvo středního věku, asi mladší lidi taky, ale většinou hlavně asi starší lidi, kteří preferují stanice mluveného slova. Takže vlastně nakonec ten zásah toho podcastu byl docela široký.

5. Pokud mám správné informace, tak se na každé epizodě podílel moderátor, editor, řešeršista a sound designer. Přibyl do týmu ještě někdo nebo přibude teď v Seznamu, jestli se můžu zeptat?

K: Tak. To nechám Báře.

S: Ono se to jenom malinko promění, ale ten tým vlastně bude pořád stejný. Vlastně ten počet těch lidí, kteří budou připravovat jednotlivé epizody, tak se nezmění, to znamená bude tam Lenka jako moderátor, což vlastně nevím, jestli tady z toho výčtu... To znamená ale Lenka jako moderátor, jako jedna osoba, potom bude editor, můžeme mu říkat jako hlavní editor, to znamená ten, kdo bude mít opravdu na starosti vlastně od A do Z tu obsahovou přípravu, a pak vlastně místo řešeršisty nám tady jako přichází koeditor, což bude člověk, který bude vlastně spolu s tím editorem vlastně celý ten díl připravovat. Protože Lenka zároveň...

K: A já bych... Promiň, že ti skáču do řeči. Já bych to možná držela, jestli vám to nebude vadit spíš ještě u té V12, protože my jsme jako moc oficiálně zatím o tom chystaném podcastu nekomunikovali, tak abychom zas tady nepředběhli jako Seznam. To vás tady poprosíme o diskrétnost.

Určitě.

K: Ale ta V12 byla přesně takhle, jak říká Bára, no.

S: Tak. Takže vlastně tam jenom, vlastně bude to vznikat za stejných teda podmínek počtu, počtu lidí.

K: Tak, no. Čtyři.

Takže tam byl řešeršista, který teď bude zaměněn za koeditora.

K: Je to pořád stejný, no, vlastně.

6. Dobře. Jak byla ta práce na přípravě každé epizody mezi tady ty lidi rozdělena?

K: Tak Báro já to nechám na tebe.

S: Dobře, tak jo. Tak bylo to vlastně rozdělený... možná trošičku jakoby nepoměrem, ono to z toho vždycky vyleze, když o tom začnu mluvit, že vlastně toho hodně dělala Lenka. Že na Lence vlastně hodně viselo to, ta příprava vlastně na ten díl, který se zrovna aktuálně dělal. S editorem vždycky ten moderátor probral to téma a samozřejmě ideálně i toho hosta, který se shání. Což většinou potom vlastně sháněla Lenka jako moderátor, a nebo, a nebo se teda pokoušel někoho sehnat editor. Potom se dělala vlastně příprava na ten rozhovor, který zase pokud to editoři stihli, protože editoři většinou nebyli vyčleněni jenom pro ten podcast, tak buď to se oni podíleli na té přípravě, ale většina té přípravy zase vlastně byla na Lence jako na moderátorce. A to je taková předpříprava před tím, než vlastně se začal ten rozhovor natáčet. Ten rozhovor se potom natáčel v ten jakoby další den a tam už do toho potom právě vstupovali už při natáčení toho rozhovoru ideálně, taky ne vždycky, protože byla pandemie a bylo to složitější, takhle tam nastupovali ti řešeršisti, kteří už vlastně to s editorem poslouchali, jak Lenka ten rozhovor vede, a už jsme se vlastně bavili o tom, jaké klipy by se třeba daly použít a co oni začnou hledat. Potom do toho už vlastně vstoupili, a teda ono se to vyvíjelo, to, jak ten podcast vlastně fungoval. Nějakou dobu vlastně sound designeři do něj vlastně vstupovali až později večer, až vlastně při tom samotném mixu a čistila to audio Lenka, ale teď už myslím, že byla ke konci toho našeho týmu zaběhnutá praxe taková, že to audio, které my jsme natočili, které Lenka odmoderovala s hostem, tak to se poslalo sound designerům, kteří ho vlastně vyčistili, to znamená od takových těch vatových slov a tak. A podle našich vlastně, podle našich poznámek ve scénáři to audio různě upravili. Mezi tím už řešeršista hledal zvuky, který si ten editor v průběhu odpoledne přeposlechnul, nebo zasadil si je pak správně do toho scénáře, kde je chtěl mít a ten scénář potom i s tím vyčištěným zvukem pak šel vlastně znovu tomu sound designerovi, který už potom pracoval s těmi zvuky podle toho scénáře a míchal to finální audio. Ale mezi tím už vlastně zase probíhala příprava na ten další den, kdy Lenka už vlastně komunikovala s tím dalším editorem a už se vlastně připravovala, připravovalo to další vydání.

Takže řešeršista hledal vlastně jenom zvuky, nebo připravoval i řešerše pro ten rozhovor, pro moderátora?

S: Hledal jenom ty zvuky.

6. Takže ta příprava tím pádem ležela pouze na vaší straně, paní Kabrhelová? Jak dlouho vám příprava na rozhovor zhruba trvala?

K: Hodně záviselo podle toho, jaké to bylo téma. My jsme jeli v takové... snažili jsme se být aktuální, takže jsme často ty díly opravdu vybírali ze dne na den, nebo ta témata. Ale záviselo, protože někdy víte o nějakém tématu, že je prostě aktuální, sledujete si ho a

potom tu přípravu máte vlastně dlouhodobější, že prostě si ty informace sbíráte, a nakonec ten díl natáčíte třeba, já nevím, za čtrnáct dní a mezi tím si čtete různé materiály. Takže ono se to úplně tak nedá říct, ale většinou ta naše obrátka byla opravdu jako den, nebo denní, no. Tak bych to řekla.

8. Podle čeho se tedy dané téma podcastu vybíralo?

K: No hlavně podle toho, aby bylo aktuální, aby bylo relevantní, byla to... Tím, že ten podcast vychází jednou denně, pětkrát týdně, tak jsme se snažili opravdu postihnout ty hlavní zpravodajsko-publicistická témata, která v tu chvíli hýbala zpravodajským světem. Ale snažili jsme se taky abychom byli rozkročení nejenom třeba do české politiky, taky do zahraničí, do ekonomiky, do sportu, do kultury, do nějakých společenských záležitostí a otázek, které teda tvořily menšinu, když se na to podíváte, tak samozřejmě většina z toho byly třeba politické kauzy, nebo politicko-ekonomické kauzy různé korupční, ale v zásadě jsme se snažili, aby to byl takový průřez tím, co se v české společnosti, v zahraniční společnosti děje.

9. Podle jakého klíče byl poté volen respondent pro tuto epizodu?

K: My jsme často, Báro když tak mě doplň, často jsme se opírali o naše redakční kolegy, protože, a to už nevím, jestli k tomu dojdeme, ale možná to řeknu už tady, jako tou hlavní osnovou toho formátu, bylo to, že to není jeden z dalších konfrontačních pořadů, rozhovor s respondentem, který by byl, třeba reprezentoval politickou stranu, nebo nějakou skupinu zájmovou, nebo nějakou profesní skupinu, ale snažili jsme se především oslovovat naše kolegy, byli ti hosté hlavně z řad novinářů, kolegů, kteří dokáží v tu chvíli vlastně vyprávět ten příběh trochu komplexněji, a můžeme tam zakomponovat i třeba různé protiargumenty a třeba tak, ale jsme pořád schopni je vysvětlovat. A nepřikláníme se, alespoň to byl ten cíl a plán na nějakou stranu. Zároveň ta česká žurnalistika je trochu limitovaná, i rozhlasová žurnalistika je limitovaná, takže tam, kde jsme nevystačili s našimi kolegy, jsme se obraceli i na experty, třeba na univerzitní profesory, nebo na akademiky a tak dále, nebo na nějaké jako třeba vedoucí publicisty v nějaké já nevím, v nějaké oblasti řekněme sportovní publicista, nebo někdo, kdo se zabývá nějakou jednou specifickou oblastí, kterou třeba neřešil nějaký konkrétní novinář. Takže jsme jako vykračovali vlastně z toho formátu trochu ven, ale často jsme tomu potom přizpůsobovali tu formu, kterou ta Vinohradská 12 měla. Aby to nebylo manipulativní.

Chcete něco doplnit, paní Sochorová?

S: Já si myslím, že jenom asi chtěla říct, že si myslím, že ta Vinohradská 12 byla jako trošku výjimečná i tím, co si vlastně mohla Lenka, nebo třeba kontaktama, který Lenka měla a který nasbírala za pět let v Rusku a pět let v Americe, že si myslím, že to trošku taky vystupovalo z řady těch dalších zpravodajských podcastů těmi zahraničními hosty, kteří, který mi vlastně přišli dobrý. A mohli v tom podcastu být díky tomu, že je Lenka zná, díky tomu, že na ně měla kontakt, no.

10. Jenom by mě ještě zajímalo, co jste myslela těmi limity české žurnalistiky?

K: No, česká žurnalistika není tak veliká, že nemáte tady třeba New York Times, to prostě s baterií, já nevím, dvou set novinářů, kteří se každý hloubkově věnují technologiím, zdravotnictví anebo nějakým různým jako dílčím aspektům, to tady v Česku většinou nebývá. Těch novinářů je řádově méně, takže v tom jsem myslela, že jako prostě ten výběr těch hostů je limitovanější. A samozřejmě i výběr těch hostů v rozhlasu, který pořád je velmi bohatý, rozhlasové zpravodajství je veliké, je to několik set lidí, ale zároveň ne všichni jsou novináři, ne všichni mají nějaké jedno svoje téma, kterému se do hloubky věnují.

11. Rozumím. Když se ještě vrátíme k té přípravě, má nějaké fáze? Jak si ji můžu představit jako časově? Jak dlouho trvá příprava toho jednoho dílu? To asi vlastně nebylo řečeno.

K: Tak Baru to nechám na tobě.

S: No ta příprava může trvat od týdne po jako půlhodinu, podle toho, jak je potřeba. Myslím, že ten týden bysme na tom dokázali strávit úplně stejně, jako se na tom, když nemáte čas, prostě stráví ten čas, jaký máte a jakýkoli bych řekla to časové okno se dá docela dobře tou přípravou vyplnit. A myslím, že Vinohradská 12 tou, jak už o tom vlastně Lenka mluvila, o té obrátce těch dvaceti čtyř hodin, která tam je, tak logicky prostě moc času na tu přípravu nemáte. Samozřejmě záleží, o jaký díl se jedná a samozřejmě kdo ho dělá. Ve chvíli, kdy bude dělat Lenka rozhovor o Americe, nebo o nějaké politické situaci v Americe, ta příprava ji určitě zabere, teda promiň, že mluvím za tebe, asi méně času, než když se bude připravovat na sportovní téma, když se budeme bavit o fotbale, o tenise, o čemkoli, takže, takže to samozřejmě jako hrozně záleží. K těm dílům, ke kterým je asi potřeba ta příprava jako nejdelší, tak tam patří díly, kdy se rozhodnete vyjet ven, protože tam to samozřejmě není o jednom odpoledni, ale o tom, že musíte jako kontaktovat zaprvé ty lidi, kam jedete, musíte si sehnat nějaký prostor, což nevím, jestli se taky k tomu třeba pak ještě dostanete, takový díl jsme dělali. To je samozřejmě časově mnohem náročnější, ale, to ale asi zase musí říct Lenka, kolik jí třeba... Jako teď nevím, jestli myslíte vlastně tu přípravu jenom vlastně na ten rozhovor, vlastně s tím hostem, tak to většinou dělá jakoby Lenka několik hodin, no.

K: To záviselo, no. A jinak ten díl samotný, tak já nevím. My jsme počítali většinou takovou dobu, že jsme začínali, já nevím, kdybychom chtěli být velkorysí, tak někdy jsme natáčeli v sedm ráno, tak kdybyste počítala od osmi a uzávěrku jsme měli v jedenáct. A strašně záviselo na tom, který to je díl, jaký to je díl, kolik používáte archivního audia, kolik vám zabere času příprava jako editační vlastně, kolik vám zabere příprava ta rešeršní a kolik zároveň jak mluví ten host. Protože někdy jako editace toho samotného hrubého zvuku může zabrat několik hodin, někdy zabere třeba dvě hodiny, ale někdy taky pět, nebo šest. Podle toho, jak se ten člověk vyjadřuje. Takže to strašně závisí a všechno tohle to se potom nasčítává. Ale v zásadě náš pracovní den byl od rána zhruba, já nevím, půl devátá, devátá a uzávěrka je dvacet tři hodin, nebo byla dvacet tři hodin.

Takže se dá říct, že jedna epizoda rovná se jeden pracovní den?

K: To spíš víc. Já si myslím, že to je tak patnáct hodin, no. Takže už se blížíte ke dvěma pracovním dnům, ale zároveň je to smrsknutý do toho jednoho kalendářního dne.

12. Dobře. Při přípravě toho rozhovoru, stanovujete si i nějaké okruhy nebo konkrétní otázky?

K: Mhm, stanovujeme. My jsme většinou, když to specificky, když to byli naši kolegové, tak jsme se snažili je do toho procesu zapojit, aby chápali, odkud kam chceme dojít. Hodně se to spoléhalo na předrežerši, na to, co my jsme si načetli a tím, že naše ambice bylo ty příběhy, když se povedlo, vyprávět trochu jinak než klasická publicistická linka, třeba kterou jste mohla slyšet já nevím, na Českém rozhlase Plus, nebo v nějakých klasických zpravodajských interview, tak, tak tam jsme do toho, toho „respondenta“, toho našeho třeba kolegu, reportéra nebo reportérku, jsme je do toho zapojili a určitě oni byli součástí toho celého procesu. Ty okruhy jsme si připravili, vlastně se ukazovalo, že bylo strašně fajn, když se na to připravili i oni sami, a tam už strašně záviselo na schopnosti, na erudici, na tom, jak dlouho ti lidé se tím zabývali, jestli byli schopní mluvit o tom spatra, nebo mluvili podle poznámek a tak dále. Ale tohle to nebyl formát, který by měl někoho na něčem nachytat, takže tam samozřejmě jako poctivá a pečlivá příprava zdrojování, ověřování, dohledávání, to všechno toho bylo součástí. Takže ano, s okruhy jsme pracovali.

13. Pokud ten host nebyl z rozhlasu nebo z redakce, byly mu ty otázky zasílány předem?

K: Okruhy jsme posílali. Tam to nebylo úplně už specifické otázky, ale dohadovali jsme se vždycky a většinou jsme to také i společně konzultovali, protože tam šlo o to, abychom zase znova nenachytávali někoho třeba na nějaké expertíze, který by mu nebyla vlastní. Takže tam šlo o to, že jsme si předem stanovili nějaký vymezený rámec a potom ale samozřejmě podle toho, protože tam s tím hostem jsme neprobírali ty věci tak jako úplně dopodrobna, jako třeba s našimi kolegy, tak se můžete dotknout něčeho, co rozpracujete potom v rámci toho rozhovoru. Takže tam ta disciplína byla trošku klasičtější rozhovor, ale rozhodně tak jako na každý publicistický rozhovor, ten host samozřejmě okruhy dostal.

14. Ted' trošku taková vágní otázka – co je podle vás na přípravě toho rozhovoru nejdůležitější?

K: No, asi vědět odkud kam chcete dojít, já bych řekla. Nebo co chcete v tom rozhovoru zachytit a co je ta hlavní otázka, na kterou se ptáte. Ale zároveň bych si tam rovnou dodala, a to nevím, jestli Bára mě když tak doplní, my jsme často přišli na to, že jako to vyprávění samotné, když mu věnujete dostatečnou hloubku a plochu, tak vám vlastně odhalí různé úhly, které by bylo ještě zajímavé podchytit, a samozřejmě by bylo potřeba se na ně dál připravit, ale jako přijdete samozřejmě někdy na to, že ten rozhovor se může odvíjet ještě někudy jinudy. No, tak... takže ještě předpříprava, ale zároveň asi i improvizace taky.

S: Jo já teda ještě si myslím, že je hrozně úplně klíčový si vlastně při té přípravě si vybrat dobře toho hosta. Že sebelepší otázky, ve chvíli, kdy ten host se jako rozhodne, že nechce, nebo prostě nespolupracuje nebo, ale nebo ani to třeba nedokáže říct, je to spíš žurnalista, který je zvyklý třeba na psaní a vyloženě mu nesedí ta poloha toho vyprávění, nebo toho mluveného projevu, tak se sebelepší přípravou je člověk v koncích, když na druhé straně jako sedí někdo, kdo vlastně tu hru jako nehraje s vámi, no.

15. Jak tedy předem zjišťujete, jaký ten respondent bude?

S: No těžko samozřejmě, to se vlastně dopředu jako nedá říct, když je to někdo mimo ten dům, nebo to byl třeba mimo rozhlas. Tak věděli jsme, nebo jsme znali silné a slabé stránky třeba našich rozhlasových kolegů a tam s tím pracovat můžete, ale ve chvíli, kdy k vám jde někdo úplně zvenčí, třeba někdo s kauzou, kterou v tom podcastu mít chcete, protože to je důležitá věc, ale prostě jí objevil někdo, koho třeba neznáte a nemáte ho úplně prověřeného v tom mluveném projevu, no tak se nedá dělat nic jiného, než vyčkat co, co se stane a dát si, a dát si tam dobrou časovou, natáčet s ním co nejdřív, aby byla dobrá časová rezerva, když tak hodně stříhat, no.

16. Kde se poté podcast natáčel a jak moc natáčení narušily pandemické restriktce?

K: No narušily zásadně. Podcast se prioritně natáčel ve studiu v rozhlase, které jsme měli k dispozici, ale pandemie to celé zpřeházela naruby, takže my jsme docela dlouhou dobu po všechny ty lockdowny i mezi nimi fungovali na dálku. Já jsem natáčela na tom místě, kde mě vidíte teď často, tak to bylo doma u mě a kolegové taky vlastně. Takže jsme využívali jsme různá vzdálená připojení, různé nahrávací aplikace, vyzkoušeli jsme toho celou řadu a někdy, to už zmiňovala taky Bára, což jsme neudělali tolikrát, protože to vyžaduje opravdu masivní přípravu a obrovskou produkční práci, jsme vyráželi natáčet ven. To jsme dělali hlavně před volbami, jsme si zorganizovali opravdu tři takové výjezdní natáčecí díly, tak to jsme natáčeli venku v terénu.

17. Jak moc složitá je potom ta postprodukce, u těch terénních nahrávek?

K: Hodně složitá.

Je tam velký rozdíl?

K: No, hodně.

S: To je, my jsme si to pak vlastně plánovali tak, a i to bylo tady u těch volebních dílů, u kterých, o kterých mluvila Lenka, že jsme to plánovali na pátek. Kdy se vlastně natáčelo od pátku od rána s tím, že jsme se v pátek odpoledne vrátili většinou do studia, nebo vlastně do té střížny a měli jsme tím pádem celý víkend na to připravit ten díl. Když normálně vám vlastně ten díl trvá to jedno odpoledne, teoreticky, tak tady jsme si na to vlastně dávali tu sobotu a neděli a většinou to opravdu bylo tak, že jsme ty díly nahrávali do toho systému v neděli v noci, nebo večer. Takže je to jako úplně, bych řekla, že je to jako úplně jiná disciplína, vlastně než, než to, co děláte s tím studiovým rozhovorem.

K: Je, no. Je to náročnější i hlavně z hlediska toho audia, protože nahráváte v různých prostředích, nahráváte v různé síle, dějí se tam okolo vás různé věci a na to všechno je potom potřeba myslet. A vlastně na spoustu věcí je potřeba myslet už tam v tom terénu, takže to je taková zatěžkávací zkouška, no. Je to náročný.

S: Většinou, tak. Většinou je vlastně jiné i to vyprávění. Jako že vlastně to stavíte, nebo musíte se nad tím mnohem víc zamýšlet v tom terénu a potom když vlastně píšete ten

scénář vlastně potom pro toho sound designera, že to vlastně se dá vyprávět zase více způsoby, než třeba právě ten rozhovor v tom, v tom studiu, kde to je jasná otázka, odpověď, tak tady prostě můžete pracovat s tím vnějším prostředím, což je myslím pro posluchače hrozně super, hrozně obohacující a zároveň pro vás je to hodně práce navíc a hodně věcí, na co myslet, co je potřeba udělat tak, aby to zase těm posluchačům jako vlastně přišlo dobrý a nebylo to zmatený.

18. U těch studiových rozhovorů – byly natáčeny v nějakou pravidelnou dobu, nebo jste se museli přizpůsobovat spíše respondentům?

K: No snažili jsme se natáčet co nejdřív, abychom na tu postprodukcí měli opravdu celý den, ale museli jsme se často přizpůsobovat hostům. Takže byly momenty, kdy se to vymklo a samozřejmě když přišla nějaká aktuální událost, která se stala v tu chvíli, my jsme na ní museli zareagovat, byla to prostě tak velká věc, že jsme třeba změnili to téma v rámci toho jednoho dne, což se nedělo moc často, ale taky se nám to stalo. Tak potom prostě se už samozřejmě dostáváte do nějaké úplně jiné sféry, že natáčíte rozhovor místo devíti ráno třeba, já nevím, ve dvě odpoledne, nebo ve tři odpoledne. Tak to se nám samozřejmě taky stalo, taková věc, no. Ale jinak pravidlem bylo, že rozhovory se natáčely většinou během dopoledne.

19. Už jste zmiňovala nějakou improvizaci během vedení rozhovorů, dá se to nějak říct, jakou část toho rozhovoru stanoví nějaké připravené otázky a jakou část tvoří ta improvizace, nebo reakce na toho respondenta?

K: To si úplně nejsem jistá, že takhle dokážu říct. To hrozně záleží taky co je to za respondenta, ale i se nám stalo, že přišel respondent, který byl třeba hrozně stručný, většina lidí se rozvypráví, takže jsme pak už to je jako z osmdesáti procent třeba improvizace, ale jako asi vám to neřeknu, ne nějak poměrně vám to asi nevyčísím, kolik a jak. Ale my jsme se většinou opravdu snažili, ne tak, aby to bylo dogmaticky se držet, ale abychom drželi nějakou strukturu toho vyprávění. Aby a... jako myslet na to u toho rozhovoru. Takže ono je potom jedno, jestli se odchýlíte tou otázkou a říkáte něco jiného, ale jako smysl a jako cíl toho vyprávění, je vlastně stejný jako který si určíte na začátku. To by se muselo stát něco takového, že vám ten člověk vlastně prozradí tam na místě nějakou úplnou novinku, ale to se většinou nedělo, protože to by potom jako ta předpříprava nedávala úplně smysl, no.

20. Jakým způsobem pracujete vy jako moderátorka s hostem? Mám tím na mysli nějaké usměrňování, právě aby vám moc neutíkal, nebo hlídání času a tak podobně.

K: No strašně záleželo na tom, co je to za respondenta zase znovu, ale obecně bych řekla, že ten rozhovor pro ten podcast byl trochu jiná disciplína, než klasické rozhovory třeba co slyšíte v živém vysílání. To je prostě velký rozdíl, jestli ten rozhovor předtáčíte a ještě je velký rozdíl v tom, když to jsou vaši kolegové, se kterými se snažíte něco odvyprávět, tam prostě můžete třeba jednu odpověď zvládnout i několikrát, podle toho, jaká se vám líbí formulace a tak dále. Ale jinak je to klasická věc, prostě normálně zasahujete do toho rozhovoru nějakým způsobem se ho snažíte prostě posunovat tak, aby směřoval

k nějakému prostě vytýčenému cíli, k nějaké pointě, kterou si dáte. To si myslím, že je podobné tomu, těm všem ostatním rozhovorům.

21. Zase stejná otázka – co je podle vás během vedení toho rozhovoru opět nejdůležitější?

K: No za mě asi bylo nejdůležitější to, aby se ten moderátor a ten respondent shodli na jedné zásadní věci, a to je sdělnost. Jakože oba mají stejný cíl, a to je to, že tu story chtějí odvyprávět společně. A v tom si myslím, že je to taky trochu jiné, protože to není jako konfrontační rozhovor, zase znovu, ani rozhovor prostě kde se moderátor dostává k nějaké super nové zpravodajské informace, tohle bylo víc kontextuální, a vlastně to víc pracovalo třeba s pointou, nebo s nějakou zápletkou. Takže ve chvíli, kdy si ten host a ten moderátor, vlastně ten celý tým, ten editor i řešeršista rozuměli v tom, co chtějí vyprávět a kam chtějí dospět, tak v tom vlastně se ten rozhovor odehrával tak nějak jako nejzajímavěji, co se týče toho, co z toho mělo potom vyplynout. Že to měl být prostě nějaký ucelený formát, který dal kontext, souvislosti, nové informace, ověřené informace i někdy nové zpravodajské informace, ale vlastně hlavně to bylo soustředěné právě na to, aby, abychom poskytovali nějaký větší kontext a nějakou ucelenější formu.

Nechcete nic dodat?

S: Ne ne. Myslím, že je to úplně vyčerpávající.

22. V případě, že v tom týmu je nějaká neshoda, má někdo hlavní slovo? Nebo jak se takové situace řeší?

K: Já myslím, že jsme je řešili hodně konsenzuálně. Ale jako editor byl nejzodpovědnější osoba, takže když potom docházelo na nějaké rozhodnutí, tak to byl editor, kdo měl vlastně zodpovědnost za ten díl, který posílal do světa. Říkám to správně?

S: Jo, ale já myslím, že se nám to vlastně nedělo, nebo že se nevzpomínám, že by někdy někdo jako musel přijít s nějakým jako řešením navzdory vyložení ostatním. To myslím, že se nám teda za těch několik let nestalo.

K: Taky si myslím, že ne, no.

23. Natáčejí se všechny části podcastu vždy znova, nebo jsou nějaké části, nějaké fráze, u vás asi třeba ten závěr, které jsou předtočené a jenom se vždycky nalepí?

K: Vždycky znova. Pokaždé čerstvé.

24. Co tedy následuje po nahrání toho rozhovoru? Rozhovor se nějak přepisuje, edituje, posílá se rovnou na střih, nebo jaký je postup?

K: No zhruba tak, jak říkáte. Tak Baru já to nechám na tebe.

S: Je to tak, že rozhovor se nahraje, uloží, zkontroluje, že se uložil správně, protože se může stát, že se to nepovede. Takže tohle by se všechno mělo zkontrolovat, nemělo by se na to

zapomenout, to je jako taková důležitá věc. Potom se dá na přepis, v Českém rozhlase jsme to tak dělali, že vlastně jsme ho ten rozhovor nahráli do programu, který nám ho, který nám ho přepsal a potom jsme, potom jsme už vlastně pracovali dál s tím přepisem s rešeršistou.

25. To znamená, jak jste na něm pracovali?

S: No že si tam vytipujete ty místa, kde byste vy jako editor tam viděla ten prostor pro ty klipy a o těch už ví rešeršista, v ideálním případě během natáčení toho rozhovoru, ale často spoustu těch věcí vyjde najevo až během toho přepisu. Protože to, že si ten rozhovor poslechnete při tom, jak probíhá, tak to vůbec neznamená, že když ho uslyšíte podruhé, tak že tam nenajdete nějaká jiná, možná lepší místa, kam případně ty klipy dát.

26. Takže potom rešeršista začíná svou práci, hledá zvuky a ta nahrávka už se posílá ke střihu?

S: To právě, to vlastně, to vlastně záleží. Ve Vinohradský to bylo myslím, nakonec kdybysme to asi sečetli půl na půl, kdy to čistil vlastně tu nahrávku ten tým, jako ten, kterej seděl právě v tom studiu, a to, kdy se tím zabýval už potom ten sound designer.

27. V případě cizojazyčných epizod, kdo potom... kdo je potom namlouval v češtině? Je to zase tým, nebo někdo z redakce?

K: No jak kdy. Většinou tým.

S: Často to byl ten tým. Když, když to vlastně vyšlo, protože drží se ten úzus, že vlastně ženy přemlouvají ženy a muži muže, a když v tom týmu zrovna nebyl nikdo, kdo by teda genderem vyhovoval, tak, tak se pak hledalo po rozhlase. Ale v tomhle si myslím, že ten rozhlas jako je instituce, kde se taková věc dělá poměrně snadno, tam prakticky všichni umí mluvit na mikrofon, takže to není zas takový problém.

28. Když tedy ten střih nedělal nikdo z týmu, nebo jej dělal střihač, dostával nějaké poznámky, kde co má konkrétně vystříhnout, nebo to bylo trochu na něm? Dostával už ten scénář zpracovaný?

K: Ano. Většinou dostával ten člověk scénář zpracovaný.

S konkrétním zadáním?

K: Mhm.

29. Jaká tedy byla cílená délka toho sestříhaného rozhovoru a cílená délka té epizody?

S: Tak to myslím, že v tom je právě ten podcast jako sympatické médium v tom, že se ta délka držet nemusí, ale myslím, že jsme vždycky měli takovou dohodu, nebo dohodu nepsanou, že nám jako dost důležitý pro nás ten čas toho posluchače. To znamená, že se samozřejmě ten rozhovor edituje, nějakým svým způsobem se vlastně tak nějak organicky zkrátí tím, že ho vystříháte právě ta vatová slova a tak, že dojde jako k té úplně primární

editaci, a potom už, a potom už záleží jako na tom, co je pro nás jako v tom daném tématu ta uposlouchatelná věc. Ale my jsme se myslím primárně nesnažili o to, se napasovat do nějaké stopáže, na úkor třeba toho tématu. Na druhou, a zároveň jsme to také na druhou stranu nenatahovali a nesnažili jsme se docílit jako nějaké jako delší mety. My jsme potom spíš jako došli, ve chvíli, kdy začala pandemie a kdy jsme začali vlastně vyrábět tu Vinohradskou 12 i pro rozhlas, tak tam už jsme se samozřejmě nějaké stopáže držet museli, ale většinou jsme to, v absolutní většině jsme to dělali tak, že vlastně vznikaly tím pádem dvě verze toho podcastu. A to jeden jako podcast do aplikací a jeden ten, co držel tu stopáž pro Český rozhlas Plus.

30. Na to jsem se chtěla taky zeptat, jestli se ty podoby nějak lišily. Takže se maximálně něco víc ustříhlo?

K: Záleží no, tak někdy ty díly jako byly podstatně delší, my jsme občas dělali takové trochu jiné žánrové díly typu příběhů, že tam třeba vyprávěli respondenti, tak to se potom lišilo výrazně, ta délka, protože v tom podcatsu mohla mít třeba pětadvacet minut a ve vysílání měla maximálně šestadvacet. Takže tam už do toho zasahujete, musíte samozřejmě přemýšlet o té formě zas znovu, o obsahu, aby to dávalo smysl. Ale jinak, prostě se krátila ta verze, no, která šla ven vlastně v tom podcastu.

31. Je ten setříhaný rozhovor posílán k autorizaci?

K: Ne. To ale není jako... rozhlas vlastně, to je jako praxe obecná rozhlasová. Jednak teda my jsme opravdu v drtivé většině pracovali s našimi kolegy a v druhé verzi prostě je to jako rozhlasový rozhovor, který vlastně nemáte jak možnost ani jak autorizovat, no. Tak tam není možnost z toho, co máte třeba jako v tisku, takže, takže ne.

32. Vy jste ve Vinohradské 12 asi jako jeden z mála podcastu vlastně velmi dobře pracovali se sound designem. Jakým způsobem jste s ním nakládali?

K: Tak to by asi bylo na celou samostatnou diplomovou práci i bakalářskou práci. Já doporučuji možná proto si můžete poslechnout, to se určitě dá i zacitovat, ten náš díl, kterej jsme dělali s Martinem Hůlou a on vyšel ke dvěma letům Vinohradské 12, takže to bylo loni touhle dobou. Když mrknete někde do dubna, do těch aplikací, myslím, že to bylo tak někde začátek dubna. Tam se toho vlastně dozvíte nejvíc, protože to tam vysvětluje sám Martin, kterej je hlavní design, sound designer našeho podcastu. Za nás hlavní pravidlo bylo tak, abychom ten sound design nepoužívali manipulativně. Protože k tomu ta hudba může sklouznout a pro nás to vlastně byla dost alfa a omega toho našeho snažení s tím vším, co to přinášelo. Protože to je dost neprobádané pole, co se týče třeba rozhlasového zpravodajství lomeno publicistiky. Když tak Baru mě taky doplň, hlavní cíl prostě je, aby ta hudba byla součástí vyprávění a vlastně jako doplňkem, které posouvalo nějak ten děj, ale aby to rozhodně nezkreslovalo nebo nemanipulovalo.

33. Nová epizoda je vždy publikovaná v šest hodin ráno, pokud se nepletu, kdy tedy práce na ní končila? V těch deset, jedenáct večer?

K: No někdy později.

S: Takhle, pro nás, když Lenka říkala to o tom deadlinu, tak to je vlastně chvíli, my jsme to nahrávali na web vlastně a z webu se to pak překlápělo třeba právě do těch třetích stran a tak. Tak to byl takovej náš vnitřní, nebo ten korporátní deadline. Ta práce na tom samozřejmě, tak hrozně záleželo, co člověk stihnul předtím a jestli se jen tak tak stihlo to všechno poslat zvuky a doladit ten scénář a tak, ale potom ještě následovaly teda další takové úkony typu toho, co člověk vlastně nestihl během toho dne. Vinohradská 12, když jí připravoval náš tým, tak měla většinou přepisy na stránkách, takže v tu chvíli se vlastně začalo teprve kolem té jedenácté večer komunikovat s tím, s těmi lidmi, kteří zrovna třeba dělali ten přepis, teprve se jim to posílalo, upravoval se pro ně ten scénář tak, aby se jim z toho ten přepis dobře dělал, takže to mělo ještě spoustu takových navázaných věcí. Protože samozřejmě primární je odbavit, odbavit to audio tak, aby to bylo připravené, zkontrolovat si, že to tam všude je, že ten systém to audio vidí a pak vlastně teprve začít řešit ty věci kolem, no.

K: Tak. Plus sociální sítě. A to většinou byla záležitost až dalšího dne, takže to vlastně tím úplně nekončilo.

34. V tom vysílání se poté podcast objevil v 8:30, 14:30 a 22:30, je to tak?

K: Je to tak, a ještě chvíli dokonce 0:30 myslím, nebo 0:19 nebo něco takového. Jakože dokonce šel čtyřikrát a myslím si, že v pandemické době dokonce až pětkrát denně, mám ten pocit. Ale to už vám správné časy přesné neřeknu. Teď je to trochu jinak, teď momentálně se vysílá myslím v 9:30, za téhle té ukrajinské krize, no. Teď je to trochu uzpůsobené.

35. Nevím, jestli to už nebylo řečeno, ale liší se nějak poslechovost v těch aplikacích a ve vysílání?

K: To se strašně těžko na to odpovídá, protože z těch aplikací vy máte poměrně přesná čísla, která se týkají stažení a poslechů, v rozhlase ta metodika funguje jinak. Takže tam vlastně jako strašně záleží na tom, v kterém čase se ta, jako v kterém tom segmentu denním se vysílá a podle toho pak je poslechovost. Takže co se týče poslechovosti Plusu, tam byste se musela obrátit na Český rozhlas Plus, aby vám řekli vlastně jaká je poslechovost mezi 8:30 až 9, mezi 14:30 až 15 a tak dál, a tam vlastně můžete nasčítat. A co se týče stažení, tak a teď já jsem si teda nedohledala teda úplně aktuální čísla za celý rok 2021, ale myslím, a to vám když tak můžu ověřit, ale taky jako správná osoba, to si když tak můžete poznamenat – Adam Javůrek, Český rozhlas, když mu napíšete – adam.javurek@rozhlas.cz, tak on by vám potom měl dát schopný nějaká jako relevantní čísla za Český rozhlas, protože to musí vždycky ta čísla schvaluje, schvalují nová média, myslím si co my jsme snad dávali ven, bylo tuším 19 milionů poslechů od počátku a myslím 13 milionů za ten rok. Ale teď mě prosím necitujte, tím já si nejsem jistá, to se když tak ještě prosím jako zkuste Adama a nebo já myslím, že jsem to dávala někde na Twitter, tak se můžu podívat, kolik to těch... kolik to vlastně bylo.

36. Dobře, tak já mu tedy napíšu, jenom jestli byste se mohly zmínit, mě většinou lidi neodepisují na e-maily bez zmínky. Tak jenom ať o tom ví, děkuju moc.

K: Ať o tom ví, mhm.

37. Co je tedy podstatou tady toho podcastu, jaký si kladl cíl?

K: Tak já začnu, jestli můžu. Cílem bylo poskytnout posluchačům kontext a podrobnější informace o nějakém jednom zásadním tématu, které je důležité v tu dobu. Neříkám, že pro ten jeden konkrétní den, ale pro nějakou tu danou časovou periodu. A z toho jsme vlastně vycházeli, protože to byl další formát, zhruba pětadvacet minut každý den, takže naším cílem bylo poskytnout opravdu jako nestranné, nezaujaté informace, které jsou nějaké jaksí opravdu komplexní. Já to slovo trochu nadužívám, ale taková jako zaokrouhlená informace, kde jsou vlastně odprezentována všechna případná možná pro a proti.

Přejete si něco dodat?

S: Ne, to je krásně řečeno, by sme si měli někam poznamenat. Vy si to naštěstí poznamenáváte, tak to nezapadne.

38. Klidně pošlu. Dobře, tak na závěr trochu taková obecná otázka. Tím, že podcast Vinohradská 12 je součástí veřejnoprávního média, je financován z koncesionářských poplatků, tak myslíte si, že by veřejnoprávní média měla v dnešní době více vycházet vstříc mladým lidem, kteří už tolik rozhlas nebo televizi obecně nepřijímají, kteří se více zaměřují na online média?

K: Obecně za mě, promiň Báro, že zase začínám, ano a myslím si, že se to děje. Jako když se člověk podívá na to, co vychází třeba z Evropské vysílací unie, z EBU, tak jako ty rozhlas, hlavně ty západní tohle to reflektují a snaží se nějakým způsobem tu tvorbu uzpůsobit. Někde se to daří lépe, někde se to daří hůře, některé ty rozhlas reagují rychleji, některé pomaleji, no. A kdybyste jako ta debata, která se týká Českého rozhlasu, já asi do ní úplně nechci zabředávat, protože přeci jenom v tuhle chvíli já ještě končím, jsem ještě zaměstnanec rozhlasu, takže tam je to asi otázka na strategické vedení rozhlasové. Rozhlas si to myslím taky uvědomuje, ukazovalo se to i právě na tom podcastu Vinohradská 12 i na té další tvorbě, rozhlas tuším, že má čtyři sta různých podcastů v tuhle chvíli, ale potom samozřejmě je na řadě to B. Jako zodpovědět si otázku, jestli jsou všechny relevantní a jestli zasahují to publikum, které mají zasahovat, to už asi musíte říct vy, jako příslušnice mladé generace, jestli vás ty podcasty oslovují, nebo jestli vás neoslovují. Takže je otázka jako toho zacílení vlastně vůbec té formy a těch témat, jakým způsobem se to vypráví, no. Ale jako myslím si jinak, že ten trend je naprosto nezvratný, jako v tuhle chvíli ty rozhlas obecně prostě vědí, že jako se mění forma distribuce a že na to prostě reagovat musí, no.

S: No za mě jednoznačně ano, protože kdybyste tu otázku otočila a ptala jste se vlastně jestli by Český rozhlas naopak měl se úplně vykašlat na starší publikum, tak taky samozřejmě vám řekneme, že ne. Protože Český rozhlas právě z podstaty toho, že je financován vlastně z koncesionářských poplatků, tak musí svojí tvorbou obhospodařit celou tu společnost a ne jenom nějakou její část a pokud si mladší publikum prostě žádá jiné formy distribuce, no tak myslím, že by tedy Český rozhlas měl udělat maximum pro

to, aby vyšel vstříc jak této skupině, tak ale i těm všem ostatním, které obhospodařuje tím lineárním vysíláním.

Příloha 2

Rozhovor s tvůrcem podcastu Studio N – Filipem Titlbachem

Na začátek vás musím poprosit o Informovaný souhlas s účastí ve výzkumu a se zpracováním osobních údajů.

Informovaně souhlasím. Takže to bude v rámci akorát té bakalářky, nebude to nikde jako zveřejněné ještě dál.

Ne, ne. Teď si to nahraju, pak to přepíšu a z toho budu vlastně čerpat do té bakalářky. Tak jenom jestli jste s tím v pohodě.

Jasně, jo, jo.

1. Tak bezva. Tak se rovnou na začátek zeptám, co bylo impulsem pro vznik vašeho podcastu, pro vznik podcastu Studio N a proč se vůbec Deník N pro podcast jako formát rozhodl?

To byste se musela zeptat někoho jiného, protože, musela byste se ptát šéfa Deníku N, vydavatele Honzy Simkaniče, z jehož hlavy tohle vyplynulo. Já jsem v tu dobu, když se Deník N rozhodoval o tom, jestli bude dělat podcast, tak já jsem pracoval v Českém rozhlase a Honza Simkanič mě zavolał jednoho dne a zeptal se mě, jestli bych, bych nevybudoval podcast zpravodajské pro Deník N. A domluvili jsme se, takže jsem nastoupil po nějakých šesti nebo sedmi letech z rozhlasu do Deníku N a tak jsem ho tam vybudoval já. Myslím si, že těch důvodů asi bude víc, jednak to v té době byl určitě jakoby boom podcastů, když my jsme asi společně s Vinohradskou jedni jako z prvních, co z toho udělali nějak svébytný žánr zpravodajské, v našem případě zpravodajsko-publicistické. Myslím si, že ten Deník N chtěl taky rozšířit nějaký povědomí sama o sobě, o redaktorech, zvýšit důvěryhodnost tou žurnalistikou, když slyšíte ty lidi, máte k nim jiný vztah, než když jenom čtete texty. A nějak asi pochopit, nebo přidat se k nějakému trendu, kterej je v zahraničních médiích a samozřejmě je to i marketingová věc, chtě nechtě, je to prostě nějaký produkt, kterým můžete oslovit další skupinu lidí a myslím si, že zásadní prvek bude i oslovování mladší generace, kterou ta tradiční média podle mě, a nejenom mě, ale i těch mediálních manažerů, ztrácí, takže myslím, že i tohle byl jeden z důvodů, proč ten Deník N do toho šel a proč mě angažoval. Ale hádám, hypoteticky, proč si myslím, že to tak bylo, protože já nejsem ve vedení Deníku N, respektive jenom v editorský skupině, já ale nejsem šéfredaktor, nejsem vydavatel. Takže já nejsem ten, kdo o tom rozhodl.

2. Rozumím. Na to jsem se chtěla zeptat hned v další otázce, že jsem se dočetla v jiné práci, že cílíte hlavně na mladé publikum. Platí to stále?

Jo. Ono z těch statistik je to zjevný, že Studio N poslouchají lidi, kterým je zhruba jako mě, to je ta největší skupina, kolem těch pětadvaceti, třiceti let a pak je takovej velkej sloupec a pak to jde dolů z obou stran. To znamená, že lidi, kteří jsou mladší, lidi, kteří jsou trošku

starší a nejmíň lidí je těch, kteří jsou úplně nejmladší a ti, kteří jsou úplně nejstarší. To je taková Gaussova křivka, která se line a ten prostředek je někde kolem pětadvaceti let, to jsou jako nejčastější posluchači tady toho podcastu.

3. Ještě před nějakou dobou jste podcast produkoval od začátku do konce úplně sám, jestli se nepletu. Ale před nějakou dobou jsem na sítích zaznamenala, že se k vám připojil dramaturg Vítek Svoboda, který dokonce včera i dnes moderoval epizodu. Rozšířil se tedy tým o jednoho nebo o více členů? Kolik vás teď momentálně na podcastu pracuje?

Já jsem dělal podcast nějaký tři roky sám úplně, samozřejmě s šedesátičlennou redakcí za zády. To člověk nikdy nedělá sám, protože ten obsah tvoří ti novináři Deníku N a pak si samozřejmě zvu i externí hosty, ale ta páteř toho obsahu souvisí s tím, co dělá Deník N a co dělají jeho redaktoři. A Vítek Svoboda nastoupil před měsícem zhruba s tím, že on je na půl redaktor nebo reportér domácího oddělení a na půl je se mnou v podcastu. To znamená, že půlí si týden. Takže půl týdne mám posilu toho Vítka, teď přes březen, to je akorát mimořádná situace, protože je válka a je to všechno takový složitější, takže mimořádně ho teď mám vlastně na full time, celý březen. Jinak půl týdne. A on funguje jako, jako pomoc. Jako všechno, co dělám já. My to nemáme nějak extrémně jako rozdělené, že nehrajeme si na funkce, já mu spíš říkám parťáku, takže cokoliv jinýho. Je to člověk, kterej dokáže odmoderovat díl, je to člověk, kterej dokáže sestříhat díl, který dokáže společně se mnou vytvořit nějakou dramaturgii týdně, kterej dokáže psát texty, udělat poutáky na sociální sítě, grafiku, kterej dokáže skládat hudbu do podcastu všechny věci, který souvisí s produkováním podcastu. Takže je to... je to spoluautor Studia N s tím, že se zapojuje do moderace, jako míň, než já, já furt zůstávám jako tím hlavním člověkem, kterej dělá podcasty v Nku, ale mám k sobě už někoho, kdo mě dokáže zastoupit, někoho kdo nějak dokáže figurovat víc stabilněji, protože máme tam i další lidi, kteří dokážou dělat podcast a už se to ukázalo – Honza Moláček, Jana Ciglerová, kteří za mě občas zaskočili, ale to byly takový jako nárazový věci, kdy jsem třeba byl nemocnej, nebo jsem si potřeboval vzít dovolenou, nebo něco podobnýho. Tak teď už na o střídání je tam člověk, kterej je stabilně i pro to Studio N. Takže takhle nějak jsme ten tým rozšířili. Člověk a půl dělá Studio N teď.

4. Takže se budete v moderování nějak pravidelně střídát, nebo je to právě pro ty případy, kdy nějak vypadnete?

Primárně moderuju já a třeba zhruba jednou za čtrnáct dní si zamoderuje Vítek, když si najde nějaký hezký téma, bude si ho chtít zamoderovat. Tenhle týden třeba mimořádně vlastně on moderoval včera, dneska a bude moderovat i v pátek, protože toho mám plný zuby a protože člověk potřebuje někdy vypnout. Takže i vlastně nárazově se domlouváme, když třeba potřebuju odmoderovat nějaký věci, akce mimo, když... Nedělám jenom podcast, ale s tou novinařinou souvisí nějaký další věci, takže v moment, kdy potřebuju nějak pomoci, nebo Vítek si chce zamoderovat, tak si zamoderuje. Takže... no. Zhruba jednou za čtrnáct dní bude mít svůj vlastní díl s tím, že si mimořádně zamoderuje kdy prostě bude potřeba to udělat. Takže my vlastně domlouváme se velmi kamarádsky a tak, aby to všem vyhovovalo.

5. Rozumím. Jak dlouho trvá příprava jedné epizody a dá se nějak rozdělit na nějaké fáze?

Jak kdy. It depends, opravdu jako záleží, no. I jako... já ani neumím říct, jestli je něco jako průměrná epizoda, opravdu záleží co se děje, záleží s kým natáčíte, záleží na kolik se snažíte vyprávět tu story, kterou, kterou se snažíte tomu konzumentovi jako říct, sdělit, na kolik používáte zvuky, na kolik máte archiv. Největší část toho dne, nebo jako nejsložitější a nejdelší zabere stříhání jednoznačně. Takže to je, na tom velmi záleží, na rozvržení toho času. Ale zhruba den, no, zhruba pracovní den tvoří... je zhruba to vytvoření jedné epizody.

6. Podle jakého klíče vybíráte zprávy, které zaznějí na konci epizody?

Podle zpravodajského, zpravodajských pravidel, to znamená že ta zpráva je zásadní, důležitá, ovlivňuje dění, ovlivňuje naše životy, že je geograficky blízká, že je aktuální, klasicky, jak se tvoří dramaturgie jakýhokoliv jiného zpravodajství. S tím, že možná, a to je asi i jasný z toho obsahu toho podcastu, netýká se to jenom zpráv, ale toho zpravodajsko-publicistického, více spíš publicistického rozhovoru, že dáváme trochu větší důraz na zahraniční zpravodajství než třeba jako běžná tradiční média. Takže občas jako předřazujeme nějakou zahraniční zprávu před třeba domácí zprávou, kterou byste na Český televizi nebo v Českém rozhlase slyšela na prvním místě, tak u nás jí spíš uslyšíte na druhém místě a na prvním místě uslyšíte něco, co my považujeme za zásadnější pro naše životy. Takže je tam jako určitá větší, větší důraz na to zahraniční zpravodajství, na to zahraniční dění, protože máme pocit, že je to něco, co česká média trošku opomíjejí a co se nám ukázalo i mezi posluchači, že není pravda to, co se úplně učí na těch žurnalistikách, že Čechy nezajímá zahraničí, co se děje za Krušnejma horama na straně jedny a za Brdama na straně druhé, ale že minimálně tu mladou generaci, která to Studio N poslouchá, opravdu jako zajímá zahraniční dění. Takže my mu věnujeme, myslím si, na český poměry docela velkou pozornost. Takže tam je možná ta změna oproti jako běžnému seřazování zpráv, že se občas jako vychýlíme.

7. Jak je potom voleno to hlavní téma toho rozhovoru?

Záleží, co se děje. Klasicky, opět jako stejná strategie. Hlavní událost dne to většinou bývá, událost, která má nějaký velký přesah, ta důležitost, to, že to téma je zásadní, takže opět ovlivňuje naše životy. To, že to téma je aktuální, jako náš podcast se snaží nějak, i když je to podcast, což automaticky znamená, že nemůže být živě, nebo nemůže být prostě jako kontinuální vysílání, nebo lineární vysílání. Vždycky bude mít nějaké, nějaké zpoždění, to už jenom tou technikou, jakou se distribuuje, kdy lidi poslouchají podcast, že to závisí na jejich, jejich zvyku, tak i tak se snažíme tam dávat věci, který jsou aktuální. To znamená, že vyjde zpráva o tom, že Babiš je obžalovaný, tak hned první epizoda, která může být, je o tom, že Babiš je obžalovaný a co to znamená. A snažíme se přidat kontext, snažíme se zjistit původní zprávu. Další věc, hodně to stojí na původních, protože máme docela už, dneska už na poměry těch českých médií docela velkou redakci v tom Nku, už nějakých šedesát autorů, tak už... máme tam investigativní buňku, domácí, zahraniční a kulturní, tak už dokážeme víc reflektovat nějaký původní zpravodajství a původní publicistiku, takže beru i částečně jako z toho, co generuje samotný Deník N, nebo slovenský Denník N, ale i jiná média, na který my samozřejmě reagujeme nějakým způsobem. A pak to má ještě nějakou vlastní linku, řekl bych nějakou autorskou linku toho, co zajímá mě, protože ten podcast je svým způsobem autorský a možná do toho zasahuju i nějakým svým jako rukopisem toho, co mě zajímá, co vím od posluchačů, co je zajímá, občas se jich zeptám na sociálních sítích,

o čem by chtěli epizodu, občas sami řeknou, občas jim to splníme. Dalším nějakým důležitým pro mě žurnalistickým pravidlem, který je pro mě osobně zásadní, dávat prostor lidem, kteří třeba nejsou ve společnosti tolik slyšet, takže to je třeba něco, co se snažím nějak akcentovat jako osobně já v tom podastu. Takže záleží na... je tam několik faktorů, každý den zvítězí nějaký jinej, hodně záleží na tom, co se opravdu jako děje, protože prostě je to podcast, který má reflektovat aktuální dění primárně a následně řešíme ty další faktory, podle kterých vybírám dramaturgii toho dílu.

8. Máte například seznam nějakých dlouhodobých témat, po kterých, do kterého sáhnete, když se například nic neděje? Jestli se vůbec někdy něco neděje?

Ne, to se zatím jako nestalo. Od té doby, co jsem nastoupil do Deníku N, tak začala globální světová pandemie a vyhučela obrovská válka a byly tady volby s bezprecedentním výsledkem, takže jako věci se dějou, mají dopad, můžete se k nim klidně vracet, různě se rozvíjejí různé události, do toho se děje spousta investigativních témat, ve světě se toho děje spousta, takže já jsem, a je mi to trochu líto, furt ještě nezažil jako okurkovou sezónu, V Deníku N, nebo v té době, co dělám ten podcast. Takže jako nouze o témata fakt není, to se mi zatím nikdy nestalo. Jako opravdu každý den si vybírám třeba ze dvou, tří témat, který můžou, můžeme udělat. Žádný díl předtočenej nemáme kdyby jako něco, tak nemáme nic v zásobě, opravdu jako reagujeme na aktuální dění, při nejhorším podcast nevyjde. Jako že nesvazujeme se nějak tím, že je to jako úplně... Jako zatím vyšel vždycky snad kromě jednoho dne, kdy odcházel ministr zdravotnictví bývalý Prymula, to bylo tak chaotický, že jsem odmítl dělat díl, protože to nešlo. To bylo tak chaotický dění, že jsme napsali na síť, že „pardon, dneska díl nevyjde, vyjde zítra“, vyšel v sobotu mimořádně. Takže nenecháváme se úplně tím jako svazovat vyloženě, abychom měli ten prostor na reagování na to, co se opravdu děje, nakolik jsme schopný o tom mluvit, jestli jsme schopný opravdu přidat ten kontext, kterej je zásadní, abychom lidem zase nebrali čas tím, že jsou zvyklí nás poslouchat tak, aby ty díly nebyly jenom proto, že musí vzniknout nějaký díl, to vůbec ne. A takže... takže nevím. Ale jinak jako vzniká v Deníku N i dost obsahu, kterej je jednak chytře lifestylej a jedna i jako pro intelektuálněji publikum, což je třeba něco, co já tam rád občas zakomponuju v rámci přílohy Kontext N, takže vznikají i texty, komentáře s různými pedagogy a intelektuály, který já jsem schopnej taky případně udělat jako podcastovej díl. Takže obsahu je hodně a myslím si, že kdyby se něco extrémně zásadního, tak jsme schopný to naplnit něčím, co je podnětný, nebo aspoň inspirativní, nebo zase se rozhodovat podle nějakýho jinýho faktoru a lidi to občas oceňují, když čas od času z toho jako vylezeme, z toho typickýho aktuálního dění a uděláme něco jinýho.

9. Hosty Studia N jsou právě obvykle redaktoři Deníku N, předpokládám tedy, že jsou zvoleni, že jsou voleni podle své odbornosti, nebo podle toho, jestli je to například jejich kauza, nebo jejich nějaká práce. Jak jsou potom voleni hosti zvenku?

Úplně podle stejných měřítek. Podle jejich odbornosti, podle toho, k čemu se dlouhodobě vyjadřují, podle toho, jestli tomu tématu rozumí. Teď já nevím, no tak když se bavíme o jádru, měli jsme tam šéfkou Státního úřadu pro jadernou bezpečnost Danu Drábovou, když jsme se, když jsem se chtěl bavit, jsem si vymyslel téma o ? rusofilie, nebo nějakého historického kontextu toho, jaký mají Češi vztah k Rusům, tak jsem oslovil literárního experta, historika Martina C. Putnu, když jsme se chtěli bavit o tom, jak Volodymyr

Zelenskyj a vůbec celá ta vládní garda vnímá tu válku na Ukrajině, tak jsem si pozval velvyslance českého, teda ukrajinského velvyslance v Česku, to si myslím, že z toho je vlastně patrný, patrná nějaká dramaturgie toho, co se děje, jejich odbornosti, nebo že jsou účastníci třeba nějakýho dění, což i u toho pana velvyslance je, tak u Dany Drábové taky, protože určitým způsobem taky musí nějak reagovat její úřad na to, co se děje. Takže podle vlastně asi klasických měřítek takových, no.

10. Řešíte nějak aby se ten člověk nějak hodně neopakoval v médiích, abyste nesáhli po někom, kdo už je trochu profláklý, nebo je pro vás důležitější to, aby byl k tomu tématu právě adekvátní?

Musíte počítat s tím a všichni počítají s tím, že když si vezmete jméno, které rezonuje ve společnosti, ta ten díl bude poslouchanější. To tak je, to tak jako funguje mediální realita, takhle fungují lidi, kteří na to klikají. Nic méně myslím si, že my takhle úplně nefungujeme. Pro mě to není tak zásadní. Když se podíváte i do starších dílů, vlastně ne až zas tak starých, tak zjistíte, že tam máte i lidi, kteří se v těch českých médiích neobjevují, nebo primárně nemají takové jméno, jako byl... teďka si nevzpomínám právě jeho jméno, ale... z Univerzity Karlovy odborník na, na válku... Možná nevím, jestli jste slyšela.

Asi jo, ale taky si nevybavím.

Nevzpomenu si na jméno teď. Nebo, což je ekopsycholog a tak dál. Jakože vlastně to... Ano, někteří lidi jsou známí i díky tomu že jsou ve Studiu N, jako třeba dlouhodobě spolupracuju s Honzou Vojtkem, což je psychoterapeut, protože nám vyhovuje ta společná spolupráce, jsme na sebe nějak chemicky napojení, autorsky napojení, dělal pro nás nějakou sérii. Takže my jsme se s tím člověkem jako dohodli i na nějaký spolupráci v rámci toho Studia N, takže s ním spolupracuju i proto, že... i skrze ten podcast si udělal jméno, samozřejmě logicky, tak je teď známější, ale pro mě je to především odborník, kterej se věnuje kognitivně-behaviorální terapii, kterej je schopnej i komentovat dění, které vnímá i politické dění a nějaký širší kontext než jenom psychoterapeuticky. Takže to, to je pro mě zásadní, no.

11. V případě, že je hostem člen redakce, zapojuje se nějak už do té přípravy? Řešíte společně nějak průběh nebo scénář toho rozhovoru, nebo přijde až na ten rozhovor?

Jak kdy. Někteří lidi, rozumíte... já přicházím z rozhlasového prostředí, kde jsou lidi, nebo kde byli lidi zvyklí mluvit na mikrofon. Takže tam je to něco úplně jinýho, než když pracujete s novináři, kteří píšou texty, protože nechtějí mluvit. Takže jako mě velkej problém dělalo je vůbec jako naučit redaktory z Deníku N se mnou mluvit, aby nebyli v tom stresu, aby se cítili komfortně, aby mohli být autentičtí v tom podcastu, což je něco, na co... nebo čemu já dávám obrovskou váhu, určitý jako autenticity. Proto se snažím spíš neposílat otázky těm lidem, snažím se s nima spíš bavit a vlastně to ani moc nejde, protože já moc otázky nemívám. Já mívám pár otázek, který vím, že se, je chci položit a chci se někam... od někud někam dostat, při vyprávění toho příběhu. Zbytek vzniká na místě podle toho, co mě ten člověk říká a podle toho reaguju, a protože je pro mě zásadní... Protože jsem zvědavěj člověk, dost. Takže já kdybych si všechno načetl o tom tématu a věděl to, tak mě to nezajímá. A když to nebude zajímat mě, tak to nebude zajímat posluchače. Takže já si

nechávám dost jako volnýho prostoru pro to, abychom ty rozhovory mohli vést, takže podle toho vypadá i ta příprava s těma lidma. Já jim většinou zavolám a řeknu jim „dneska jdeš do podcastu, chceš, nechceš?“ a ti mi většinou řeknou, že chtějí a já jim řeknu nějakou strukturu, nebo o čem bych se chtěl bavit, kam bych to chtěl vést zhruba. Zeptám se, jestli k tomu nemají nějaký zvuky, který my můžeme použít, jestli něco nenatáčeli, jestli něho nekonfrontovali, oni mě řeknou nějakou svoji představu, já si napíšu nějakou myšlenkovou mapu kudy kam bych to chtěl vést, co mě napadá za zvuky, co je potřeba podtrhnout, co je zásadní a pak už natáčíme.

12. Takže kolik času věnujete těm rešerším?

Moc ne, upřímně. Myslím si, že je několik typů novinářů. Typu třeba novinářů v DTV, Martin Veselovský vím, že se poctivě připravuje, má na to rešeršisty, Daniela Drtinová taky, vím že třeba Matěj Skalický, můj kamarád, který dneska dělá Vinohradskou 12, moderátor, tak taky se docela připravuje na ty rozhovory, nechává si vytáhnout různé věci, nechává si vytáhnout různé zvuky a já jsem spíš jakoby autenticky živočišnější moderátor v tom smyslu, že mě zajímá, co ten člověk říká na místě a že se ptám podle toho, co mě zajímá a kam se chci dostat. Protože nevím, jestli to tak mají všichni, ale myslím si, že když si nedáte pozor a nemáte to naučený a všechno si o tom přečtete, tak často můžete vynechat věci, který prostě běžnej člověk neví. A typu že si můžete nastudovat všechno o izraelsko-palestinském konfliktu, ale nejsem si úplně jistej, že když vylezete z baráku ven a zeptáte se lidí vůbec kde je Izrael a kde je Palestina a proč mají spolu problém, tak mám pocit, že vám osmdesát procent neodpoví. Ani kde jsou ty státy. Takže já si nechávám volnej prostor na to, abych lidem předal informace, o kterých mám pocit, že třeba ne... nedělám z nich blbečky, ale zároveň musím počítat s nějakou mírou vzdělanosti, nějakýho širšího, nebo, nebo užšího pohledu na tu věc, jako je... Je důležitý počítat s tím, že lidi tomu prostě musí porozumět. To, že chci předat nějakou informaci, tak musím vědět, že bude pro ty lidi srozumitelná. Aby pro ně byla srozumitelná, tak musí být srozumitelná i pro mě a nesmím o tom vědět zas o tolik víc, než, než ten člověk, kterej to poslouchá. Protože pak si myslím, že by to bylo trochu jako nefér, hrát si na někoho, kdo všechno ví. A je absolutně logický, že ne všichni víme všechno o všem. Prostě každej má jiný vzdělání, někdo je v téhle oblasti vzdělanější, někdo má tady nějaký svoje koníčky, takže o tom ví hodně. Takže moje příprava není zas tak... A myslím si, není to zas tak úplně zásadní. Já myslím, že zásadní je umět vést dobrej rozhovor, dozvědět se věci, který jsou důležitý a pozvat si hosta, kterej o tom tématu něco ví a ví toho hodně a je schopen to vysvětlit srozumitelně. A vaše role je provést toho člověka tím tématem, nezaújatě nejlíp a tak, aby to bylo srozumitelný a aby tomu mohl každej porozumět.

13. Říkal jste tedy že si moc nepřipravujete otázky, připravujete si spíše nějaké osnovy nebo okruhy?

Jak kdy, taky záleží. Někdy si napíšu přímo otázku, kterou řeknu tak, jak jsem si jí napsal slovo od slova, někdy si během... Během rozhovoru si taky dost tvořím další osnovu, když žejo poslouchám toho člověka a potřebuju abych nezapomněl na něco, co říká, tak si napíšu poznámku, jenom jednu větu, abych věděl, na co chci reagovat, nebo že ho chci chytnout za nějaký slovo, který řekl, tak abych si ho mohl zapamatovat. Takže během toho rozhovoru vzniká vlastně příprava, jo. Kdy prostě nějak reagujete, nějak si píšete nějaký poznámky,

víte, že chcete odbočit, nebo víte, že tuhle pasáž smažete, protože v tuhle chvíli je důležitější něco jiného co říká, nebo naráží na nějaký téma, který vám v tu chvíli najednou přijde důležitý. To je právě problém připravených otázek a připravený řešerše. Jakmile ten člověk začne říkat něco zajímavého a vy jste moc upnutá na svoje vlastní otázky a svoji vlastní strukturu a svoji vlastní řešerši a to, co o tom tématu víte, tak přeslechnete to, co říká a vůbec nechytíte něco zajímavého, co z toho rozhovoru může nakonec vyplynout. Proto je pro mě přirozenější vést běžnej rozhovor jako s běžným jiným člověkem spíš, jako ne úplně bez přípravy, to zas jako načtu několik textů, přečtu si citace, dohledávám si zvuky různých lidí jako nějaká, nějaká basic, nějaká základní příprava tam je, to je samozřejmě důležitý, nemůžu mluvit úplně bez, bez toho, aniž bych o tom tématu nevěděl vůbec nic. Ale nemám řešeršistu a nestuduju po nocích každé den téma druhého dne, to fakt nedělám, jako nechávám tomu volnej průběh, snažím se zjišťovat věci od toho člověka přímo, snažím se autenticky prostě s ním hovořit, no.

14. Takže předpokládám, že těm hostům, respondentům nezasíláte, nebo zasíláte nějaké okruhy?

To už jsem odpovídal. No jak kdy. Já s nima většinou... Jako myslíte respondentům jako redaktorům, nebo lidem který...

Asi tím pádem těm mimo redakci.

Vlastně ne. Ne. Většinou jim zavolám a řeknu jim, že bych je rád pozval do podcastu, většinou vědí, když nevědí, tak jim řeknu, o čem to... vlastně většinou ty lidi jako ví, co mají jako čekat od toho, když jdou do médií, do nějakých rozhovorů, takže většinou jim řeknete o čem se chcete bavit, ono to vlastně většinou dost jako vyplývá samo. Když zavoláte Daně Drábové, tak jí nemusíte říkat nic, tak ona pochopí, o čem se chcete bavit. A maximálně jí řeknu tři, čtyři okruhy do telefonu, že bych se rád dostal i sem a sem, ona vám řekne „no ale pozor na tohle, protože ať v lidech nevyvoláváme třeba strach“, tak si zapíšete dobrou poznámku, jasně, na to je potřeba se taky zaměřit a tak dál. Takže normálně lidskou komunikací jako se domlouvám s lidma.

15. Co je podle vás na celé té přípravě rozhovoru nejdůležitější? Tím, že si teda nepíšete otázky, nebo neděláte si velké řešerše, je něco, na co kladete důraz před tím rozhovorem?

Aby to bylo dobrý. Abych se dostal k věci, který jsou zásadní a abych tomu člověku, kterej to poslouchá nebral čas a fakt si z toho něco vzal. Nejdůležitější, to se těžko... jako, nevím. Já moc nepře... já... Pro mě je to těžká otázka, protože já vůbec nepřemýšlím tady v těch strukturách mentálních. Já, jako můj úkol je předat nějakou informaci, můj úkol je co nejlíp narativně vyprávět příběh, můj úkol je sehnat lidi, kteří o tom vědí hodně, můj úkol je, vnitřní úkol je být fakt sám sebou a aby ti lidi, kteří jsou se mnou, byli taky sami sebou a nebáli se mluvit tak, jak mluví. A... a udělat dobrej díl, no. Což ne vždycky se povede, někdy jsou blbý díly. Nebo jsem s nima, nejsem s nima třeba spokojenej, to samozřejmě jakoby z těch, já už nevím kolik šest set padesáti dílů za poslední tři roky, jsou slabší díly, jsou silnější díly, jsou ty, na který jako do dnes vzpomínáte, jsou ty, kdy si pustíte a vůbec nevíte, že jste o nich vůbec někdy mluvila, o tom tématu, no.

16. Kde se podcast natáčí a ovlivnila natáčení nějak, nebo ovlivnily natáčení pandemické restrikce?

Natáčel se původně ve studiu, který máme, postavili jsme si takový malý studio v redakci, v centru Prahy, v Deníku N a během koronaviru začala redakce fungovat na home office, nebo velká část redakce začala fungovat na home office, takže jsme si koupili další mixážní pult, další mikrofony, za sebou mám mikrofon a mixák, takže dokážeme pracovat na dálku přes různé komunikační platformy a mikrofony, který máme tady doma. A redaktori, nebo ti lidi, se kterými natáčím se natáčí třeba na svoje telefony a tak dál. Různě řešíme techniku, každý den jako jinak, ale máme nějaký jako know how, jak to udělat, aby ten zvuk byl co nejčistější a... jak kdy. Záleží i jako, my máme takovou hybridní formu, takže někdo chodí do redakce, někdo ne, takže záleží na tom konkrétním dni, jak se domluvíte s těma lidma.

17. Takže natáčíte vzdáleně i teď?

Jo. Tak i tak.

Předpokládám, že natáčení neprobíhá v nějakou pravidelnou dobu. Že je to asi na domluvě s respondentem.

Ano.

18. Jakým způsobem pracujete během rozhovoru s tím hostem? Mám tím na mysli nějaké usměrňování, aby vám hodně neodbíhal, nebo si hlídáte čas, nebo ho necháváte úplně volně povídat?

Tak nenechávám. Já se potřebuju dostat k podstatě věci, takže hlídám si rozhovor tak, abychom se bavili o věcech, který jsou zásadní pro to téma. Když mi člověk odbíhá, tak si ho usměrním, čas moc nehlídám v tom smyslu, že by pro mě byla nějak extrémně zásadní stopáž. Já jsem jako vycvičený rozhlasák, takže vím, co znamená udělat reportáž pro Radiožurnál, že to prostě má být maximálně minuta dvacet pět, ani o sekundu víc, pro Plus dva dvacet, ani o sekundu víc, takže mám v hlavě nějaký tikající hodiny do dnes, který jako tuším, jak dlouhá je ta třeba odpověď, to už v životě z hlavy vám nezmizí, když takhle fungujete nějakou dobu. Ale tím, že jsme si mohli dovolit být víc experimentální, bych řekl, nebo že si můžeme hledat ten formát sami každý den různě, tak se nenechávám svazovat stopáží. Takže jako průměrně ty díly mají jako kolem... podle mě jsme začínali kolem dvaceti minut, teď mají podle mě průměr tak dvacet pět, třicet a což je taková nějaká zhruba ideální doba, kdy člověk jede tou tramvají domů a může si poslechnout ten podcast odpoledne. Ale když tam mám Václava Moravce a zajímá mě tisíc otázek, tak se zeptám na tisíc otázek a ten rozhovor má hodinu čtyřicet. Když je aktuální téma s Olehem Sencovem, ale ještě pořádně nevíme, co se s ním stalo, ale já to chci do toho podcastu dostat a víme fakt málo informací, ale chceme je předat, tak má podcast třeba devět minut jenom. Taky vyšel devítiminutová, vyšla devítiminutová epizoda. Takže téma dostává tolik času a tolik prostoru, kolik potřebuje, podle mého názoru vždycky ten daný den. Takže dneska Vítek měl taky myslím dvacet osm minut, já už mám, zrovna to je dneska mimořádná situace, kdy vychází už předtočený díl, protože ten člověk nemohl zítra, takže ten bude mít čtyřicet minut, protože jsem měl pocit, že potřebuju pokračovat ještě dál, nějak se ho ještě

doptávat, abych pochopil celou tu věc, přidával ještě nějaký další kontext, to je vlastně taky jako nad míru toho, tý běžný stopáže. Takže v tomhle smyslu záleží... Ta otázka, na ní se prostě nedá moc odpovědět, protože se očekává, že existují nějaká pravidla, která jsou pokaždé platná. Ona existují nějaká základní pravidla moderace, což ale neznamená, že když se jimi řídíte, tak uděláte dobrý rozhovor. Protože dobrý rozhovor uděláte, když se řídíte nějakými úplnými jako základy, ale hlavně citem. Citem k tomu člověku, posloucháním toho člověka, reagováním na to, co opravdu říká a určitou jako zvědavostí, nějakými vlastními povahovými rysy, který v něčem můžou být super, v něčem můžou být horší, někdy je člověk, který se rád pouští do konfliktu, někdy je přátelštější v tom rozhovoru, každému moderátorovi sedí něco jiného. Takže já si myslím, že se nedá jako moc stroje určit, co je dobrý rozhovor, takže víc, než cokoliv jiného pro mě, víc než cokoliv jiného je dobrý rozhovor ten, u kterého jste fakt jako sami sebou, jo. Že se fakt ptáte na to, co vás opravdu zajímá, že jdete do toho jádra toho problému, že opravdu jako vysvětlíte a sami mu porozumíte. To je podle mě dobrý rozhovor.

19. Myslím, že na další otázku co je pro vás během vedení rozhovoru nejdůležitější zrovna odpověď, nebo měl byste k tomu ještě něco jiného?

Asi tohle, no. Neřídit se jenom pravidly, řídit se tím.. svými zkušenostmi, nějakým svým citem, který k tomu má, zpětnou vazbu od lidí, poslouchat jí, poslouchat i jiný moderátory jak moderují, nejenom ale český, zahraniční moderátory, jiný podcasty, nechat se inspirovat věcmi a nekopírovat a řídit se nějak jako vlastní intuicí nějak částečně, dodržovat nějaká základní pravidla zpravodajství, publicistiky, nevycházet z těch žánrů, na kterých prostě pracujete, a tak.

20. Když teď nemluvíme o tom zítřejším předtočeném dílu, tak jsou nějaké části nebo fráze podcastu, které se netočí pokaždé, které jsou předtočené a jenom se vždy nalepí, nebo se celá epizoda točí od začátku do konce pokaždé znovu?

Co myslíte frázemi?

Například úvod, který je vlastně vždycky stejný, nebo...

Jo. Tak úvod je vždycky jiný, protože tam říkám datum.

Jo, to je pravda no.

Ne ne, všechno od znova. I jízlivá poznámka je taky pokaždý jiná, takže se to musí natočit. Ono jediná věta, která se opakuje je, že „zprávy, které by vás dneska neměly minout“. Ale to říkám taky vždycky znova, no.

Dobře.

T: Vždy čerstvý.

21. Co tedy následuje potom, co nahrajete rozhovor?

Sestříhám ho a pak ho vydám.

22. Takže se na střihu podílíte pouze vy? Jak moc ho střiháte, jak moc do něj zasahujete?

Co tím myslíte? Jako jestli ho krátím, nebo jestli do něj dávám hodně muziky, nebo jak to myslíte?

Zatím pouze ten rozhovor. Jak moc ho krátíte, za první, jak moc například přehazujete nějakou posloupnost otázek, jak moc vystřiháváte přeroky a tak dále.

Jo, jo. Posloupnost otázek nikdy nepřehazuju, rozhovor je takovej, jak opravdu vznikl. To myslím, že by bylo dost vůbec proti jako žurnalistickým základním pravidlům, to už je manipulace s rozhovorem. Takže rozhovor je takový, jaký vznikl. A když se člověk vyloženě splete a řekne „tohle tam nedávejme, začnu trochu jinak“, tak samozřejmě tu pasáž vystřihnu. Protože tam nenecháte jako „teď jsem se zpletl, řeknu to znova“, to by byla hloupost. Přeroky... jak kdy. Mě se moc nelíbí totiž praxe čištění rozhovorů, úplně důkladný, jo. Protože jako my jsme lidi a lidi dělají chyby, a lidi hesitují v běžné řeči a lidi se zakoktavají v běžné řeči a podle mě to je naprosto v pořádku. Já si nemyslím, že to je něco, co by... Jasně, když je to otravný vyloženě, že to posloucháte a fakt to bije do uší, tak tomu rozhovoru trochu pomůžete tou svižností, že u některých částí ty přeroky vystřihnete a tak dál. Ale jako neměním mluvu člověka tak, aby byl dokonalej stroj. Protože nejsme dokonalí stroje a nevím, proč bychom si na to měli hrát. A střihání celých pasáží, to moc nedělávám, to opravdu se musí stát, že se s tím člověkem dohodnu, že mu řeknu, třeba tomu redaktorovi „hele tady část byla zbytečná, nebo jí dublujeme, nebo opakujeme něco, co už bylo řečeno, nebo jsme nedopověděli něco, tak pojďme ji dát pryč“. Tak pokud se domluví obě strany, že ji dáme pryč, ale to se může týkat jenom rozhovoru s redaktorem, to se nemůže týkat rozhovoru s hosty, protože to už je jiná pozice moderátora, jiná pozice hosta. A už vůbec ne s politiky. Pak jakože je tam politik, tak ten rozhovor jde tak přesně čistý, jak byl natočený, Bez jakéhokoliv, bez jakýkoliv úpravy, to neexistuje, že bych jakýmkoliv způsobem zasahoval do toho, do toho vedení toho rozhovoru. Takže čistě jenom u redaktorů, protože tam jde o to téma, tam nejde o toho člověka. Já potřebuju to téma co, co nejlíp vysvětlit. Takže takhle zhruba zasahuju lomeno spíš nezasahuju do rozhovorů. A pak se zasahuje různými narativními, různými, různým audiem, různými zvukama, ruchama, nějakým sound designem a opět, to už je podle citu, kde mám dojem, že si to zaslouží nějaká část podtrhnout, kde je nějaký důraz, kterej chci dát vědět, že je tady důležitý se nad něčím zamyslet. Používám třeba hodně ticho, nebo nějaký dojezdy songů, kdy je třeba nějaká komplikovanější nebo složitější pasáž a potřebuje to, aby ten člověk měl tu možnost si to nechat dohrát v tý hlavě a pochopil, co se mu vlastně řeklo. A tak, no. Takže používám takovýdle jako narativní formy toho audia.

23. Tím, že tedy ten rozhovor moc nestřiháte, tak předpokládám, že ho ani nezasíláte nikomu k autorizaci.

Nikdy nic nezasílám k autorizaci, ani texty.

Kdy má tedy epizoda finální...

Ono to přeci nedává, to nedává ani smysl, nebo... Teda rozhovor stejně vydáte, tak vlastně nevím, co by se, jakože nemůžete, jak chcete autorizovat audio?

No někteří respondenti mi říkali, třeba když mají nějakou vědeckou tematiku, tak si to někdo vyžádá čistě kvůli nějakému fact checkingu, jestli tam neřekl něco, co...

Jo takhle. Jo, jo, jo, jo to určitě. Jasně, tomu rozumím. Ale většinou... jo. Jako nestalo se mi, že by... Pokud si pozvete vědce, tak on většinou jako ví, co říká, no. Tak... jakože nestalo se mi, že by za mnou vědec přišel a řekl „pošlete mi to, jestli jsem tam neřekl nějakou hloupost“, to se... Když už, tak se to třeba stane v průběhu toho rozhovoru, že ten člověk se zasekne, nebo něco řekne a opraví se a řekne „pojďme to vzít znova“, jo. To se může stát a pak samozřejmě tu pasáž vystřihnu. Ale audio jako takový ne... Asi, asi kdyby se mi to stalo, tak bych to poslal. Vědci ale. Politikovi bych v životě neposlal na autorizaci nic, nikdy. Jednou vyřčená slova jsou vyřčená slova. A tam, tam je velký prostor pro nějakou manipulaci, pro nějaký jakoby... To, vždycky je to už potom obrovský riziko vaše, když tohle uděláte. A proto ani nestříhám ty politický rozhovory. Ony často nejsou, ale před volbama jsme je třeba měli, tak to nestříhám.

24. Kdy má teda epizoda finální podobu, kdy se publikuje?

Když je hotová. Když máte odmoderováno, postříháno, když máte napsaný text, když máte napsaný pouták na sociální sítě, když máte vytvořenou grafiku do aplikací, tak pak rozpošlete ten díl do aplikací. Víím, že někteří kolegové třeba jsou závislí na čase, některé podcasty, asi většina podcastů vychází v určitý čas, konkrétní, tak ti to plánují podle toho. My jsme se už na začátku dohodli, že je to pro nás... Je to spíš než cokoliv jiného kvazi marketingovej tah. Vydávat podcast třeba v šest ráno, nebo přesně ve dvě odpoledne znamená, že se přizpůsobíte zvykům těch posluchačů, ale pak to taky v praxi znamená, že vy ten díl máte třeba už den před tím večer hotovej a sušíte ho do těch šesti rána, nikdo si ho nemůže poslechnout jenom proto, aby vyšel v těch šest ráno a vyhověli jste tomu zvyku a mohli jste říkat „v šest ráno každý den“. Je to vlastně velmi dobře komunikovatelný ven. Je to výbornej marketingovej tah. Pro nás bylo zásadnější být aktuálním podcastem, to znamená, když je hotovo, dáváme ven. Říkáme, že náš podcast vychází odpoledne, každý všední den, to dodržujeme, někdy vyjde ve tři, někdy vyjde až v pět, většinou kolem té třetí, čtvrtý, pátý. To je ten moment, kdy vydáváme podcast. Ale stane se, že vyjde v sedm, stane se, že vyjde v jedenáct ráno, ale rozhodně ho nesusíme. Prostě jakmile je podcast hotovej, znamená to pro mě, že ho dávám okamžitě ven.

25. Na jakých platformách váš podcast najdeme? Kde všude jej publikujete?

Na všech podcastových známých platformách, který existují. Apple podcasts, Goodle podcasts, Spotify, Podbean a na našem webu. Vlastně všude, kde se dá nějak distribuovat podcast. Teď jsme se přidali na Seznam podcasty, oni nás prosili, abychom to tam taky měli. Takže jakoby kdekoli asi se dá podcast distribuovat, tak tam by měl být.

26. Víte kde máte jakou poslechovost? Na které platformě vás poslouchají nejvíce?

Víme. Na Apple podcastech

V jedné bakalářské práci jsem se dočetla, že v září 2019 byla měsíční poslechovost 55 tisíc, v březnu 2021 to bylo už 450 tisíc. Víte kolik to bylo například na konci minulého roku v prosinci nebo kolik je to nyní?

Jo, podívám se. Za měsíc, jo?

Mhm.

Prosinec 2020?

21.

Jedna? To bylo nějakých 550 tisíc a za únor je to 732 tisíc a za březen, kterej ještě... teď asi vypadá, že teď budem mít historicky nej... teď to vypadá asi na milion, protože máme za posledních třicet dní, my to počítáme jakoby měsíc třicet dní, tak jsme měli teď milion za měsíc. Takže teď to bude zhruba kolem toho milionu.

27. Takže vám válka nahrála trošku poslechovost.

Je to trošku cynický říct, ale myslím si, že jo. Každá zásadní událost samozřejmě se projevuje na tom poslechu a zvláště, když děláte podcast, kterej se snaží být aktuální, tak ta touha po informacích lidí a po ověřených informacích je, je velká. Mě jediný, co mě hřeje na, na tý katastrofě je to, že ty lidi jdou k nám pro tu informaci. To, že je tam ten milion, pro mě znamená, že si jdou pro, pro podle mě fakt jako ověřenou informaci. Což je fajn vlastně, ale netýká se jenom války. Když byl covid, tak taky lidi k nám chodil za, za výklady Petra Koubského, když bylo Čečensko, za Petrou Procházkovou, když... já už nevím, co se stalo, když Miloš Zeman, Miloše Zemana odvezli do nemocnice, tak jsme měli taky nějak jako původní investigativní informace, takže taky ten, ten peak byl obrovské těch podcastů, tady kolem toho tématu. Takže to je myslím jako běžný, a to s tím, to s tím souvisí, jo. Bohužel jako v dnešní době je tohle říci, tak nějak jako cynický, avšak jako máte pravdu, že to v tom roli hraje, myslím dost jako zásadní. Jako ten, ten vzestupnej trend tam je, ale asi určitě by nebyl takhle skokovej, pakliže by nebyla válka na Ukrajině.

28. Víte i průměrnou poslechovost jedné epizody? Jestli se to dá vůbec takhle zjistit.

No jako těžko se to počítá, jo. Ale záleží kdy. No tak začínali jsme na nějakých, v tom září 2019, to byly nějaký dva tisíce, pak jste měla co? Jaký ten měsíc?

Březen 2021.

Březen 2021 to bylo 22 tisíc a teď je to kolem třiceti šesti, záleží zase na epizodě, no. Někdy třicet pět, čtyřicet, někdy dvacet devět třeba, tak nějak se to pohybuje. Ale zase jako podle jsou čísla, který bych úplně nedával ven, protože jsou úplně... jako těžko se počítají, jo a není to poslech, je to, je to počet stáhnutí, což je rozdíl. A fakt jako hodně záleží, no. Jakože ten průměr jako nespočítáte úplně přesně. Jsou to hlavně čísla z třetích stran,

z jednotlivých jako těch podcastových aplikací, ze kterých to sbírá zase ten software, přes který vy tam nahráváte ten podcast, takže tohle jsou hodně čísla, který jsou jako založený na... já nechci říct odhadech, ale jako spíš je to tak jako kolem toho čísla. Můžete počítat s tím, že jsou to nižší desítky tisíc, ale nemůžete stoprocentně říct, že průměrně díl je 36 523, jo. Ale kolem těch třiceti, čtyřiceti tisíc v současné době to je. Počet stáhnutí.

29. Moje poslední otázka se týká financování a taky toho, jak přistupujete k reklamě.

A ta otázka zní jak teda?

To je celá otázka. Jak podcast financujete a vlastně ve vašem podcastu se objevují i reklamy, tak jestli máte nějaké kritérium pro to, kterou reklamu... na kterou přistoupíte, na kterou ne.

Ten podcast... jo, jo, jo. Ten podcast je financovaný ze zdrojů Deníku N, to znamená, že existuje nezávislý deník, který je podporovaný předplatiteli a z těch peněz jsem já placený a já vytvářím ten podcast. Takže to je vlastně celá ta linka financování podcastu. Potom samozřejmě věci, který... jako peníze, který shrábne ten podcast, což je nějaký placení těch různých softwarů, přes který vy posíláte ty věci dál, mikrofonů, nebo jako techniky, což je podle mě všechno, co se platí na podcastu. Asi to je dost jako ne low cost, ale platíte člověka, platíte moderátora zejména, to jsou vlastně největší peníze, který do toho podcastu musíte vkládat. A ten podcast generuje i peníze sám a generuje je přes reklamu, kterou máme uprostřed dílu, někdy jí máme i na začátku. Jsou tam přesně jasně stanovené sloty, začátek, prostředek, konec, podle toho jsou samozřejmě různě jako nafilancovaný podle tabulek, kolik co stojí, je to velmi transparentně. A to já, to jde úplně jako mimo moji režii. Já nejsem ten, kdo řeší reklamu Deníku N, to dělá manažerka u nás, která domlouvá sponzoring. To znamená nějaká firma chce sponzorovat v našem podcastu, je ji to příjemný, chtěla by tam mít svůj vlastní spot a já jedinou roli, kterou v tom mám, je že jsem ten poslední, kdo slyší ten spot a řekne, jestli jo nebo ne. Kdyby tam bylo něco rasistického, xenofobního, nevhodného, něco, co odporuje demokratickému řízení a tak dál, nějaký jako základní postuláty civilizované společnosti, tak to je něco, co já obsahově jako kontrolovu a u čeho mám to právo veta říct, že tehle spot tam fakt nepude. Protože pod tím jsem prostě podepsaný a v tom podcastu to hraje. Takže to je jediná věc, ale myslím, že se nám to snad nikdy nestalo. Občas jsem měl nějakou připomínku, že, ale to byla dobře míněná připomínka, že z toho spotu třeba nebylo jasné, čím je to spot, tak jsem dal jenom vědět, že to třeba nebude znít jako že „moderátor říká, že to třeba nebude znít jakože dobře, nebo že z toho teda není úplně patrné, co komu co říkájí“ a tak na základě toho se nám jednou stalo, že ta firma předělala ten spot rádiově, který jsme tam pak dali jako jiný, ale jinak do toho nezasahuju vlastně vůbec. Ani vlastně nevím, kolik to generuje peněz, takže... ani to nechci vědět. Pro mě je to věc, která mě udržuje jako nějakou nezávislost v té redakci a není to něco, co by měl podle mě autor nějak se podle toho jako rozhodovat. Takže podle toho byste potom samozřejmě mohla rozhodovat jaký téma tam dáte, aby to bylo poslouchanější, protože ten klient by něco chtěl a tak dál. Takže tomu já jsem absolutně jako redakčně jako oddělený od té provozní části té redakce a to myslím, že je správně, no. Ale tu největší část peněz z toho podcastu dávají ti prostě předplatitelé, kteří platí naši redakci a z toho jsem vlastně placený já, což je to financování toho podcastu.

Příloha 3

Rozhovor s tvůrkyněmi podcastu Ptám se já – Marii Bastlovou a Eliškou Dokulilovou

Já jenom na začátek vás musím poprosit o informovaný souhlas s účastí ve výzkumu a se zpracováním osobních údajů, jestli jste s tím v pohodě, že budete v té práci a že si vás teď můžu nahrávat.

Dokulilová: Určitě.

Bastlová: Ano, určitě.

1. Tak super, moc děkuju. A můžu se asi rovnou na to vrhnout, nebudu vás zdržovat. Já budu pokládat asi otázku vždycky takhle oběma a odpovíte ta, která myslíte, že asi k tomu má více co říci. Nebo klidně obě dvě, to budu ráda určitě. Tak co bylo impulsem pro vznik vašeho podcastu?

B: Já vždycky nechám odpovídat nejdřív Elišku a potom to doplním.

D: Já jsem právě chtěla přesně nechat odpovídat tebe, vzhledem k tomu, že...

B: Řekni to ty, Ema by do toho kecala. Já tě vždycky doplním.

D: Takhle. Já si myslím, že co se týká impulsu ke vzniku podcastu, tak určitě to byla do jistý míry příchod Marie Bastlový, jakožto rozhovorový moderátorky k nám do Seznam zpráv a vlastně i snaha nějakým způsobem posunout ten rozhovorový formát na Seznam zprávách. Protože ty podcasty... my jsme měli rozhovorový formáty, byly ve video formě, ale ty podcasty tam nebyly. A vlastně vy i asi víte, že ono těch rozhovorových formátů, v těch podcastech, primárně těch hard talků, politických rozhovorů, v těch podcastech tolik není. Takže když to tak jakoby shrnu byla díra na trhu. Měli jsme k dispozici skvělou rozhovorovou moderátorku a chtěli jsme vlastně posunout tu podcastovou formu, vlastně ty rozhovory do té podcastové formy a to doufám, že se nám to podařilo. Klidně doplň, Maruško.

B: No asi v zásadě za sebe s tím souhlasím, protože my když jsme se o tom začali bavit s Jirkou Kubíkem coby šéfredaktorem Seznam zpráv, tak to vlastně byla snaha doplnit podcastovou nabídku Seznamu o denní podcast, ten denní podcast posunout do roviny více zpravodajsko-publicistické, takže udělat rozhovorový denní podcast. A vlastně jsme nejdřív zvažovali, že by to nebylo úplně denní, když jsme ten podcast startovali, říkali jsme si, že to zkusíme dvakrát, třikrát týdně, ale hrozně rychle jsme přešli do toho denního módu, což se nám ukázalo jako dobrá varianta i pro udržení odběratelů toho podcastu a pro vlastně navýšení sledovanosti, řekněme.

2. Takže chápu správně, že ten podcastový formát byl zvolen proto, že byla díra na trhu a že těch video rozhovorů měl už Seznam dostatek?

D: Je to tak. Jako já si myslím, že obecně těch video rozhovorů je hodně a že prostě ty podcasty jsou teďka jakoby způsob konzumace formátů různých jakoby novinářských,

které jako spoustě lidem vyhovuje. A... no. Takže myslím si, že vlastně se nám podařilo přijít s tím relativně včas. Když to tak řeknu.

B: A ono já jako upřímně řečeno za sebe, to, že to je podcast nevnímám vůbec jakoby důvod pro i nějakou změnu formy toho žánru novinářského jako takového. Je to pro mě prostě primárně způsob šíření nebo distribuce nebo konzumace toho novinářského formátu jako takového. Pardon, ona (*Ema, pozn. aut.*) do toho bude možná trochu občas hlučet, to se nedá nic dělat.

3. To je úplně v pohodě. Jak jste zmiňovala tu publicisticko-zpravodajskou rovinu – nazvaly byste tento podcast zpravodajským? Nebo ke které straně se více přichyluje?

B: Tak já možná tady si vezmu první slovo. Já bych jako opravdu tady řekla zpravodajsko-publicistický, protože pro mě je to do velké míry, já jsem třeba před tím moderovala Dvacet minut Radiožurnálu na Českém rozhlasu, a to je vlastně stejný formát, nebo ten formát je velmi podobný, a to je prostě zpravodajsko-publicistický formát. Ono se to nedá od sebe úplně odloučit, je to aktuální publicistika, možná tam úplně nejpřesněji jako nazváno. Tam to bylo zaškatulkováno i z hlediska kodexu Českého rozhlasu do aktuální publicistiky a ono to s tím ladí. To je podle mě i tady u nás na Seznam zprávách.

D: Já si myslím, že to podepisuju přesně, jaks to řekla.

4. Na těch Dvacet minut jsem se právě chtěla zeptat, jestli je pro vás posun z rozhlasu k podcastu, jestli je tam nějaký rozdíl pro vás, nebo je to úplně totéž, jenom napasované na jiný formát?

B: No, tak je a není to totéž. Ten formát je totožný pro mě, to, jakým způsobem k tomu přistupuji a jak zpracovávám ty rozhovory je pro mě, pardon, taky v podstatě totožné, ale samozřejmě tam jsou také rozdíly. Rozdíl je v publiku, protože pochopitelně ta publika, ta jednotlivá média automaticky generují publika trochu odlišná. Rozdíl je v tom, že jedno médium je veřejnoprávní a jedno ne, což je jednak jako rozdíl pro vás novinářsky, jak se jakoby cítíte při výrobě toho rozhovoru, ale je to také rozdíl v tom, jak k tomu přistupují hosté. Protože mnozí hosté do veřejnoprávních médií chodí prostě častěji a přijímají ta pozvání, protože ta média pořád vnímají, jak bych to řekla... Nechci říci jako státní, to je příliš pejorativní, takhle označit politiky, že by to vnímali. Ale vnímají ta média v uvozovkách trochu více za svá a trochu více z nich cítím povinnost do těch veřejnoprávních médií přijít spíše, než do některých médií soukromých. Myslím, že někt...

Ted' mi to asi vypadlo.

D: Je to možný, že to u Marie vypadlo, že tam je nějaký problém s internetem.

B: ...a velmi často ta veřejnoprávní média spíše, než ta média soukromá. Tak v tom třeba taky vnímám nějaký rozdíl. A vy mě možná neslyšíte.

Já se omlouvám, jo, vy jste nám trošku vypadla.

D: Trošku nám vypadáváš.

B: No, tak nevím, co jste slyšely. Jestli jste si to nějak poskládala.

Tak doufám, že jo. Možná jestli mi to můžete jenom shrnout, aby mi něco podstatného neuniklo.

B: No, říkala jsem, že ty hlavní rozdíly pro sebe vidím v té veřejnoprávnosti, v tom, jakým způsobem politici vnímají veřejnoprávní média, kdy z nich cítím víc jakoby vnitřní povinnost na rozhovor do veřejnoprávních médií přijít. než do těch soukromých. Když je krizová situace a oni vědí, že musí komunikovat s médií, teda s veřejností, tak si jako primární kanál mediální vyberou ta veřejnoprávní média velmi často. Než ta média soukromá. Takže v tom je další rozdíl. Ale jinak pro mě ty žánry jsou, jsou jsou stejné. Eliško vnímáš v tom nějaký rozdíl, jako zásadní?

D: Já to... já to vnímám vlastně úplně stejně. Je to... myslím si, že opravdu jako jediný rozdíl v tom, že ta veřejnoprávní média mohou v něčem být tak trochu sešněrovanější, ať třeba, já nevím, pokud se budeme bavit o nějakých volebních rozhovorech, tak prostě se budou jako muset řídit trošku třeba jinými pravidly při stanovování těch hostů, což... čímž my se samozřejmě tolik řídit nemusíme, protože to soukromý médium má prostě větší míru svobody. Ale jinak co se týká toho formátu, je to podle mě stejný, možná to ale budeš asi Maruško vědět ty víc, tak rozdíl bude asi v tom, že v tom rozhlasu to muselo být časově omezené a tady vlastně pokud ten rozhovor je v něčem delší, tak se asi nic nestane, a i vlastně jako časově nejsme vyloženě sešněrovaní tak, jako v proudovém vysílání.

B: Jo, to což je samozřejmě příjemný, když máme pocit, že nějaká myšlenka je potřeba doříct, tak tomu tu stopáž přidat můžeme. Ale ono jinak Dvacet minut Radiožurnálu stejně trvá dvacet pět minut už od covidové krize, takže očividně tam, tam taky se s tím dá hýbat.

5. Rozumím. Zmiňovala jste, že tyto dva pořady měly nebo mají jinou cílovou skupinu. Kdo je tedy cílovkou podcastu Ptám se já?

B: Já ani nemyslím, že by měly jinou cílovou skupinu, ony mají stejnou, podle mě cíl... nebo jakoby v zásadě to nabízíme stejným konzumentům, ale ta média jako taková mají jiný typ přirozených konzumentů. Prostě to je ale dáno specifikem těch jednotlivých médií. Český rozhlas má jednak prostě svoje publikum a jednak... jednak nevím, řidiči v dopravní zácpě, když jedou cestou domů z práce. Ale nemyslím, že by to mělo jiná publika. Jenom jsem chtěla říct, že prostě ta média jako taková mají jiná publika. Ale my samozřejmě cílíme na posluchače všech dalších konkurenčních pořadů toho typu, pochopitelně.

6. Dá se teda říct, že je to někdo specifický, nebo se nezaměřujete na žádnou konkrétní skupinu posluchačů?

D: Já si myslím, že to ani nelze říct, že by to byl někdo specifický. Pro nás ideální divák a ideální posluchač je kdokoli, koho zajímá zpravodajské dění a publicistické rozhovory a určitě to není ohraničeno ani věkem, ani genderem ani ničím jiným. Myslím spíš, že ta skupina sama sebe vybírá. Ale je to, jak říkala Marie, tak vlastně myslím si, že ta média mají

různé diváky, jiné diváky bude mít Seznam a jiné diváky má Česká televize. Takže vlastně pak jakoby ten výběr vychází z toho, ale to zacílení není vůbec nějakým způsobem ohraničené.

7. Máte tedy nějaká data pro to, kdo váš podcast reálně konzumuje? Kdo je jeho příjemcem?

D: To vám asi líp řekne... to možná napište Haně Němečkové, protože ta má přímo data. Jako já když se podívám tady, tak vlastně třeba vidím jenom ve Spotify, kde je třeba vidět, že jako většina těch lidí, třeba 30 % je mezi 28–35 lety a další třetina je mezi 35–44 lety, ale je to jenom v tom Spotify, možná ona bude mít nějaké lepší statistiky. Tak to zkuste u ní.

8. Dobře, děkuju. Jaké je složení redakce, které... která se pravidelně podílí na produkci vašeho podcastu?

D: No, tak my vlastně jsme relativně malý tým – dvě moderátorky, Marie Bastlová, Veronika Sedláčková, já jakožto editorka a pak vlastně máme člověka, který si... nám dělá střih a ten sound design Jakuba Viliše, který se vlastně stará o tu zvukovou stránku. Ale to samozřejmě to je jakoby ten tým, který se vyrábí... který se vlastně zabývá celou tou výrobou toho pořadu, tak samozřejmě nám pomáhá, pokud máme video střihač z televize, samozřejmě když je to živé vysílání, tak je nějaký editor, který ho musí v tu chvíli odbavovat a co se týká výběru témat, tak samozřejmě komunikujeme i s našimi nadřízenými v rámci redakce a s kolegy v rámci redakce. Takže vlastně jsme takový jako užší tým uvnitř širší redakce, se kterou samozřejmě spolupracujeme co to jde.

B: Jo ale, já jenom k tomu... díky jako zase své zkušenosti z těch jiných redakcí, tak bych jenom chtěla říct, že já jako třeba vnímám jako poměrně vlastně velký zapojení našeho týmu do toho celoredakčního týmu. Že opravdu jako pravidelně na těch týdenních poradách, ale i na denní bázi i skrze Elišku konzultujeme jednotlivé hosty a snažíme se to ladit a skládat tak, aby to editoriálně zapadalo do té celoredakční práce. Za mě to vlastně tady vzniká mnohem koncepčněji a mnohem propojeněji se zbytkem redakce, než jsem měla jako zkušenost z těch předchozích pořadů. Takže to jakoby já za sebe bych zdůraznila, protože to nepovažuji za automatické. To, že se to snažíme skládat tak, aby to ladilo se zbytkem obsahu.

D: Určitě no. To je vlastně možná k tomu výběru témat, na což se asi budete taky ptát. Ale tím, že jsme součástí redakce, tak to není o tom, že my si nastavíme nějaká témata a to si vlastně jakoby jedeme podle svého, ale ta redakce Seznam zpráv se skládá z mnoha týmů, které nějakým způsobem si to koordinují na své bázi, pak to koordinují na vyšší bázi vlastně s těmi šéfy, nebo šéfredaktory jednotlivých rubrik. A vlastně ten Seznam v tomhle tom funguje velmi dobře jako celek. My když víme, že ta redakce se zabývá nějakým důležitým tématem, třeba autorsky, tak jsme schopni na to zareagovat a myslím si, že to je moc příjemný. Já to třeba ze svého pohledu, protože jsem dřív pracovala v DVTV, můžu porovnat třeba vůči tomu, jak funguje DVTV vůči Aktuálně, tak tam je to vlastně opravdu jako ty samostatný rozhovorový celek, který jako spolupracuje s tou redakcí nějak, ale není to prostě takhle, že jsme opravdu pevná součást té redakce, která se snaží i těmi svými tématy odpovídat na to, co ta redakce dělá.

9. Jakým způsobem se tedy ta témata dané epizody vybírají?

D: My vlastně máme každý týden pravidelné týdenní porady, na kterých si řekneme nějaká stěžejní témata, která nás aktuálně zajímají, ať už třeba víme, že se děje něco ohledně koronavirových opatření, jaký je, já nevím, třeba plán dění ve Sněmovně. Takže máme nějaké zachytivé body, u kterých víme, že se jim chceme věnovat a na základě toho vlastně zveme ty hosty. Ale samozřejmě reagujeme i na aktuální věci. Takže není to, že si týden dopředu ta témata naplánujeme, máme jenom ty body... Právě, že to zkonstruujeme se zbytkem redakce, abysme věděli, jestli se v něčem nestřetáváme, abysme nedělali všichni na jednom tématu. Takže pak spíš to, velmi často se stává i to, že ty témata vznikají ze dne na den, protože se nám prostě promění ta situace, je válka na Ukrajině, což znamená, že prostě změním veškerou tematickou agendu tak, abysme se věnovaly tomuhle.

Takže je pro vás... jo, pardon.

B: Ne, jenom jsem chtěla říct, že během té války na Ukrajině jsme si vlastně na plno vyzkoušeli, i... my jsme to teda občas výjimečně udělaly i v minulosti, ale teď jsme k tomu přistoupily v zdůraznění toho, že jsme opravdu aktuální publicistika, že jsme průběžně zapojovaly dva, tři, myslím, že ve výjimečném případě i čtyři rozhovory během dne. Je to samozřejmě zpravodajská událost, která nemá úplně srovnání v tom posledním období, ale skutečně jakoby tím jsme vlastně zdůraznily i tu svoji aktuální publicistiko-zpravodajskou linku, protože opravdu pak jako ta témata byla jednoznačně daná agendou dění.

10. Takže podstatná je pro vás aktuálnost?

B: Určitě. Podstatná je pro nás aktuálnost, ale ona upřímně řečeno stejně tak podstatné je potom pro nás i to, aby hosty našeho podcastu byli decision makeři, aby to byli ti, kteří jsou v exekutivních rolích, aby tam byli ministři, aby tam byli členové vlády, aby tam byli lidé zodpovědní samozřejmě za rozhodování. Takže to jakoby taky nepochybně hraje velkou roli. Ale tam jsme trochu ve vleku toho, kdy také zase oni mají čas a mohou reálně naše pozvání přijmout.

11. To byla moje další otázka – podle jakého klíče jsou právě voleni tito respondenti?

D: Já si myslím, že on to není jakoby úplně klíč, je to vlastně jak to říkala Marie. Ta aktuální témata jsou pro nás důležitá, ale ve chvíli, kdy si do toho podcastu zvete politiky, ministry, nemůžete prostě počítat, že ze dne na den, z hodiny na hodinu budou mít čas. Nicméně když jsou důležitá témata, tak minimálně u těch ministrů je vždycky něco aktuálního, a pokud my nejsme schopni v tu chvíli vlastně získat toho decision makera do studia, tak samozřejmě jsou i jiní hosté, jsou odborníci, jsou lidé, který to můžou vysvětlovat, jsou bývalí politici, kteří třeba s tím tématem mají zkušenost, takže tohle se podle mě hodně odvíjí od toho dění. Nejde to asi úplně vyloženě generalizovat.

Chcete k tomu něco dodat?

B: Ne, souhlasím.

12. Zajímalo by mě, jak dlouho trvá příprava jedné epizody a jestli se dá rozdělit na nějaké fáze.

B: To možná řeknu spíš za sebe, tím asi začnu. Když vezmu to, že už máme sehnaného hosta a už máme jasné téma, což je tedy někdy taky obrovsky náročná část, tohleto, ale když tohle to máme, tak za mě příprava na toho hosta... Obecně většinou rámcově vím téma, protože vím, proč si hosta zveme. Takže tím je ten rozhovor zarámovaný. Pak já začínám rešerší, jednoznačně. Jednak aktuálních textů na to téma, potom rešerší posledních rozhovorů, které ten respondent dal médiím v nedávné době. Když je to nějaký respondent, kterého třeba neznáme, nebo s ním nemáme zkušenost, tak se snažím hledat i video nebo audio rozhovory s ním, z předchozí doby, abychom měly představu o tom, jak mluví, jak komunikuje, jak vystupuje. Většinou si v téhle rešerši vyberu strašně moc materiálu, který pak nejsem schopná přečíst, protože je toho prostě příliš tak čtu to, co stihnu. A pak teprve až dost na poslední chvíli vlastně dost těsně před rozhovorem píšu scénář jako takový. Třeba vlastně až hodinu před rozhovorem z toho všeho, co načtu chystám scénář k tomu rozhovoru jako takovému. A pak těsně před tím rozhovorem když je čas, tak se snažíme buď si v hlavě srovnat, nebo si s Eliškou říct co jsou jako opravdu ta klíčová témata, nebo ty klíčové věci, které chci, aby v tom rozhovoru byly. Protože ono někdy z té velké spousty témat a z té velké spousty podkladů můžete ztratit jakoby to vlastně nejhlavnější, na co jste se chtěla zeptat, tak je to dobrý si ještě ujasnit a vědět, co člověk chce říct. Když vím, že to bude konfrontační rozhovor hodně, tak se snažím hledat... tak se snažím si načíst možné odpovědi těch hostů, abych jako věděla, co na ty rámcové otázky odpoví, aby bylo možné se už dopředu nachystat nějakým jakoby argumentem o krok dál třeba. Abysme se v tom rozhovoru posunuli někam víc, než co padlo v těch předchozích rozhovorech. A i ještě teda další důležitá věc vlastně pro přípravu, jsou sociální sítě. Ať už, ať už profily těch jednotlivých kandidátů, a nebo třeba i to, co... nebo těch respondentů, tak třeba ale i to, co na konto těch respondentů padlo různě na sociálních sítích v příspěvcích ostatních. Tak to je taky určitě důležitý zdroj pro mě. A pak za mě ideální to doplňovat s Eliškou, co Elišku třeba k tomu zase... vlastně jakoby aby to vzniklo úplně nezávisle na sobě a jsem pak ráda, když Eliška vlastně vůbec nevidí do týhle přípravy a jí se potom zeptat co jí tam chybí za témata, protože ona to zas jakoby vidí ze svého pohledu úplně jinak a není ponořená tady v tom mým jako hloubání. Takže to je pro mě potom strašně důležitá zpětná vazba od Elišky.

Takže ty rešerše...

D: Já možná...

Pardon, můžete.

D: Klidně pokračujte, já pak dodám k těm fázím.

13. Dobře. Takže ty rešerše si jako moderátor připravujete sama?

B: No, mě to víc vyhovuje. Ono když jsem přišla na Seznam zprávy, tak mi tam vlastně Eliška nabízela, že to do velké míry bude dělat, že tak byla zvyklá ona pracovat z DVTV, ale mě víc vyhovuje, když si ty rešerše dělám sama a vlastně jsem si je dělala sama i v rozhlase, kde

fungovalo řešeršní oddělení, ale stejně jsem ho nevyužívala, protože mě prostě vyhovuje víc tohle.

14. Máte tedy ještě něco k těm fázím přípravy?

D: Určitě. Já jsem vlastně jenom chtěla říct, že je to vlastně jak říká Marie. My si nějakým způsobem stanovíme to téma a my už víme vlastně proč si toho člověka zvolíme. K několika třeba tématům, řekneme si tři, čtyři body, podle kterých si vlastně obě moderátorky vytváří tu přípravu, každá na to jde trochu jinak. Marie si je doplňuje třeba dokonce i na poslední chvíli, ale jenom teď jakoby na porovnání třeba Veronika Sedláčková to třeba dělá jakoby průběžně a postupně si to doplňuje, takže ty moderátorky každá má jakoby svůj, svůj způsob práce. A vlastně jak zmiňovala Marie, tak se pak na ten rozhovor společně podíváme, zjistíme, jestli nám tam něco nechybí, právě proto, že třeba já nevidím do té přípravy, tak můžu třeba vnímat, že některé témata tam chybí. Následně vlastně natáčíme ten samotný rozhovor a připravujeme i tu off record část. Off record část – myslím tím vlastně tu debatu mezi mnou a moderátorem, ve které se snažíme nějakým způsobem vysvětlit background toho rozhovoru, což je právě jedna z věcí, kterou jsme zvolili, abysme se odlišili od těch jiných rozhovorových formátů, které teďka na tom trhu jsou. Následně to vlastně všechno dostává do rukou, pokud se teda bavíme čistě o tom, o tom podcastu právě zmíněný kolega Jakub Viliš, který sestřihává tu naši část, sestřihává ten rozhovor, dává k tomu ten sound design, připraví to vlastně k publikaci a mezi tím já třeba se starám o tu textovou část. Takže to je asi jako k tomu výrobnímu procesu všechno. Pak vlastně začíná znova to kolečko, kdy nějakým způsobem sháníme, debatujeme ty hosty a pokračujeme v té práci na těch dalších dnech.

15. Jak si to mám představit časově? Kdy... kdy ten proces začíná a kdy končí?

D: Co se týká toho výběru toho... těch hostů, tak to je průběžná práce, na které pracujeme i s moderátorkami, protože občas mají třeba ony lepší kontakt na některého hosta a jindy to je práce, která jde třeba jenom za mnou. Ale je to průběžná práce. Co se týká toho, té samotné přípravy těch podcastů, to je asi dotaz na dámy, myslím si, že se to liší téma od tématu. Jsou prostě témata, když je aktuální dění na Ukrajině, to je prostě jiná příprava rozhovoru, než když máte politika, u kterého musíte dělat ty dlouhé řešerše, jak Marie zmiňovala. Ale co se týká pak jakoby té samotné postprodukce – myslím si, že kolegovi to zabere třeba mezi hodinou až dvěma hodinami, vytvořit vlastně ten podcast a asi tak podobně vlastně i pro mě je ta práce toho, kdy namluvíme tu naši společnou část, napíše se k tomu nějaký text, teda i před tím text, který vlastně jakoby poutá na to video na tom webu a než vlastně to vy publikujeme, zkontrolujeme, že je vlastně všechno v tom podcastu správně. Nic méně já si myslím, že jako úplně obecně ta práce moderátorek je v tomhle tom jiná, protože jak jsem říkala mají ty odlišné typy hostů, odlišné řešerše... Ale myslím si, že je to prostě, jednoduše se to dá říct – na to máme sedm, teda pět dní, pět pracovních dní, pět hostů, tak prostě jeden host nám průměrně zabere jakoby ten pracovní den té přípravy. Ale jsou prostě různí hosté, někteří se jednoduše shánějí, jiní hůře a jak to říkala Marie, tak snažíme se reagovat na ty zpravodajské věci, aktuální dění, takže to nám samozřejmě pak tu práci trochu přidává, ale zase to stojí za to.

B: Jo, já úplně souhlasím. Těžko to odhadovat, jak říká Eliška, potřebujem to prostě stihnout plus mínus v tom jednom dnu, tohle to všechno. Tak si představte, že na tu prostě třeba řešerši nebo čtení – čtyři až pět, šest hodin, tak nějak podle toho, kolik toho času vám na to zbývá. Ale zároveň jednak to si myslím, že dělá i Veronika, že to prostě čteme a sledujeme pořád, to samý dělá Eliška, abysme vlastně pořád byly v obraze. Já třeba jako hodně, se přiznám, že můj zpravodajskej zdroj je hodně v tomhle tom smyslu je Twitter a přes ten Twitter já to dění a ty reakce, a vlastně jakoby to, co se děje, sleduju de facto jako neustále, jo. Takže to jako by vám dává obrovský jako background pro tu přípravu. No a potom to hrozně záleží, znova zdůrazňuju, že je to konfrontační rozhovor a opravdu jako hard talk jako takovej, kterej prostě se tam snažíme dělat, zejména jako s politiky. Tak pak vám to prostě toho času zabere pochopitelně mnohem víc, protože potřebujete mít připravený informace, podklady, data, argumenty, citace a tak dále. Takže to potom jakoby vám na to ten čas nestačí, jo. Pak je prostě se na to chystáte třeba tři dny průběžně před tím, po chvílích, když to jde, ale no... Ale obecně prostě to potřebujem za ten den stihnout, zase tím nemůžeme trávit úplně jako od probuzení do usnutí, Eliško, všechnen čas, vid'?

D: Souhlasím.

16. Všimla jsem si, že některé dny máte epizody dvě. Čím je to dané?

D: Je to právě daný tou aktuálností. Ono nám to teďka hodně nabylo s děním okolo invaze na Ukrajinu, před tím jsme tohle to dělaly třeba po volbách, kdy prostě jako naši vůlí bylo ty hosty mít, těch hostů mít víc, reagovat na to aktuální dění a vlastně je to to, co jsem zmiňovala ohledně té přípravy. Když prostě se děje tady invaze na Ukrajinu, toho dění sledujete pořád a ta příprava nezabere tolik času, vlastně ani co se týká podle mě moderátorek, tak ani vlastně jakoby psaní toho textu potom. Protože už jako víte o čem chcete a co vlastně chcete říct a to stejný vlastně u těch holek. Takže to je vlastně spíš jako naše primární – snažíme se mít pět krát tejdne podcast, výjimkou je třeba léto, kdy nějakým způsobem může dojít k omezení provozu, protože kolegyně mají dovolenou, my máme dovolenou, v redakci je dovolená, ale to, že máme něco navíc je opravdu jenom naše snaha, děje se něco důležitého, stojí nám to za to mít a chceme prostě našim posluchačům přinést to zajímavý dění, protože jsme prostě aktuální.

17. Rozumím. Když se vrátíme ještě k té přípravě – připravujete si tedy konkrétní otázky, nebo jenom nějaké okruhy? Předpokládám, že tedy otázky.

B: Možná to nechám na Elišce, ona bude vědět za nás obě, tak...

D: Já si myslím, že to máte určitě v tomhle tom jako velmi stejně. Ten ??? co si musí opravdu moderátorky připravit, je to úvodní studio, těch pár vět na začátku, kdy vlastně jako se píše, proč toho hosta máme a pak si samozřejmě obě píší otázky, ale ty otázky jsou vlastně konkrétní otázky, ale ty otázky jsou vlastně v mnohém rámcové. Obě moderátorky velmi dobře zvládají poslouchat hosty, není to, že mají napsané otázky podle kterých prostě jedou, ale vlastně jako udávají rámec a to tempo toho rozhovoru. Takže já když vlastně vidím ten rozhovor a v průběhu třeba toho rozhovoru vidím, že ta moderátorka se stáčí k nějakému tématu a potřebujeme pojmout i teda další, která v těch otázkách má, tak ji na to upozorním a vlastně může se díky tomu vrátit k nim. Ale myslím si, že ty otázky určitě

nejsou dogma. V průběhu rozhovoru se kdykoliv může stát, že nám nějaké téma připadá důležitější a je super na to reagovat, což obě dámy velmi dobře umí.

18. Obdrží respondent tyto otázky předem?

D: Nikoliv, ale všichni naši hosté dostávají okruhy. Ne vždycky písemně, v rámci pozvání vždycky řekneme, proč je zveme a pokud si vyžádají okruhy nebo potvrzení, tak ho dostanou do e-mailu nebo do smsky. Ty okruhy se samozřejmě snažíme dodržovat, výjimka je třeba že se stane něco aktuálního, v tu chvíli to třeba tomu hostu už ani nepíšeme, protože pokud jde například o nějakého politika, tak většinou předpokládá a je mu jasné, že na to aktuální dění budeme reagovat.

19. Co je podle vás na té celé přípravě toho rozhovoru nejdůležitější?

D: Marie řekni.

B: No... počkejte, mám zaplej mikrofon? Mám. Nejdůležitější? No tak obecně jednak musíte být připravená, musí člověk jakoby velmi dobře, za mě velmi dobře znát to téma o kterém je řeč. Já jako musím říct, že se snažím teda připravovat celkem jako poctivě a že si jako troufám říct, že nějakých jako rozhovorů, kde bych měla pocit, že tomu tématu fakt nerozumím, tak je naprostý jako minimum. To se snažím jako... jednak maskovat, aby to teda jako host nepoznal, kdyby se to náhodou stalo, ale myslím si, že se to jako opravdu neděje, protože to bych jako moc nepřipustila. Ono taky teda v průběhu času, když to děláte už dlouho, tuhle tu práci, tak si ta témata už jakoby nastudujete průběžně, jo. Že teď jako když se věnujeme jaderné energetice nebo energetice, což jako je samozřejmě pro mě složitější téma, tak ale tím, že jsem to řešila už v x rozhovorech předtím, tak už postupně jakoby nějaký background jako máte. Ale jinak... takže příprava, při přípravě toho rozhovoru, ale hrozně důležité jako za mě je, a je to čím dál tím důležitější pro mě, si prostě říct, co od toho rozhovoru chcete. Prostě říct si jakoby ta jasná témata, na která chcete slyšet jako odpověď. Aby, ono je to hrozně důležitý i pro to, aby se člověk v průběhu toho rozhovoru neutopil v jiných tématech, nebo aby prostě se zbytečně jako... to je i to, co říká Eliška. Když nás potom jako upozorní na to, že třeba ale zabředáváme moc do detailu v nějakém tématu, že už jako pojďme se vrátit tady k podstatě. Tak to vlastně pro mě postupem času čím víc se těm rozhovorům věnuju, tak tohle považuju za nejdůležitější. To jakoby vám nejvíc rozhodne o tom, jestli ten rozhovor je srozumitelný pro posluchače, jestli prostě se doberete k tomu podstatnému a jestli udržíte jako linku toho rozhovoru. Pak samozřejmě jako dobrá věc je, když ten rozhovor jako, a to není u každého, když ten rozhovor dokážete vypointovat, když ten rozhovor k něčemu směřuje a je třeba jako něčím zakončenej. Ono to nejde vždycky, ne vždycky se to podaří, ale když, tak je to taková jako třesnička na dortu. Takže je to za mě asi takhle.

D: Já s tím naprosto souhlasím. Maruška to řekla přesně, obě moderátorky, je na nich vidět, že tu přípravu mají a že se nestane, což je prostě u toho hard talku, což je vlastně ten formát, který my se snažíme udržovat. Že jasně, máme experty, máme třeba lidi, kteří nemusí být ti decicion makeři, ale když máme politiky, tak jako naším cílem je dostat z nich ty odpovědi, a proto je to ten hard talk. A u toho hard talku bez té přípravy by to byl prostě průšvih a nestane se, že by politici naše moderátorky nachytali. Co se týká těch důležitých témat, je

to podstatný, je to hlavní ve chvíli, kdy třeba nám se může stát i to, že si dopředu řekneme, že jelikož víme, co ten člověk říká, nebo třeba co má teďka za sebou, tak si už dopředu jsme schopný říct, že od něj chceme slyšet konkrétně tohle. Ale nejde to dělat vždycky.

20. Když se teď přesuneme k samotnému natáčení – kde se podcast natáčí?

D: Náš podcast se natáčí primárně v rozhlasovém, v rádiovém studiu Expresu, což je vlastně rádio Seznamu, které je u nás na patře, tam je ta hlavní část. Protože my jsme vlastně začínali s tím, že jsme chtěli natáčet ten rozhovor živě v jednu hodinu a následně ho dávat do podcastu. S tím, že ten čas je trochu omezený a vlastně i následně s pandemií jsme se rozhodli, že se nebudeme omezovat jenom na to živé vysílání, které vlastně jako nám přináší řadu diváků na tom webu, ale že budeme natáčet i přes Zoom, což je vlastně další varianta natáčení, kterou vlastně využíváme. A nově, což jsme asi prvně využili, když bylo tornádo na Moravě a teďka právě i v době války, tak vlastně využíváme i natáčení přes telefon, taky vlastně ve studiu rádia, v takových menších studiích. Protože ve chvíli, kdy ten člověk je já nevím, na místě nějaké katastrofy nebo válečného konfliktu, tak prostě není schopen si otevřít ten Zoom anebo počítač, takže v tu chvíli je pro nás důležitější mít ten rozhovor aspoň v té audio verzi na tom webu a v tom podcastu, protože přináší důležitý informace, který v tu chvíli jsou pro nás primární.

21. Takže předpokládám, že pandemické restrikce vám natáčení nijak výrazně nezasáhly, tím, že jste takto zvyklí fungovat.

D: Nezasáhly nám, jako neomezilo nám to produkci, jenom jsme se musely přesunout od toho živého vysílání na ten Zoom, ať už vzhledem k tomu, že byli nemocní u nás v týmu nebo byli nemocní respondenti, ale nestalo by se, že bysme museli jakoby tu produkci snížit. Jenom jsme změnili formu.

22. Od té doby, co jste tedy přešly k tomu neživému vysílání, tedy natáčení, tak natáčíte v nějakou pravidelnou dobu, nebo se spíše přizpůsobujete respondentovi?

B: My se snažíme, promiň jenom Eliško, my se snažíme vysílat živě, když to jde. Pořád jakoby máme prioritu vysílat živě, akorát jsme to doplnily o to, že to prostě není dogma, a když to nejde, tak vysíláme i jindy. Ale snažíme se tedy živě, no. Teď jsem zapomněla, co jste chtěla, ale jenom jsem tohle chtěla zdůraznit.

D: Já to, já to právě řeknu i takhle... Je to tak, že přesně primárně chceme živý vysílání, ve chvíli, kdy to nejde nebo ten člověk je daleko, a nebo třeba mu to časově nevychází a je to v tu chvíli ministr, kterého prostě opravdu chceme za každou cenu mít, tak se mu časově přizpůsobíme. Ale máme to, že náš podcast do aplikací podcastových se ho snažíme publikovat pravidelně nejdéle ve čtyři, někdy dříve, ve chvíli kdy třeba máme natočený dříve Zoom, ale proto se snažíme, aby prostě tu věc jsme tam měli vždycky do těch čtyř. Aby prostě když lidé odchází z práce, tak aby si prostě mohli náš podcast pravidelně pustit a prostě v ty čtyři ho tam našli. Takže to je pro nás jenom takový časový omezení, že se snažíme ty podcasty třeba natáčet, když jsou na tom Zoomu nejdýl do těch dvou, abysme ho do těch čtyř zvládli zpracovat a vydat.

23. Jak jste zmiňovaly, že se snažíte držet nějakých připravených otázek, nebo toho, co po daném respondentovi chcete slyšet – dá se nějak říct, jakou část toho rozhovoru tvoří ty připravené otázky a jaká část je například nějaká improvizace, nebo reakce na toho respondenta?

B: Myslím, že to se moc říct nedá. Ono jakoby někdy výjimečně se stane, že se nedržíme už první otázky bych řekla, že třeba jakoby už ta konverzace ve studiu vás vlastně dovede k tomu, že začnete něčím jiným. No, za mě... za mě se to teda říct nedá. Nevím, jestli Eliška k tomu má jinej postřeh, ale prostě to nemá pravidlo.

D: Myslím si, že to opravdu nejde nějakým způsobem spočítat.

24. Dále bych se chtěla zeptat, jakým způsobem vy paní Bastlová pracujete jako moderátorka s hostem. Možná potom paní Dokulilová může doplnit, jak pracuje paní Sedláčková. Mám na mysli nějaké usměrňování, aby vám právě moc neutíkal, jak moc si hlídáte čas a tak podobně.

B: Čas si hlídám, s tím jako ani tolik problém nemám, to sice Eliška mě usměrňuje, ale to já když jako natahuju a přetahuju, tak to dělám většinou úmyslně a jsem si toho plně vědoma, a jenom čekám, kdy si toho Eliška všimne a začne, začne mě jako krotit. Ale jinak jakoby čas podvědomě jsem se jako naučila hlídat myslím si celkem jako automaticky. Usměrňování hosta děláme, někdy je to prostě nezbytně nutné, protože někdy máte hosta, kterému položíte první otázku a on by dvacet minut mluvil bez přerušení, a už ve druhé větě by navíc mluvil o něčem úplně jiným, než co chcete. Ale je to nezbytně nutný, je to nezbytně nutný u hard talku, ale zároveň se přiznám, že jakoby vnitřně přemýšlím nebo zvažuju každý moment, kdy tomu hostovi skáču do řeči, a nebo kdy prostě ho přerušuju. Protože si moc dobře uvědomuju, že ono u těch posluchačů nejakoby... vlastně to je nejčastější výtky, když už se k nám dostávají jako nějaké výtky nebo výhrady od posluchačů, tak to jsou výtky k tomu, že hosty přerušujeme, že jim skáčeme do řeči a tak dále. Takže se snažím jakoby přemýšlet vlastně o každém momentu, kdy tohle dělám, ale zároveň hard talk bez toho dělat prostě nejde. Protože prostě nemůžete klást hostům nepříjemné otázky a pak je nechat odpovídat na co chcete. To prostě nejde. Musíte jim do té řeči skočit a jakoby přivést je zpátky k tomu dotazu. Ale takže, takže jo, není to vždycky úplně příjemné, zejména zkušení rétoři vás jakoby vydrží docela dlouho ignorovat a jakoby říkat si co chtěj, ale dělat to musíte, takže to vlastně je jako za mě. Pardon, já se ztlumím.

D: Já bych to potvrdila a myslím si, že obě moderátorky tohle to mají stejně. Ten rozhovorový formát hard talku opravu o tomhle tom je a je hrozně těžké, nebo není těžké, ale je důležité najít ten balanc. Když vám ten člověk utíká opakovaně z otázky tak a... vy vlastně vy na to můžete ukázat, že on tu odpověď nemá, je správně, když se ho na to zeptáte třikrát. Ale občas prostě je důležitý i tomu moderátorovi říct „už jsme vlastně u toho tématu dlouho, očividně z něj nic nekápne nebo už vlastně jako je vidět, že už to není kam posouvat, pojďme dál“. Takže občas prostě je opravdu jako důležitý najít si, prostě říci „a teďka už jako...“ není to o tom, že ho budeme furt grilovat na tom jednom tématu, posuňme se dál. Nic z toho dál není.

B: Já si myslím, že... promiň, promiň Eliško. Když už jsem začla mluvit. V tomhle je pro mě hrozně důležitá jako role editora a Elišky, která to vlastně poslouchá venku, protože jako moderátor to někdy vnímáte trochu jinak, jo. Nebo je člověk moc ponořen v tom rozhovoru, takže o to jakoby víc v takový moment jako oceníte, že prostě editorka poslouchá a že vám do toho ucha řekne, jak to vnímá ona a tak. Je to hrozně důležitá zpětná vazba, potom v průběhu toho.

25. Takže editorka... vy jako editorka sedíte tedy někde mimo natáčení, ale jste v kontaktu?

D: Je to tak. Já vlastně sedím přímo u toho natáčení, u toho studia, jsem v kontaktu přes ucho s moderátorkami, takže jim říkám čas, říkám ji třeba ve chvíli, kdy se mezi tím stane nějaká událost, která se toho rozhovoru týká, tak vlastně můžu říct ten update. Samozřejmě jim dávám i tu zpětnou vazbu. Ve chvíli, kdy slyším, že třeba jsme u některého tématu dlouho, nebo už nám nezbyvá tolik času na jiné téma, které jsme chtěly probrat, tak je na to upozorním. Nebo třeba naopak stejně, když jakoby vnímám, že nám na nějakou otázku ten respondent neodpověděl, tak ji vlastně poradím, ať stejně znova položí tu otázku, třeba jinak, protože jsme na ni tu odpověď nedostaly.

26. Nevím, jestli jsem na tuhle otázku už neslyšela odpověď, ale co je podle vás během... nebo během vedení toho rozhovoru opět nejdůležitější?

D: No jako za mě z pohledu editora je to ten zmíněnej balanc v tom, kdy chcete získat ty odpovědi, ale zároveň chcete využít ta témata a ten prostor, který máte. Vy máte dvacet minut, což vlastně je hodně a není hodně, je to prostě omezený čas a nejste schopni v tom probrat všechno. A nacpat ty informace do těch dvaceti minut může bejt občas těžký. A právě třeba když ti lidé z těch otázek utíkají, anebo naopak si vlastně usurpují ten prostor pro sebe, tak v tu chvíli musí do toho vlastně skočit ten moderátor, přerušit je a vlastně ukázat, že on je ten, kdo ten rozhovor vede. Což si myslím, že jak Veronika, tak Marie bravurně zvládají.

Chcete něco doplnit?

B: Já poslouchám, jak nás Eliška chválí, děkuju.

27. Natáčejí se všechny části každé epizody vždycky od znova, nebo máte nějaké fráze, nějaké části, úvod, závěr, něco, co je třeba předtočené a jenom se nalepí?

D: Máme tam znělku... znělku a pak tam máme vlastně část, kdy se představuje vlastně moderátorka a já jako editorka, tak to je vlastně jediný, co my používáme pořád. Případně je tam nějaký dovětek, přiznám se, že tam někdy neodposlouchávám ten dovětek, ve kterým naši vlastně střihači třeba poutají na jiný podcast. Nebo poutají na to, že je nějaké hlasování o podcastu, nebo že máme nějakou novinku u nás na webu. Tak tohle jsou součásti, které jsou stabilní, jinak vlastně ta první část toho rozhovoru, toho podcastu teda, tak ta vlastně vzniká tak, že ve studiu moderátorka před rozhovorem položí tomu respondentovi otázku mimo ten rozhovor, která je buď mimo ta témata, kterými se zabýváme, nebo je osobní, nebo je v něčem prostě odlišná než jakoby to, co chceme řešit

v tom rozhovoru, nebo může být zábavná. To je vlastně část, která se dává do toho podcastu, ta úplně první část, pak se vlastně představujeme s moderátorkou, což je ta část předtočená, následně vlastně máme to společné povídání, které vždycky točíme nově a pak je ten samotný rozhovor, který je vždycky originál.

28. Co následuje po tom, co ten rozhovor nahrajete, je tedy že ho rovnou posíláte na střih, jestli jsem to správně pochopila.

D: Je to tak. Předáme vlastně tu audio stopu kolegovi, který... teda, vlastně. Předáme audio stopu kolegovi, ale ještě musíme právě natočit tu část, ve které vlastně si povídáme, protože nikdy nevíme třeba, máme nějakým způsobem naplánovaný ten rozhovor, ale on se může vyvinout někam jinam. Takže vždycky jakoby tu debatu o tom hostovi je lepší natáčet potom, protože se může cokoliv změnit anebo se změní v průběhu toho rozhovoru nějaká informace, tak na ni upozorníme, že jsme třeba ten rozhovor natáčeli v ten a v ten čas a mezi tím se například na Ukrajině něco událo, na co už jsme nezvládly reagovat. Takže to pak natočíme tudle část a vlastně tyhle ty společné části předáme tomu střihači, sound designerovi, který... on to dává vlastně celý dokupy, aby se to dalo vydat v těch podcastových aplikacích.

B: Jenom malinká drobnost, jenom aby náhodou nedošlo k nedorozumění – nestříháme ale dovnitř toho rozhovoru, nikdy nestříháme ten rozhovor jako takový. Ten prostě zůstane vcelku tak, jak byl natočený. Do toho vnitřku se prostě nezasahuje. Když Eliška mluví o střihání, tak myslí úvod, povídání mezi mnou a editorkou, nebo mezi editorkou a moderátorkou, ale ne ten rozhovor samotný.

29. Takže z toho se vůbec nic nestříhá? Ani když je delší?

B: Já myslím, že jsme za celou dobu našich tří set epizod možná stříhali s jednou, když to mělo asi třicet minut, jakože.

D: Je to tak.

B: Ale celou pasáž pětiminutovou, ale nikdy prostě neexistuje, že bysme stříhali dovnitř rozhovoru.

D: Výjimečně co se stává je, že třeba když natáčíme ten Zoom, prostě se stane, že vypadne, vypadne nám signál a my vlastně v tu chvíli řekneme tomu hostovi „my vám tu otázku položíme znova, protože nám tady vypadl zvuk a chceme tam mít tu celou odpověď“ a ten host to ví. Že opravdu jako do toho rozhovoru nezasahujeme. A mimochodem teďka mě došlo, že používám špatně výraz sound designer, ale já vlastně nevím, jaká je role Kuby Viliše, každopádně je to člověk, který nám dává celý podcast dohromady. A to bych možná poprosila zase abyste se obrátila na Hanku Němečkovou, aby správně upřesnila jeho roli. Ale je to člověk, bez kterého se neobejdeme. Nikdy.

30. Dobře. Zmiňovaly jste tedy, že cílená délka, nebo délka kolem které se pohybujete je nějakých dvacet minut. Já jsem koukala, že nejkratší epizoda má něco kolem devíti minut a nejdelší zase skoro půl hodiny, tak na jakou délku tedy cílíte? Je to těch dvacet minut?

D: Dvacet minut je takový základ, kterej jakoby je to minimum. Snažíme se mít prostě tu dvacetiminutovou epizodu a ty kratší rozhovory, to jsou ty rozhovory z místa, většinou právě ty telefonický nebo ty krátký Zoomy, kdy jsme prostě v situaci, že ten člověk je na nějakým místě, kde prostě pro něj není komfortní dát nám dvacetiminutovej rozhovor. Takže to je výjimečná situace, stejně tak, myslím si, že jsme spíš tak jako dvacet až pětadvacet minut. To je takový jako podle mě to gró. Ale ono v tom podcastu to vypadá asi delší, vzhledem k tomu, že tam vlastně předtím je to naše povídání, takže ono se to pak jakoby natáhne, celý ten podcast. Ale ten samotnej rozhovor by měl mít těch dvacet až pětadvacet minut. Pokud se dostaneme dál, tak je to většinou už na základě toho, že jsme s tím respondentem začaly téma, který začlo být důležitý, na konci jsme se třeba dostali k něčemu, kde začal mluvit o něčem, co nás zajímá a v tu chvíli nám prostě nestojí o to, ten rozhovor utínat, protože máme vlastně svobodu toho webu, nepotřebujeme to dávat do žádnýho proudu a můžeme si to dovolit. Ale snažíme se samozřejmě zase jako nedělat čtyřicetiminutové rozhovory, aby u toho ten posluchač vydržel a zajímalo ho to.

31. Tím, že se ten rozhovor nijak nestříhá, tak předpokládám, že není zasílán k autorizaci.

D: Nikdy. Nikdy, to je naše pravidlo. Nikomu nedovolujeme autorizovat, zasahovat do našich rozhovorů, stejně tak nedovolujeme nikomu jakoby zasahovat do toho, jakým způsobem je ten rozhovor publikovaný na webu. Že se nám třeba stane, že nám někdo pošle výtku k titulku, protože se mu nelíbí, vyznění titulku nebo má pocit, že to tak neřekl, to prostě není věc, kterou my nějakým způsobem na ni reagujeme. Samozřejmě, že se může stát, že třeba je v článku nějaký překlep nebo se nám stane nějaká jakoby malá faktická chyba, to samozřejmě se vždycky opraví. Ale jiné zásahy vůbec nejsou přípustný pro nás.

32. Ten článek na web píšete vy jako editorka, nebo někdo jiný?

D: Je to tak, dávám ho dokupy já s tím, že vlastně tam kolegové, kteří vlastně to sledují na webu, protože já jsem přímo u toho rozhovoru s kolegyněmi u studia, tak vlastně z toho průběhu rozhovoru dávají kolegové poznámky, aby se mohli posluchači, kdo to sledují na tom webu třeba proklikat tím rozhovorem k tématům, které je zajímají. V případě, že máme Zoom, tak vlastně to celé připravuji já. A stejně tak vlastně do těch podcastových aplikací, tam v podstatě je to podobnej článek jako na tom webu, aby vlastně i ti lidé, kteří to vidí v těch podcastovejch aplikacích si mohli třeba přečíst nějaký background.

33. Jasně. Co se týče toho zmíněného sound designu – máte tedy znělku na úvod, na závěr a pak nějakou ještě krátkou hudbu jako podkres.

D: Je to tak, no. Máme tam takový probublávání na začátku pod tím off recordem ze studia, pak je samozřejmě ta naše společná znělka a možná máme i nějaký probublávání pod tím našim povídáním. Jinak vlastně myslím si, že když jsme úplně začínali ten podcast, tak jsme občas dávali takový hudební předěl mezi tématy, ale bylo to opravdu ze začátku, kdy vlastně jsme třeba točili těch rozhovorů ještě tehdy o něco míň a měli jsme trošku jakoby čas si s tím vyhrávat. Ale pak jsme se rozhodli, že to dělat nebudem, protože nemáme prostě pevně stanovený jakoby časy na nějaký jakoby témata, takže z toho sešlo. A pak

máme samozřejmě tu konečnou znělku plus tam teda občas bývá jako nějaká reklama na nějaký náš jiný pořad nebo něco jiného, co se děje u nás na webu.

B: Já jenom abyste nemyslely, já vás poslouchám, já jsem jenom tady odešla trošku, ale zůstávám s váma.

34. Děkujeme. Podcast je tedy publikován nejpozději ve čtyři, jestli jsem to správně pochopila a finální podobu má tedy těsně před tím, rovnou ho publikujete.

D: Je to tak. Vlastně když je teda živě, tak v tu jednu hodinu už je na tom webu. Protože jako je trošku odlišná věc pro nás ten web a ty podcasty, kdy prostě to vnímáme tak, že v těch podcastových aplikacích to lidé opravdu můžou jít z té práce a mají to tam, vědí, že to tam vždycky do těch čtyř bude a s tím, že když teda máme ty rozhovory po tom Zoomu, nebo například je to aktuální rozhovor, tak se ho snažíme vy publikovat co nejdřív. Nečekáme do těch čtyř. Pravidelně mívám třeba ten podcast půl, tři čtvrtě hodiny před tím, než tedy vyjde, jako myslím tu kompletní zvukovou podobu, kterou si pro jistotu vždycky ještě poslechnu, jestli náhodou našemu střihači něco neuniklo, případně to upravíme a pak to vlastně na tu čtvrtou vyprodukujeme.

35. Na kterých platformách podcast publikujete?

D: To asi bude taky opět vědět Hanka Němečková, ale primární pro nás jsou Apple podcasty a Spotify, myslím si, že se to vlastně propisuje do všech možných podcastových aplikací, co vlastně vidím i v tom našem jakoby souhrnech stránek. Ale nevím, který všechny to jsou. Samozřejmě my ten zvuk přidáváme, protože jak jsem říkala, máme živé video, ale pak tam... jakmile máme tu zvukovou stopu, tak ho přidáváme i vlastně k tomu článku. Protože na Seznam zprávách máme vlastně i tu možnost těch audiostop, která která samozřejmě už je to tam spíš jakoby trochu navíc, protože už předpokládám, že kdo si ten rozhovor chtěl pustit, pustil si ho v tom videu, ale jakoby ta možnost toho pustit si to audio na tom webu je taky.

36. Víte, kde máte největší poslechovost? Jestli je to právě na stránkách, nebo na těch platformách?

D: To se vlastně nedá říct. Samozřejmě to video je nejvíce sledované. Určitě když prostě je živé video, pustí si ho velká, velké množství lidí, v těch podcastových aplikacích je to míň, ale je to prostě daný i tou platformou. Seznam vlastně má obrovské dosah a když vlastně se ten článek vystaví na té home page toho Seznamu, tak je tam potenciál, že si ho pustí velký množství lidí. V těch podcastových aplikacích my vlastně předpokládáme, že si budujeme nějakou fanouškovskou základnu, která si pravidelně ten podcast používá a která roste, ale kterou vlastně, která jakoby se právě jakoby genericky roste, ale kterou vlastně nemůžeme oslovit tak jako jednoduše, jako na té home page toho Seznamu. Ale myslím si, že opravdu jako dá se říct, že nejvíce sledujících je na té video formě, která je vlastně v tu chvíli na tom webu.

37. A když tedy tento podcast vychází i tedy jako podcast i jako video, co je tedy ta primární forma, nebo dá se to vůbec nazvat podcastem? Není to video rozhovor?

D: Je to vlastně složitý říct. Já si myslím, že jasně... je to vlastně obojí. Protože Seznam zprávy vlastně jako mají opravdu tu velkou základnu a nenabízet jim tu možnost toho videa, když to máme, by byla hrozná škoda. Takže asi asi na tohleto nemám jasnou odpověď. Marie možná budeš...

B: Ne, u mě to trochu navazuje na to, co jsem říkala někdy na začátku. Že vlastně jako podcast pro mě není žánr a není to něco, co by ovlivňovalo žánr toho rozhovoru jako takového. Pro mě je to prostě jakoby vlastně forma šíření, nebo jako kanál distribuční a vlastně jako... takže tak, no. Je to jakoby... jestli to je podcast, nebo to není podcast... Jako Dvacet minut Radiožurnálu vychází v podcastových aplikacích, je, není to podcast? Prostor X Čestmíra Kopeckého byly prostě video rozhovory, který se postupem času jenom začly šířit dalším kanálem, což prostě jsou podcastové platformy. Asi tak, no. Je to tak jako... nevím, jestli jsem vám tím úplně jako odpověděla, ale prostě ani pro mě není... podcast jako takový pro mě není žánr. Je to prostě jakoby kanál šíření toho obsahu, který vytváříme. Jeden z kanálu.

D: Já si myslím, že se tím přesně, že se tím doplňujeme, děláme rozhovory, který vlastně nabízíme na dvou odlišných platformách. Ale na tý podcastový to doplňujeme o něco, aby prostě to odpovídalo tý podcastový formě. O ten off record, čili něco navíc, což vlastně jakoby v tom živém rozhovoru není a plus to povídání, aby kdo si vlastně to poslouchá, tak aby věděl jako proč to tam máme.

38. Dobře. Co je tedy podstatou vašeho podcastu, nebo jaký si klade cíl?

B: Být nejlepší.

D: Marie, ty seš na ty cíle.

B: No být nejlepší, samozřejmě. To je náš jednoznačnej cíl, být největší, nejvlivnější a zároveň politiky nejobávanější podcast jako takový. Ne, náš jako hlavní cíl je prostě být nejlepší hard talk na české novinářské scéně, protože prostě to je to, co s Veronikou považujeme za strašně podstatný žánr novinářský, žánr, který je prostě jako nezbytný z hlediska kritické novinářiny, je prestižní z našeho pohledu velmi a my prostě v tomhle žánru chceme být nejlepší.

D: Já s tím souhlasím, nemám k tomu co jinýho říct.

Příloha 4

Rozhovor s tvůrkyní podcastu Týdeník Respekt – Hanou Řičicovou

1. Na začátek bych se chtěla zeptat – tím, že jste vlastně podcast Respektu rozjížděla, začínala úplně od začátku, přecházela jste z Českého rozhlasu, kde tedy působíte stále, pokud se nepletu...

Jenom, jenom jako moderátorka, už ne jako nic, nic dalšího.

Ale právě by mě zajímalo, jestli vás ten přechod z formátu rozhlasu k podcastu, jestli vám to činilo nějaké obtíže, nebo naopak jste ty znalosti využila a jenom nasadila na nový formát?

Já jsem na Radiu Wave v Českém rozhlase na jakoby stanici pro mladý, dejme tomu, jak se Wavu říká anebo jak si Wave říká, tak já jsem tam pracovala jako slovesná dramaturgyně některých podcastů a pořadů a jako projektová manažerka a tím pádem... Protože ono se jako, jasné... Dá se říct, že ten rozhlas vlastně u těch podcastů jak je teď známe a jak, jak asi jako největší část společnosti je konzumuje, tak se dá říct, jako že ten rozhlas s tím asi přišel jako první. Pochopitelně, protože jako na to měl k dispozici techniku, lidi, kteří uměli, lidi, kteří uměli audio, lidi, který uměli audio a bylo, bylo teda logický vlastně, že, že jako se toho asi chopí na docela profesionální úrovni ten rozhlas. Takže někdy v roce dva tisíce, nevím, sedmnáct, šestnáct to vlastně ta stanice Radio Wave docela hodně slušně odstartovala. A myslím si, že pořad je asi, nebo jako že pořad vlastně je schopná nějak udávat ty trendy v tom podcastovém světě, nebo se o to aspoň snaží. Takže já jsem vlastně na tom Wavu byla úplně od začátku toho a tím pádem nebylo, nebo jako bylo to těžký a vlastně je to i teď těžký jako to, to dělat, ale ne vzhledem k tomu kontrastu jako rozhlas–podcast, ale spíš k tomu, že tam je to týmová práce a tady to vlastně jako bylo dost na mě, no. Takže jako takhle ale jako určitě, jo, dá se říct, že jsem využila znalosti a schopnosti a vědomosti, co jsem načerpala v rozhlase nebo konkrétně na Radiu Wave, určitě.

2. Ale tedy na Wavu jste už měla zkušenosti s podcastem jako takovým?

Jo, jo, jo měla. I jako vývojářka i jako moderátorka, dejme tomu, pokud to nějak jako něčemu pomůže. Jako, že vlastně všechny různé podcastové série, který jsme tam dělali, tak jsem měla možnost být u toho, jak se vyvíjí od začátku až do konce. Ne jenom jako, jako že bych třeba byla moderátorka toho podcastu, nebo tak.

3. Z jakého důvodu tedy ten podcast Respektu vznikl a proč byl zvolen právě tento formát? Proč se Respekt rozhodl pro podcast? Jestli teda víte.

Myslím si, že asi jako každý médium to prostě i Respekt chtěl a cítil potřebu mít ten podcast, protože to je forma šíření obsahu, která tam jako do té doby nebyla zastoupená. Jakože jasně print, web a sem tam nějaký video a sociální síť a tak dál, ale, ale je to nějaká extenze toho, toho tištěného časopisu, no, podobně jako ten web. A vlastně teď už nejenom extenze, ale, ale teď už jako dá se říct, nějak jako součást asi, no. Jasně, asi, asi, asi že to je součást. Takže ono myslím si, že to je v dnešní době jako logický krok a asi si to myslel i šéfredaktor.

4. Na jaké posluchače tento podcast cílí?

No to je vlastně docela supr otázka, protože jestli se to vůbec dá takhle říct. Protože ta jako... Posluchačstvo podcastů je vlastně poměrně úzká skupina lidí, i když se může zdát, že každé poslouchá podcasty, tak, takže, jasné, určitě se dá říct, že to míří na lidi se zájmem o zpravodajství, publicistiku, kulturu a podobně, společnost dejme tomu, podobně jako ten časopis. Na druhou stranu si myslím, že daleko výstižnější bude říct, že to cílí na posluchače podcastů jako takových. Protože když si řeknem, že je to nějaká jako skupina lidí mezi, já

nevím, třeba dejme tomu 15+, já nevím, 15–45 let dejme tomu, spíš jako vzdělanější lidi z měst, pokud to jde takhle, pokud to jde takhle jak vlastně i různé průzkumy EBU ukazují, tak pokud to jde takhle zjednodušit, tak ten podcast cílí prostě na posluchače podcastů.

5. Takže dá se říct, že cílí na čtenáře Respektu, nebo se to snaží nějak rozšířit?

Spíš bych řekla nebo chtěla bych si myslet a ráda bych si myslela, že se to snaží rozšířit, protože ten podcast si poslechnou třeba i lidi, kteří si ten časopis nekoupí nebo nepřečtou. Zase naopak časopis nebo web si přečte někdo, kdo nemá rád audiální média nebo, nebo není zvyklý takhle obsah, obsah konzumovat. Samozřejmě jako, jo, asi, asi spíš takhle to funguje a jako nějaký rozšíření.

6. Máte nějaká data k tomu, koho reálně zasahujete, kdo vlastně ten podcast konzumuje?

Mhm, jo a to vám můžu asi spíš radši, radši případně potom poslat, tu demografii, abych tady nevařila z vody, jestli je to takhle v pohodě.

Jo, to je super.

I když, no, to budu se muset podívat na nějakou, na nějakou metriku teď aktuální, protože pár měsíců jsem to vlastně neviděla.

Jo, mě jde o nějaký jako zhruba odhad, kolik posluchačů poslouchá epizodu danou.

Pošlu, pošlu vám.

Super, tak to by bylo skvělé, děkuju.

Napíšu si to tady. Ale klidně můžem dál.

7. Podcast tedy vychází každé pondělí stejně jako časopis, jestli se nepletu.

Už vychází častěji.

A kdy začal vycházet častěji? Jestli je to novinka, nebo jsem to přehlédla.

Je to, je to, je to zhruba, no... Myslím si, že od léta jsme začali dělat dva obsahy týdně. Myslím si, že, ne letos, teď není léto, teď je ani ne jaro, takže léto 2021 jsme začali jako pravidelně dva obsahy týdně s tím, že máme takovej ten jako pondělní servis, ten kterej nějakým způsobem jako rámuje to číslo, ať už s lidma z redakce nebo třeba s nějakým odborníkem, odborníci na danou problematiku, probíráme obvykle to téma toho čísla. Potom samozřejmě jsou takový ty ad hoc nahodilý věci, třeba nevím, nechci bejt cynická, třeba když vypukne válka na Ukrajině, tak se zkrátka udělá takovádle aktuální věc plus se snažíme teď rozjíždět nový formáty, což je kulturní podcast třeba Pavla Turka a Jindřišky Bláhový, kulturních, kulturního redaktora a kulturní redaktorky, kteří se společně dívají na filmy, který mají nějakou jako zajímavou aktualizaci, nebo něco takovýho a potom si o tom povídají.

Ale když tedy vypustíme ten kulturní podcast, tak jsou to pondělky plus ty výjimečné epizody?

Tak jsou to obvykle dva obsahy týdně s tím, že je vždycky pravidelný ten v pondělí, potom podle toho, co nás nějak zaujme, nebo kdo... ne, nechci říct, kdo je k dispozici, ale spíš kdo, kdo se vyzná v té problematice, kterou se dohodneme, že bude dobrý probrat i v podcastu.

8. Rozumím. To pondělní číslo se tedy vždy vztahuje k tomu časopisu a nějaké téma z toho časopisu je vybráno i pro ten podcast?

Obvykle to tak je, pokud se nestane, já nevím, za neděli nějaká výjimečná nahodilá situace, ať už to je, já nevím, třeba že něco se stane v politice, nebo je důležitý zkrátka probrat něco jiného, než je v tom časopise. Ale obvykle tu agendu určuje to aktuální číslo.

9. Jakým způsobem vybíráte to konkrétní téma z toho čísla?

Je to obvykle tak, ne výhradně, ale obvykle to je tak, že to, co je tím hlavním tématem, což znamená to, co je na té titulní straně, tak to probíráme v podcastu. Ať už s kolegama a kolegyněma z redakce, nebo s někým zvenku, kdo má nějakou odbornost v tady tomhle tom tématu.

10. Jak je poté volen ten respondent pro toto téma zvolené?

Tak buď to je, pokud to je někdo zvenku, tak je to podle, podle odbornosti s tím, že buď ho vybírám, nebo jí vybírám já, případně se poradím s editorem printu, anebo s šéfredaktorem. Anebo je to člověk, který to téma toho časopisu, to téma do toho časopisu tištěného napsal a s ním se bavíme nějak jako víc přesahově a jdeme nějakým způsobem za to téma, jak postupoval, proč to takhle psal, proč volil vůbec tady jako tenhle ten způsob a tak dál. Zkrátka aby to nebylo jenom překlopení toho textu, ale aby, abychom se dozvěděli něco jako trochu jiného, aby to pořád bylo nějak trochu záživný aspoň, asi. A, a nebo oslovím více kolegů a kolegyně, aby o tom tématu nějak debatovali.

11. Je pro vás důležité, aby ten respondent byl nějakým způsobem neotřelý, aby se neobjevoval všude jinde v médiích, v jiných podcastech, nebo je důležité, aby byl například rychle k dispozici?

No... já vlastně, jak bych to řekla. Je pro mě důležitý, aby ten člověk byl odborník nebo odbornice na tu problematiku a taky třeba aby to byl někdo trochu odjinud, kdo, koho já předpokládám nezvolím jenom proto třeba, že má dobré vztahy s Respektem, nebo že je názorově blízko tomu časopisu. Ale spíš to vždycky chci nějak jako trochu obrátit, nebo se o to snažím a ráda asi přináším, nebo to zní to hrozně nabubřele, omlouvám se, ale byla bych vždycky ráda, kdybych mohla nějakým způsobem přinést nějaké jako ne nutně třeba nové hlas, ale hlas, třeba který není ve veřejném prostoru tak moc slyšet. Samozřejmě u některých témat je to, je to dost často složitý, protože se jim třeba věnuje malý množství lidí. Ale, já nevím. Třeba když jsme dělali něco o Rusku a rusofobii, tak jsem opravdu nechtěla oslovovat nevím, Mitrofanova, ale pozvala jsem Terezu Souškovou, která je

odbornice na východní Evropu, Rusko a Kavkaz. Protože jsem jí někde slyšela mluvit v jiném podcastu a hodně mě to zaujalo, připadalo mi to docela fresh a, a, a je chytrá a tak. A samozřejmě když má ten člověk čas, tak je to lepší, no.

12. Rozumím, praktické. V e-mailu jste mi psala, že vlastně celý tento podcast děláte sama, od začátku do konce. Takže se na něm nepodílí vůbec nikdo jiný? Jak jste třeba teď zmiňovala, že vybíráte to téma, že ho s někým konzultujete, mihne se tam někdo, někdo jiný, někdo z redakce?

Jo tak mihne se tam šéfredaktor s tím, že se zeptám, jestli je v pořádku to téma zpracovat a že mám nápad pro to oslovit nějakýho člověka nebo o tom podebatovat v redakci. Obvykle řekne „dobře“ a, a takhle to jde dál, no.

Takže to je vše?

Pokud se anebo jako ne, že bych jako všechno dělala úplně od stolu sama. Je to tak, že když probíráme nějaký téma, já nevím, třeba je politický, tak ho proberu s někým z kolegů nebo kolegyň, kdo zkrátka má odbornost v tady týhle té oblasti, kdybych probírala Polsko, máme v redakci experta na Visegrád, kdybych probírala nějakou jako LGBT+ tematiku, zeptám se no asi odborníka na tady tuhle tu problematiku. Jo jakože radíme se v redakci, ale ten výslednej, a nebo s nějakejma mejma kontaktama, odborníkama, odbornícema, které mám k dispozici, protože jako nemůžu se asi úplně vždycky jenom spolehnout na sebe a myslím si, že by to bylo i docela debilní. Ale, ale jako ten výslednej kus je na mě, takhle. S tím, že občas moderuje, pardon, s tím, že občas moderuje, a to se teď změnilo v posledních týdnech, kolegyně Andrea Procházková.

13. S tou jste se střídala nějak pravidelně, nebo to bylo spíš...

Zatím, zatím ne pravidelně, ale chtěla bych to do toho nějak víc dostat. Chtěla bych obecně jako, nebo to jsem chtěla od začátku, občas to vychází víc, občas míň, zapojit kolegy a kolegyně z redakce daleko víc do toho podcastu.

Jako hosty nebo jako moderátory?

No i jako moderátory, i když se na to jako moc netvářej, no.

14. Když jsme, když jste teď říkala o tom, že konzultujete témata s kolegy z redakce, tak to můžeme zařadit už do té fáze rešerší? Že ty rešerše vlastně si připravujete sama, ale konzultujete je s kolegy? Ta témata.

Přesně tak.

15. Jak dlouho trvá celá ta příprava rozhovoru a má nějaké ustálené fáze?

Jo, no. Tak to je docela různý vlastně. Asi záleží taky, jestli to je nějaká věc, kterou lze dopředu naplánovat s tím, že na to se můžu připravovat třeba, já nevím, tři dny, týden, podle toho, jak je to téma náročný, anebo když to je něco, co jako opravdu je reakcí na

nějakou aktuální událost, tak to vlastně musí jít potom docela rychle. Což já třeba osobně nemám moc ráda, ale prostě tak to nějak jako je, no. Ale řekla bych, že, že ty přípravy obvykle jako no, zaberou pár dní, nebo vlastně myslím si, že i by bylo dobrý, kdyby zabraly pár dní, aby ten výslednej kus měl nějakou kvalitu.

16. Co všechno si mám pod přípravami představit? Co je to kromě těch rešerší?

Tak je to nějaká ta porada o tom tématu, potom jsou to rešerše, který vlastně jsou docela rozsáhlý. Potom je to, potom je to... No jako myslím si, že ta, že ta rešeršní část je asi, asi nejdelší, bych řekla. A potom je to samotný nahrávání, nebo jako jasně, sestavení nějakých jako, nevím, nějakých otázek a okruhů, případně komunikace s respondentem, respondentkou, když třeba se cítím i po konzultacích s kolegy a kolegyněmi v tom tématu ne třeba nejistá, ale potřebovala bych nějak jako se více zorientovat, tak tohle. Potom je to samotný nabrání toho rozhovoru, příprava studia před tím, potom postprodukce, napsání nějakýho toho krátkýho odstavce a zveřejnění. Doufám, že jsem to řekla všechno. To dělám už tak dlouho, a přitom to neumím vůbec popsat.

17. Říkala jste, že si připravujete nějaké otázky, osnovy. Píšete si tedy konkrétní otázky, nebo pouze okruhy?

Záleží, jak moc... Asi, asi jak moc jsem v tom tématu zběhlá, jak moc je potřeba, abych byla spíše reaktivní, anebo jak moc je naopak potřeba, abych měla fakt nějakou jako exaktní, exaktní znalost tý problematiky. Ale obvykle si píšu otázky s tím, že jsou to spíš jako, nebo takhle. Obvykle mám nějaký jako podklad okruhů s tím, že jsou potom rozvedený konkrétní otázky.

18. Obdrží respondent tyto otázky předem, před rozhovorem?

Záleží, co to je taky za typ rozhovoru. Pokud by to mělo být něco, já nevím, vědec, vědkyně, určitě bych poslala nejenom okruhy, ale klidně něco konkrétnějšího, aby se na to mohl nebo mohla líp připravit, protože jako ten rozhovor asi jako má vypadat z obou stran připraveně a je to dobrý. A pokud by to bylo asi něco, já nevím, nějaký, což moc nedělám, nějaký konfrontační rozhovor dejme tomu s politikem, političkou, tak bych asi posílala jenom stručný okruhy. Myslím si, že je asi tam dobrý, když někdo reaguje. Ale, ale když nahráváme zkrátka třeba s kolegy, nebo přesně s nějakými jako odborníky, odborníci, tak, tak posílám klidně jako dost konkrétně rozpracované okruhy.

19. Co je podle vás na přípravě toho rozhovoru nejdůležitější, klíčové?

No obecně asi připravenost. Připravenost, což znamená, že se potom můžu v průběhu nechat překvapit, ale nemyslím tím rozhodit. Ale, ale nechat se překvapit s tím, že... s tím, že když jsem dobře připravená, tak mě to nerozhodí, takže, takže obecně asi jako mít co nejlepší znalost toho probíranýho tématu. Někdy samozřejmě pokud to je něco narychlo, tak je problém, protože jako nikdo není úplně univerzální asi.

20. Kde se potom podcast natáčí?

Natáčí se ve studiu v Economii, v takovém jako ateliéru, kterej je vystlanej akustickou pěnou.

21. Narušilo, narušila pandemie, nebo vlastně pandemické restrikce nějak to nahrávání? Nahrávali jste také na dálku tak, jako teď?

Jo. Nahrávali jsme přes Zencastr třeba, což je docela dobrej program, potom přes Resume, což je francouzskej, nebo od francouzských vývojářů program, kterej ale myslím si už nefunguje, a i když zvukovou kvalitou nebyl nejlepší, tak jako nejspolehlivější se nám osvědčil Zoom. Ale určitě a obecně pro mě vlastně jako přechod z rozhlasu do, vlastně do časopisu, kde jako sice děláme podcast a musí mít nějakou kvalitu, ale zároveň je to... zároveň ta práce s tím zvukem je jiná. A není to primárně práce se zvukem, ale spíš je to, spíš je to ten výstup a ten má být kvalitní, než že by to měl být jako zvukový zážitek. Tak to pro mě bylo obecně od začátku dost jako náročný pochopit.

22. Takže na to nekladete moc velký důraz?

Takhle bych to asi úplně říct nechtěla. Myslím si, že jako jo, a že máme profesionální techniku určitě taky, ale myslím si, a obecně asi v podcastu daleko víc než třeba ve vysílání, když se dostanu zase k tomu srovnání, jako se dá odpustit nějaký lupnutí i proto, že tady tenhle ten způsob šíření obsahu vedl k nějaký jako demokratizaci toho audia. Takže už jako nemusíme být, nebo nevím, doufám, nemusíme být otroky jako dokonalého zvuku.

23. To natáčení probíhá v nějakou pravidelnou dobu, nebo podle toho, jak se vám povede sehnat respondenta?

Spíš asi takhle, ale obvykle ten pondělní obsah natáčíme, pokud je to něco aktuálního, tak to natáčíme přímo v pondělí a pokud je to něco, o čem je jasno dopředu, tak třeba i předchozí týden, někdy, někdy to vychází ne víkend. Ale obvykle natáčíme v pondělí odpoledne nebo dopoledne.

24. Kdy potom ten podcast vychází?

Vychází v pondělí okolo 18. hodiny.

25. Zpátky k tomu rozhovoru, k průběhu rozhovoru. Už jste říkala, že máte někdy připravené konkrétní otázky. Dokážete nějak říct, kolik procent toho rozhovoru tvoří nějaká improvizace nebo reakce na toho respondenta?

Myslím si, že spíš asi, než, nebo... Myslím si asi, že spíš, než reakce na respondenta je to ta připravená část. A řekla bych, že to je možná ne ze dvou třetin, ale zhruba tak. A jedna třetina jsou konkrétně, konkrétně... pardon, teď mi tady něco přišlo, omlouvám se. Reaktivní je zhruba ta jedna třetina. Ale někdy víc, někdy míň. Opravdu se to dost odvíjí od tématu.

26. Jakým způsobem vy jako moderátor pracujete s tím hostem, s respondentem? Mám na mysli nějaké jako usměrňování, nebo jestli ho necháte volně povídat. Hlídáte si nějak čas? A tak dále.

Obvykle ten výslednej podcast potom tou postprodukcí zkrátíme, nebo zkrátíme, no, jo. Zkrátka sestříháme na nějakých zhruba třeba pětadvacet minut až půl hodiny a já, protože hlavně se snažím využívat kolegy a kolegyně z redakce, tak to není tak jako, přesně, jako konfrontační nebo usměrňovací typ rozhovoru. Myslím si, že tady tenhle ten jako že rozhovor jako žánr tady v tomhle tom případě asi mě slouží tak, nebo já ho chápu tak, že, že se spolím na čas a prostor, což neznamená, že bych někoho nechala souvisle jako se vykecávat dvacet minut, kdybych neměla pocit, že to k něčemu je. Ale, ale není to, není to prostě jako konfrontační rozhovor v Otázkách Václava Moravce, je to to, že se chceme k něčemu dohodnout. A tam si myslím, že to může fungovat, pokud jsem odpověděla na otázku.

27. Asi, asi jo. Myslím si, že je to tak v pořádku. Co je pro vás tedy během vedení toho rozhovoru nejdůležitější?

Jsou možnosti?

Možnosti čeho?

Možnosti toho, co může být nejdůležitější.

To je otázka, nebo odpověď?

No, to je, to je asi otázka, protože, protože asi, asi... Já vlastně nevím, jak na tohle odpovědět. Asi, asi nějaký jako porozumění mezi mnou a tím hostem nebo hostkou. Tím myslím, tím myslím to, že, že víme nějak jako oba nebo obě, co od sebe chceme a co chceme od toho rozhovoru. A to se samozřejmě v průběhu toho může změnit. Ale no, asi, asi takhle. Asi nějaký jako, přesně tak. Asi že víme, co od toho potřebujeme. To taky nevím, jestli jsem úplně odpověděla na otázku.

No možná co tím myslím... Jestli je pro vás důležité, že se například zeptáte na všechny otázky, které jste se chtěla zeptat, nebo jestli je pro vás důležité, aby to mělo nějaké flow, aby ten rozhovor šel přirozeně, to mě například napadá.

Jo, asi určitě je pro mě důležitý probrat to, co vyhodnotíme jako zásadní, to neznamená nutně, že to musí být všechny otázky a asi dohodnout se k něčemu, co je aspoň trochu zajímavý, no. To bych asi řekla, což taky odpovídám tak vágně, já se omlouvám.

28. V pořádku. Mám tady otázku na to, jestli jsou nějaké části podcastu předtočené, což myslím, že u vás není, že všechny úvody i závěry vždy jiné, nemáte nějaké opakující se fráze.

Ne, máme opakující se frázi, co poslouchají lidi za podcast a kdo mluví, ale vždycky jí točíme znova.

Takže se nic nepoužívá opakovaně.

Ne, ne, ne. Kromě zvukový grafiky, nebo nic mluvenýho není, není předtáčený.

29. Co následuje potom, co rozhovor nahrajete?

No, potom, co rozhovor nahrajeme tak ho obvykle jdu stříhat. Tak ho obvykle jdu stříhat a to vypadá tak, že dělám takový to jako pročištění, což znamená, že se snažím, asi ne tak úpěnlivě, ale asi se dá říct, že se snažím zbavit ten rozhovor různých pleonasmů a hezitačních zvuků a tak. A potom přichází na řadu ten jako dramaturgickej zásah, nebo ten jako editorskej střih dejme tomu, kdy třeba různě zrychluju to, co se opakuje, nějaký myšlenky, tak dávám pryč a to, co mi nepřipadá tak zásadní, tak když vyhodnotím, že může jít pryč, tak to jde, takže potom jako, po tom pročištění přichází zkrátka na řadu tady, tady tenhle ten jako editorskej střih. Potom to smíchám se sound designem, namluvíme si k tomu úvody a závěry, a když to je takhle v pořádku, tak, tak to jde ven.

30. Takže veškerou tu postprodukci děláte zase vy sama?

Jo.

31. Už jste zmínila sound design. Jakým způsobem ho využíváte, nebo jak pracujete s tím přidaným zvukem?

Ted' nevím, jestli dobře rozumím vaší otázce jak, jak pracuju s tím přidaným zvukem. Tak každý náš podcast má sound design, máme dva druhy toho sound designu. Jeden vytvářel tady ted' Vinylou oceněnej hudebník Oliver Torr, takovej ten jako klidnější a pozvolnější, kterej používáme běžně, to je náš nejstarší sound design a potom při volbách ted' sněmovních, loni v říjnu, jsme požádali jinou hudebnici Natálii Plevákovou, aby nám vytvořila takovej jako trochu radikálnější sound design, a ten používáme právě u politických témat. No potom kulturní podcasty jsou úplně jako jiná věc, ale tady, tady u tohohle toho pondělního se vlastně objevujou tyhle ty dva sound designy s tím, že máme nějaký jako začáteční zvuk, nějaký předěly, nějaký bedy nebo podkresy a zvuk na konec. No, a používáme je jako jednak k dokreslení atmosféry, kromě nějakých ještě zvuků, který se vážou k té události, pokud jsou dostupný a pro odlišení asi od jiných podcastů. No, asi takhle.

32. Pokud se nepletu, tak používáte i nějaké výstřižky zvukové z jiných médií, nebo...

Obvykle ano.

33. Kdo tedy rozhoduje o té finální podobě, o tom finálním střihu? Jste to zase vy?

Jo.

S nikým už tu podobu nekonzultujete?

Maximálně pokud si nejsem jistá tím, že to takhle je v pořádku, tak to konzultuju s editorem s tím, že „dozvěděla jsem se tohle a tohle“ a stalo se asi jednou nebo dvakrát, anebo samozřejmě s šéfredaktorem, stalo se asi jednou nebo dvakrát, že jsme nahráli něco, o čem jsme nebyli úplně přesvědčení a šla jsem vlastně za šéfredaktorem s tím, že nejsem úplně přesvědčena o tom, že tohle by mělo jít ven. Takže jsme to potom nahradili jiným obsahem. Ale tím pádem jsem to já.

34. Ještě jsem se chtěla zeptat, jak jste říkala, že ten rozhovor stříháte na zhruba dvacet pět minut, tak jak dlouhý ten rozhovor bývá a o kolik ho zkracujete?

Záleží taky samozřejmě na tématu, ale obvykle se snažím vejít se do hodiny, s tím, s tím, s tím původním rozhovorem, s tím hrubým, hrubým, s tou hrubou nahrávkou.

35. Ten sestříhaný rozhovor zasíláte někdy k autorizaci?

Obvykle ne, pokud si to respondent nebo respondentka nepřeje. Pokud si to přeje, tak bych ho zaslala, ale myslím si, že... Nebo jasně, samozřejmě. Pokud si to někdo přeje, tak bych s tím neměla určitě problém a zaslala bych ho, na druhou stranu obvykle je to tak, že si to zkrátka nepřejou. Vlastně se mi to, se mi to ještě nestalo. Stalo se mi to na Radiu Wave v jednom podcastu s jednou respondentkou, ale to je vlastně jenom jednou. Obvykle vlastně se to u audia dělá míň, než u textu, z mojí zkušenosti.

36. Na jakých platformách poté ten podcast publikujete?

Jo, na našem webu, přes kterej přes takovej ten RSS kód se to potom propíše do podcastovejch aplikací. Do všech možnejch, ať už to jsou Google Podcasts, nebo iTunes, nebo, teda ne, Apple Podcasty, nebo Spotify a tak.

37. Víte, kde máte největší poslechohost?

Myslím si, že je to kromě toho webu, je to Spotify.

Takže web vede?

Mhm.

38. Co je... co byste nazvala, že je podstatou vašeho podcastu? Jaký si klade cíl?

Mhm, wow, to je docela těžká otázka. Respektive to je jednoduchá otázka, ale odpovědět na ní není asi úplně jednoduchý. Ale řekla bych, že to je, že to je zkrátka možnost nahlídnout nějak jinak do toho tématu probíranýho, asi. Nějak jinak, než je třeba v časopise. Že to, že to jako tady bych to asi vnímala jako tu extenzi toho časopisu, pořád ještě, tady tenhle ten pondělní podcast. Jinak je to potom u těch kulturních nebo diskusních, ale tady tenhle ten podcast pondělní si myslím, že, jo asi, že můžeme brát jako extenzi a nějaký nahlídnutí za to téma, s jeho autorkou.

39. Když se nebavíme o těch kulturních a diskusních podcastech, tak nazvala byste ten pondělní zpravodajským, nebo zařadila byste jej do zpravodajství?

Asi to má tomu nejbliž, i když si myslím, že na Spotify to je v nějaký kolonce Společnost a kultura, ale, ale myslím si, že asi, asi jako se dá říct, že to je zpravodajský podcast.

Více než publicistický?

Asi, no tak... dobře. Pokud to můžu rozdělit i takhle, tak asi, asi je to zpravodajsko-publicistický formát. Jestli se mám spolehnout na to, co, nevím, jsme si říkali ve škole, tak si myslím, že by to mohlo být nějak takhle.

40. Chtěla jsem se ještě zeptat na financování, ale tím, že podcast spadá pod časopis Reflex, tak předpokládám,

Respekt.

Pardon, Respekt, tak předpokládám, že funguje jako všechno ostatní v redakci, že jste zaměstnancem nebo kontraktorem.

Ne, já jsem jako OSVČ a funguje jako všechno ostatní v časopise.

Příloha 5

Rozhovor s jednou z tvůrců Ranního Brífinku – Janou Klímovou

1. Na začátek bych se asi ráda zeptala, váš podcast, nebo Ranní Brífink vychází ve všechny všední dny, ale všimla jsem si, že některý den je vypuštěný, někdy jsou to čtyři dny, někdy pět dnů, jestli je to nějak pravidelný, nebo se jedná o nějaké výpadky? Nebo jsem si špatně všimla?

Klímová: Hm, nevím. Tomáši, Ranní Brífink někdy nevyšel? Nějakej den?

Lysoněk: Jako pár krát jsme k tomu měli blízko, ale...

K: Většinou to vyšlo.

L: ...většinou to vyšlo. Jo, je to plánovaný každý den.

K: Jsem si ani nevšimla, že by to někdy jako...

L: Hele jednou mi Jarda volal o půl desáté v neděli, že na to nějak zapomněl, ale jako...

K: No tak to se mi taky stalo, ale taky... udělala jsem to a normálně to vyšlo jako.

L: Ne fakt jako každý pracovní den.

Já jsem to právě včera zkoumala s kalendářem a sem tam mi přišlo, že chyběl den.

L: Tam je možný, pokud to sjíždíte podle toho našeho webu, že to datum je strašně jednoduchý změnit. Stačí třeba, když do toho článku někdo vleze a všimne si, že tam je třeba nějaký překlep, jo a třeba další den se to opraví. Tak najednou to získá to datum toho, toho špatného dne, toho novějšího dne. Ale jako jinak se ke mně nedostalo, že bychom měli nějaké výpadky.

K: Já teda taky o tom nevím, že bysme měli nějaký výpadek.

Já jsem se dívala jenom na data, takže to může být.

L: To je přesně ten případ, jo. Někdy se tam potřebuje něco opravit, nebo kolikrát si do toho člověk vleze, aby si něco vzal jenom z toho textu, omylem to uloží, jo. Je strašně jednoduchý, jakkoliv to datum změnit.

K: Jestli jste teda našla nějaký výpadek, tak buď tohle, anebo opravdu, tak občas se někomu stane, že na to zapomene, ale většinou se ozve teda ta střihačka a vlastně ta se po tom začne shánět, takže to třeba dodělává pozdě večer. Ale tím, že to vychází až ráno, tak vlastně to můžete nějak v noci jako ještě dát dohromady.

2. A kdo je teda hlavním zodpovědným za tento podcast?

K: Tome, kdo je hlavní zodpovědný? Šéfredaktor asi, ne?

L: Asi šéfredaktor, ale jinak má každý zodpovědnost za ten svůj díl. Tím, že se nás střídá šest, tak to není tak...

K: Ono je to vlastně jako redakční věc a je to jako napříč těma redakcemi, no. Takže, takže můžeme říct, že šéfredaktor, takže Jaroslav Mašek.

3. Dobře, děkuju. Tak úplně na začátek – co bylo impulsem pro vznik tohoto podcastu?

K: Tak byla to určitě jednak snaha najít další nosič vlastně, nebo další formu jak dostat informace, který publikujeme na webu a v Hospodářských novinách nějakou další formou ještě k našim předplatitelům, čtenářům, potenciálním čtenářům samozřejmě. Takže to byla ta klíčová věc a druhá věc asi, myslím si, že je to určitý trend jako vlastně zprostředkovávat informace i formou podcastů, prostě trend doby. Takže my jako samozřejmě plnohodnotný médium jako jsme cítili tady v tom deficit a chtěli jsme ho dělat prostě.

4. Takže chápu správně, že se ten podcast vždycky vztahuje k nějakému obsahu, který máte v tištěné verzi nebo v onlinu?

K: Jo, je to takovej jako mix v podstatě, že... Nebo takhle jako. První jako, co je fakt klíčový, vlastně asi jsem vám to už psala je, že my to děláme jako fakt autorsky, jo, že to, to nemá jako nějaký větší, pevnější koncept. Nebo ten koncept jsme si řekli na začátku, že budeme říkat, co se ten den chystá, pokud je něco zajímavýho samozřejmě, o čem píšeme na webu nebo v novinách a plus nějaký kontext, čili jeden až dva rozhovory a ty, ty se vztahují jako

jak k tomu, to vlastně záleží fakt na tom autorovi jo, jako jak k tomu, co třeba rozvíjí nějaký článek, který je v novinách, tak samozřejmě k nějakému tématu týdne třeba, nebo něco, co zajímá toho konkrétního autora toho podcastu. Co vlastně doplňuje to zpravodajství. Takže není to vysloveně když to shrnu, tak to není vysloveně jenom to, co je ten den v novinách, ale může to být i doplnění jako nějakým dalším tématem, který zaujalo toho autora toho podcastu ten den.

5. Ti autoři jsou tedy z různých redakcí, že se to vždy tematicky liší?

K: Ti autoři, kteří se tam točí jsou z redakce domácího, z vedení redakce, z redakce, z redakce zahraničí a z redakce byznysu tam vlastně jako takový člověk není, ale to vlastně zaštiťuje ten byznys zaštiťuje šéfredaktor Jaroslav Mašek a... a Tomáš Lysoněk, který je zástupcem šéfredaktora.

6. Na jaké posluchače tento podcast cílí?

K: Tak jsou to posluchači, kteří jezdí ráno do práce autem, bych řekla. Nebo aspoň takovou máme odezvu třeba, že nás poslouchají. Pak samozřejmě jako v mobilu a tak. Ale nevím, no... cílí... Cílíme na primárně to děláme jako servis našim čtenářům prostě. Nevím jako. Že bysme měli nějak specificky vytipované ještě jako že bysme na někoho vyloženě jako cílili, to ne, prostě...

Nějaké věkové rozmezí nebo něco takového?

K: Ne, ne, ne, to ne.

7. Máte nějaká data k tomu, koho vlastně jako realně zasahujete? Kdo teda konzumuje ten váš podcast?

K: No... Tomáši? Hele máme nějaký data, dělají se nějaký šetření, kdo to poslouchá, ten podcast? To možná... no, ale ta Jensen, ne, nebo kdo to má na starosti, Džensen.

L: Jenkinson, Jenkins, já nevím, jak se čte. Hele já nevím, co jsme... Máme nějaký jako výstup v kolik hodin to ti lidi poslouchají, jo, kterému ale, který má ale jako velkou nespolehlivost těch dat. Ale že bychom měli jako průzkum, kdo to poslouchá, pokud se to nedělalo před tím, než jsem přišel, tak jako nevím o tom.

K: Taky o tom nevím.

L: Máme čísla, žejo.

K: Máme jako čísla poslechovosti, takže jako odkud se to poslouchá, jako z našeho webu nebo pak z těch aplikací a tak, tak to sledujeme samozřejmě, jako ten záběr, ale jako že, že bysme měli teda nějaký jako složení, to nemáme. Ono totiž ještě navíc je to vlastně odemčený žejo, vlastně jo. My sice máme zamčený web, ale tohle je jako odemčený, což je i cíl jako, že vlastně jako říkáme „hele tak podívejte se, co tam máme, nebo jako o co se zajímáme“, takže to bereme, jak jsem říkala jo, jako další takovej nosič, kromě webu,

papíru, jako jak o sobě dáváme vědět. Takže o studii jako nevím, ale nemůžu teda vyloučit jako, že by se třeba tady rozhodlo, že by se připravila.

8. A tu poslechovost zhruba víte, v jakých číslech se pohybujete?

K: Jo, jo jo jo, tu víme, tady na to máme takovou tabulku vlastně. Takže tu vám můžu klidně ukázat. To bude asi tady. Tohle je, tady jsme asi začali, takže to děláme rok, jo. A takže tady, tohle to je z našeho webu, kde se to pouští a tohle to je prostě z jinejch nějakých těch těch a tak, já tomu moc nerozumím, ale... No a takhle se to jako vyvíjelo tohle to zelený, jo. To je poslechovost na díl, jo, která, která nám vlastně stoupá. A tady patnáctýho, vždycky než to tam zaktualizují, ale jo, postě pohybuje se to mezi, nevím, no, dvěma až pěti tisícema denně. Jako který díly jsou poslouchány, na to se snažíme přijít a nepřišli jsme na to, čím to je. Že některý díl má pět tisíc jako, některý dva.

To je zajímavý. Není to podle dnů v týdnu například?

K: Taky jsme si mysleli někdy, že některý dny jako určitě jsou lepší třeba, ale jako nedá se říct, jo. Prostě protože, jo, tady pět tisíc prostě bylo třeba v úterý, a já jsem se zrovna na tohle jsem se dívala, proč to mělo tak velkou poslechovost a asi to zřejmě bylo o tom, že to bylo o situaci na akciovém trhu, investice do akcií, jo, nebo tak. A to je prostě téma, který naši čtenáři prostě... Investování obecně jako má jako obrovsky jako tady skupinu lidí, která to sleduje jako, zajímá se o to. Takže titulek jako, to je prostě jako rozhodující a pak třeba u Petr, to je Petr Honzejek, což je prostě taková nejznámější tvář Hospodářek, komentátor, kterej samozřejmě přitahuje, protože na tom webu vlastně je ta fotka žejo, takže si myslím, že u něj je to i daný jako tím, že hodně lidí ho prostě sleduje. Takže on má třeba vždycky jako většinou má jako ty vyšší poslechovosti, Petr. Takže je to asi o člověku, o titulku, ale řekla bych, že ten den tam nehraje roli, no. A pak samozřejmě záleží, jak dlouho to visí na home pagi, což je taky jako klíčový, protože z tý home pagi tam chodí dost lidí. Nebo jestli se tomu udělá podpora na sítích, tady – Adelo, můžu se tě zeptat? Jenom tady Adéla je tady naše kolegyně pro sociální síť. Studentka žurnalistiky, dělá tady práci diplomovou o podcastech. Tak u nás je kvůli Rannímu Brífinku. Když máme nějaký sponzorovaný na sítích Brífinky, podcasty, tak to asi jako má, že jo, nějaký význam jako, v tý poslechovosti.

Adéla: No jasně, protože potom to má větší dosah. Takže ta reklama se zacílí přímo jakoby na ty posluchače toho Brífinku, nebo jinýho podcastu a tím pádem se zvyšuje i ta poslechovost.

K: No a jaký to může mít vliv?

A: Docela velkej, protože přesně reklama se nastaví jako přímo na míru těm posluchačům a tím pádem se jim to furt zobrazuje.

K: A na míru znamená co?

A: Podle věku hlavně. Protože ta holka, co nastavuje ty reklamy tak si zjistí prostě, kdo to nejvíce poslouchá, kdo patří mezi naše čtenáře atd. a podle toho to nastaví, takže je tam několik těch kritérií. A funguje to, je to strašně složitý, ale funguje to.

K: Čili nějaký desítky procent asi to můžou být?

A: Určitě. To platí i jako u ostatních příspěvků, že když vyberu každej tejden například čtyři, tak mají mnohem větší dosah než prostě ty, co jsou tam jen tak na volno.

Tak já děkuju.

A: A dělej to všichni, takže je to vidět.

K: No, takže to je další způsob, kdy se prostě to někdy zapromuje a pak to tam jako vyskočí.

9. Ty podcasty tedy zveřejňujete na vaší stránce a na jiných platformách. Víte na jakých platformách všech tento podcast umísťujete?

K: Myslím, že to tam nějak vždycky... Spotify, Apple... Nevíš, jako na jakých platformách to máme, ten Brífink? Spotify, Apple?

A: Spotify, teď si nejsem jistá, jestli na Apple Music to je taky, ale mělo by to bejt na všech platformách.

K: Na všech. Já tomu nerozumím.

Jo, to si dohledám, to není problém.

A: Ale ono tam píše Apple podcasts.

K: Píše, no.

A: No, tak to tam bude.

10. Takže kromě těch šesti redaktorů-moderátorů z kolika dalších členů se skládá ten tým, co pracuje na tom podcastu?

K: Máme vlastně jednu externí spolupracovnici a jejího přítele a já teď nevím, jako jak je to jako formálně, jestli máme smlouvy s obouma, nebo jestli je ta smlouva jenom na ni a oni si prostě, občas se zastupují. Posíláme to prostě na, na je oba jako jo, vždycky ten příspěvek. A ta vlastně nám dělá tudle tu závěrečnou podobu jo, že to smontuje dohromady. My jí vlastně pošleme nahrávku, pošleme jí ty, ten náš výběr zpráv vlastně, ten náš komentář, ty naše zprávy, co tam, co namlouváme my plus jeden nebo dva rozhovory, podle toho, jaké tam jsou a ona tam dává tu znělku, vystříhá prostě přechyby, sestřihává třeba ten rozhovor, když je moc dlouhý. Přidá tam také výběr ze světa, to, co tam je, tak dělá jako ona, takže ona je jako editorka a střihačka. A, no. A vlastně pošle ten zvuk, a ten se tady prostě vypublicuje. Jako to zakládání do toho systému, aby to jako... čili tenhle ten článek k tomu, titulky jako toho autora, to si děláme sami. Jako to dělá ten autor prostě celý, že to pošle jako do toho systému našeho, bez toho zvuku vlastně a ten web editor, který tam má ráno tu službu, tak ten dostane prostě během noci nebo brzo ráno prostě,

večer už jako, dostane zvuk od té editorky, a to tam prostě přidá a, to nevím, jak to funguje, nejsem editor, a vypublikuje to vlastně. Takže jakoby vyloženě na tom Ranním Brífinku se, můžeme říct, podílí teda ta jedna editorka.

11. Takže ty zprávy ze světa na konci čte někdo jiný? To jsou ti střihači?

K: No, řekněme ji třeba editorka-střihačka. A oni se právě střídají. I protože, že třeba když to třeba namlouvám já jako holka, tak, tak třeba on, tak říká ten chlap, jo, jako že se to prostřídá, tam nějaký ty hlasy. Ale myslím, že to není pravidlo.

12. Jak dlouho celý ten proces té přípravy trvá? A má nějaké fáze, na které se dá rozdělit?

K: No tak tím, že se to dělá vlastně jako aktuálně, jako denně, vlastně ten den, tak je to asi různý, jak si to kolegové, jak si to každý ten autor rozvrhne. Ale vzhledem k tomu, že vlastně tam musíte mít nějaké události z toho dne vlastně, případně teda si zjistit, co se bude dít ten, ten další den a domluvit si nějaký ty rozhovory, rozhovory teda děláme v drtivý většině po telefonu, protože by se to nedalo jako zvládat. Navíc jsou krátký, takže zvát sem někoho, kdo by sem půl hodiny, hodinu jel, tady s ním pět minut mluvit a jel zase domů, to nemá smysl. Což samozřejmě má trošku se to odráží v kvalitě zvuku. Ale tak jako... (*hovoří s kolegou, pozn. aut.*) Jo, takže takhle. Žádný pevný jako časový řád to nemá. Já můžu říct za sebe, že já většinou začínám prostě až odpoledne třeba, nebo prostě někdy po obědě. Samozřejmě se snažím, jako když vím, že ten den teď ho budu dělat ve čtvrtek třeba, tak mě třeba končej porady, protože jako jsem ve vedení redakce, mám teda ty svoje dvě oddělení, takže mě končí vlastně ty denní porady až třeba v půl jedenáctý dopoledne, od rána prostě nějak, takže já třeba potom kolem poledne vlastně začínám jako řešit, přemýšlím o tom, s kým můžu udělat ten rozhovor. Samozřejmě když je to s redaktorem nějakým, tak je to jednodušší, ale snažíme se tam mít i jako externí hosty, abysme přitáhli vlastně tu pozornost k tomu. Takže pak to musíte vymyslet, zkusit nějak kontaktovat toho člověka, domluvit si, kdy bude mít čas na telefon, jestli je volno ve studiu a tak. Takže pevný časový řád to nemá, odevzdává se to taky, jak jste tady slyšela, někdy na to někdo zapomene, mě se to taky stalo, takže prostě jsem to odevzdala třeba až o půl jedenáctý večer jako jo. Ale je to vlastně jedno, protože to vychází až ráno.

13. Ten rozpis, jak se střídáte, jako autoři toho podcastu je nějak stabilní, pravidelný?

K: Jo, jo, jo, no. To máme tady taky tabulku a to máme prostě, to si právě každý, každý musí hlídat. Takže já si to vždycky támhle napíšu do papírovýho kalendáře, protože ten mám aspoň furt na očích. Podcasty služby, jo, tak to tady vypadá a tady vždycky někdo, já ani nevím, kdo to tam rozepisuje, tady někdo z kolegů to tam vždycky vypíše prostě na měsíc, na měsíc dopředu, jo, takže já mám tady na ten čtvrtek, to je vždycky kdy ho vyrábíme, takže já ho dělám ve čtvrtek na pátek vlastně, no a v neděli, v neděli se vyrábí na pondělí. Takže takhle to vypadá, máme to na měsíc prostě rozepsaný.

14. Jo, dobře. Ty zprávy teda co jsou na závěr, tak ty vybírá ten autor podcastu, nebo ti editoři?

K: Ty ze světa?

Mhm.

K: Ty ze světa vybírá ta editorka, nebo ten editor, prostě ti editoři.

15. Takže nevíte, podle čeho... nebo nemají nějaké pevné zadání, podle jakého klíče ty zprávy vybírají?

K: Není to pevně zadáný. Je to stejně autorský jako to, co děláme my.

16. Takže je to jenom na jejich výběru?

K: Tak jako samozřejmě nějaký obecný jako zadání jako, že to nesmí být nějaký blbosti prostě a tak. Ale prostě zahraniční ekonomika jako je to v podstatě.

17. No a jakým způsobem je potom vybíráno to hlavní téma toho rozhovoru, hlavní téma toho podcastu?

K: No zase to je prostě autorská věc, takže ten, kdo ten díl vyrábí, tak ten se rozhodne, co... co mu připadá zajímavý, co považuje jako buď za nejsilnější text v novinách a nebo nějaký téma, který ho zajímá a chce ho nějak rozvýt třeba v tom podcastu, má zajímavýho hosta, protože třeba kvůli něčemu jinému s ním mluvil, nebo nějakýho respondenta teda. Takže to je fakt jako rozhodnutí autora. To se jako neurčuje, jo, že bysme třeba na poradě, když se plánujou noviny a web jako, co, čemu se budeme věnovat ten den, tak jako Ranní Brífink není tohodle součástí, je to fakt jako autorská věc. Já musím říct, že vlastně všichni, kdo se tam jako točíme, na tom podcastu, tak jsou to vlastně jako seniorní novináři. Jako Jarďa je šéfredaktor, já jsem zástupkyně šéfredaktora, Lysoněk je zástupce šéfredaktora, Houska je náš klíčovej, zkušeněj autor ze zahraničí, Honzejek je šéf komentářů a Martin Ehl je vlastně analytik redakce, kterej spadá přímo pod šéfredaktora. Takže tam vlastně není nutný jako, aby ty lidi dostávali nějaký úkoly, jako co tam má bejt.

18. A to téma s někým konzultují, nebo je to fakt čistě jejich výběr?

K: Je to jejich výběr.

19. No, na to, jak je rozdělená práce u toho podcastu na té přípravě, tak to předpokládám, že má na starosti ten daný moderátor, že si všechno zařizuje sám.

K: No, no, no, ano.

Takže včetně rešerší, shánění kontaktu, tam nikdo jiný nefiguruje?

K: Ne.

Příprava na ten rozhovor, tak to předpokládám, že je zase v režii moderátora.

K: Mhm.

20. Ty rozhovory teda většinou probíhají přes telefon?

K: Mhm.

21. Ve studiu?

K: To vám pak ukážu, no, jak vypadá to studio. Takový jednoduchý. Ten rozhovor si každý zařizuje sám, prostě že si to domluví jako a nahraje. A vlastně ta příprava jako toho rozhovoru a jako tu řešerši si taky uděláte sama. Ale zase to je rozhovor na pět, šest minut, jo, deset maximálně, jako když se ten člověk nedá zastavit prostě. A otázky – třeba já si je tedy vždycky píšu.

22. To jsem se chtěla zeptat, jestli, asi vy konkrétně, si píšete nějakou osnovu, otázky a jestli ty otázky zasíláte předem.

K: Když je někdo chce, což taky, taky někdy je, tak, tak ano. Když nechce, tak ne. Domluvíme se jako, jo, na tématu, protože říkám, je to krátký, takže zas tam není potřeba nějaká extra velká příprava, ale někdo třeba právě, když je to nějaký citlivější téma, nebo, nebo takový jako širší třeba, tak samozřejmě jako ta možnost vždy je. A my i v rámci toho, aby zase s tím nebylo tolik práce vlastně, tak opravdu je dobrý, abyste to měla napsaný, neoktala tam a netahala to vlastně jako z paty a nemuselo se to složitě jako přestřihávat a tak.

23. Jak moc se během toho těch otázek držíte?

K: To záleží jak kdy. Jako já bych řekla, že třeba já ze šedesáti, sedmdesáti procent se jich držím a ten zbytek se doptávám, nebo ten člověk vlastně se rozpovídá třeba, uhe se to nějakým zajímavějším směrem, takže pak nevyužiju třeba všechny ty otázky, který jsem tam měla původně připravený a nebo mluví jako víc zdlouhavě, než jsem předpokládala, nebo prostě víc vypráví a vidím už, že třeba mám nahranejch sedm minut jako, nebo prostě... Takže nemá smysl třeba pak když ta otázka není už jako klíčová, mám připravený třeba čtyři a ty odpovědi jsou dlouhé a jsou zajímavé takže, takže je tam vlastně můžete nechat tak, jak to je, tak, tak třeba už ji nepoložím, jo, prostě. Ale jsou i opačný případy, že jsme hotoví za tři minuty, takže pak jako třeba je dobrý se doptat jako na něco, co nemáte jako připravený. Ale říkám, to je tak spíš těch třicet procent jako jo, ta improvizace dejme tomu.

24. Co je podle vás na přípravě toho rozhovoru nejdůležitější?

K: No tak klíčový je prostě vymyslet si toho správného člověka, protože prostě když máte respondenta, kterej je nezajímavej, nudnej, nebo... tak je to prostě, se můžete snažit, jak chcete, ale je to prostě špatný. No a druhá věc – jako správně ten rozhovor otevřít, no. Prostě postavit ho na nějaký zajímavý věci a pak už se to většinou nějak jako začne plynout. no.

25. S výběrem toho hosta – dáváte si nějak pozor na to, aby to nebyl někdo, kdo se třeba v médiích hodně opakuje, kdo třeba vystupoval, jelikož se často dějou nějaké velké události, které pokrývá více podcastů, aby se neopakoval?

K: To si každé sleduje a ono teda upřímně vlastně, ono vás to trochu nutí se přeci jenom jako zamýšlet jako nad tím výběrem, protože do značné míry, jako jak úspěšný bude poslech toho vašeho dílu, záleží prostě, jak dokážete přitáhnout pozornost v tom, jo. A když budete mít třeba někoho zajímavého, bude to mít zajímavější titulek díky tomu, tak máte větší šanci, nebo zajímavé jméno, který můžete dát do toho titulku, s kým tam máte ten rozhovor, tak samozřejmě může to přitáhnout větší pozornost. Takže pokud si budete vybírat lidi, kteří jsou všude v těch médiích jako, tak, tak si ten prostě díl zabijete, a to zas jako je to asi s jako každým jiným článkem. Prostě pokud není novinář nějaký psychopat, tak asi má zájem, aby jako to, co píše, lidi četli. Takže... takže tohle je vlastně určitě jako přirozený tlak, jako vybírat lidi, který mohou zaujmout, jako čili, což většinou když tam máte fakt lidi, který už všichni slyšeli stokrát, tak, tak máte menší šanci, že na to někdo klikne.

26. Takže to není tak, že lidi více zajímá ten respondent, kterého už znají a který je nějak v tom mediálním prostoru prosazován?

K: Nevím, jako může to tak třeba bejt, samozřejmě, ale pak to musí bejt nějaký fakt jako strašně zajímavý téma. Ale pokud se vám to furt opakuje a navíc jako pokud je to třeba věc, kterou my máme na webu, jo, jako nějaký téma, a vy vlastně uděláte ten Brífink, kterej je o tom samým a dáte to do titulku, tak, tak vlastně tam budete mít dvě stejné věci a třeba tu vaši zrovna jako si nebudou... si nevyberou jako k tomu, že si jí rozkliknou. Takže, takže když tam budou lidi jako, který už jako jsou i na tom našem webu, no tak prostě si snižujete tu šanci, jako že to někoho zaujme, no.

27. Rozumím. To už jste zmínila, že se podcast natáčí tady ve studiu. Bylo to natáčení nějak narušeno pandemickými opatřeními, nebo se vás to nedotklo, vzhledem k tomu, že často ty rozhovory stejně děláte telefonicky?

K: No mě se to nedotklo, protože já sem chodím. Ale třeba některý kolegové, který museli bejt doma, nebo tak prostě, tak, tak se to asi naučili jako udělat i z domova, jo, že si to prostě nějak nahráli. Můžete si domluvit, ono samozřejmě když, já nevím, já třeba nemůžu nahrávat jako, když s někým mluvím, jako na iPhone, že jo. A když jako nahrávám, třeba používám diktafon tady s tou štěnicí, jak se tomu říká, prostě nahrávám rozhovor, jako třeba když něco píšu, jo, prostě to. Ale ten zvuk třeba zrovna z tohohle mého je strašně nekvalitní, ještě přes ten telefon jako, jo, přes tu tu. Takže to tady nemáme, no. To jsme jako řešili, že bysme chtěli třeba nějaký lepší třeba nahrávací zařízení prostě, ale to zatím nevím, tak to jako budujem postupně, no. Takže... nevím. Jako některý kolegové asi víc jako improvizovali, jo. Nebo prostě že třeba jsme se domluvili, my jsme takhle natáčeli s Petrem, co ještě děláme ten Byznys a Politika podcast, tak měli jsme tam jednoho hosta, tam teda máme vždycky naživo, protože to je půl hodiny, třičtvrtě, to musí bejt jako kvalitní ten zvuk, to se jinak nedá poslouchat, takže tam třeba jsme měli jednoho hosta přes Zoom, jo. Protože byl mimo Prahu jako a tak, nemohl sem přijet. Takže... a to je docela kvalitní jako, to se dá vlastně z toho počítače jako přímo nahrát. Takže vím, že třeba právě tady ten Tomáš, že ten jako často nahrává právě přes ten Zoom.

28. To natáčení tedy probíhá v tu dobu, ve kterou si ten daný autor určí, není to žádný pravidelný čas?

K: Ne.

29. Jakým způsobem, asi vy konkrétně, pracujete s daným hostem? Tím, že máte velmi omezený čas, jak moc ho necháváte volně mluvit, jak moc ho usměrňujete?

K: No, no snažím se usměrnit. Jako když, když už je to dlouhý, tak se snažím do toho nějak skočit, klást nějaký jako doplňující otázky vlastně. A ale snažím se to vždycky jako zdůraznit dopředu tomu hostu, že jde opravdu o krátký rozhovor, jako většinou jim říkám, že je to na pět minut, tři otázky, což samozřejmě, když je to zajímavý, tak to nechám plynout delší dobu, ale vždycky radši jako říkám kratší, aby ty lidi se snažili být struční.

30. Co je pro vás nejdůležitější během vedení toho rozhovoru?

K: Nevím. Asi v jakýmkoliv jiným rozhovoru – zjistit něco zajímavého, dozvědět se buď zajímavou novou informaci, nebo zajímavější pohled na, na věc, na kterou se ptám, kterej třeba se zatím neobjevil, nebo vlastně dobrat se k nějakému zajímavému vysvětlení nějakýho fenoménu nebo události, která se děje.

31. To natáčení, nebo ten podcast se natáčí vždy od začátku do konce, nebo máte nějaké fráze nebo části, které jsou předtočené a jenom se vždycky nasadí?

K: Ještě jednou, jak to myslíte? Jako celej ten podcast?

Většinou, většinou jsou to jako úryvky, které jsou vždy stejné, nějaký úvod, závěr.

K: Jo, jo. Ne, to si každej prostě, každej ten díl vlastně se dělá znova. Ale takhle jako, ta editorka, jak jsem říkala, tak ta samozřejmě tam dává nějakou tu znělku a takový, ale já fakt nevím. Já prostě dělám jenom tu autorskou část, jako. Takže editorka asi má nějakou znělku, nějaký úvod ještě kterej tam je, tak to, to vlastně tam doplňuje ta editorka, no.

32. Jaký je tedy postup po tom, co ten rozhovor nahrajete?

K: No ten rozhovor si nahraju tam na SD kartu vlastně, kartu si přinesu sem, tady ten rozhovor stáhnou a pošlu to většinou teda až potom ve vš... když už mám všechno, tak to pošlu přes WeTransfer, pošlu zvukový soubory tý editorce.

Když říkáte, že máte všechno, co znamená „máte všechno“?

K: Tak pokud jsou to jako dva rozhovory, tak, tak oba dva ty rozhovory a plus ten, tu svoji nahrávku té zprávy, vlastně jako ten svůj komentář. A plus teda potom posíláme samozřejmě ten scénář. Že když si to jdete načíst vlastně, tak to máte vždycky napsaný, že jo. Takže já mám prostě tadyhle napsanej tady scénář, tady mám třeba nějaký poslední, jo. *(Ukazuje scénář na počítači, pozn. aut.)* Takže takhle to mám prostě napsaný, to si tam načtu a, a takhle to jí pošlu. Jako tohle jí pošlu jako přílohu do mailu, napíšu jí vždycky „Poslala jsem vám soubory v mailu“, aby to věděla no a ten scénář, no.

33. Co se týče toho stříhání – když ten materiál zasíláte, tak zaznačujete nějaké části, které mají jít pryč, co tam má zůstat, nebo je to zase v rukou toho editora?

K: Někdy jo. Někdy, když jako vyloženě vím, že je tam něco, co... nebo jsme se i třeba jako dohodli pak, že to tam dávat nebudeme prostě, nebo, nebo vím, že třeba ten rozhovor je dlouhej, a ta poslední část, že už... že jsem to zkoušela se ještě na něco doptat, ale stejně k tomu nic neřekl, tak, tak jí tam napíšu jako nějaký pokyny jako, co, co třeba bych chtěla z toho vyhodit a toho ona se jako drží.

34. Tu finální nahrávku posíláte k autorizaci?

K: Ještě se mi to nestalo, že by to někdo chtěl autorizovat. Ale ono je to fakt daný tím, že je to krátký, ten formát, jo, prostě takže ty úpravy jsou tam jako fakt minimální, jo. To je jako maximálně, že tam prostě nedáte celou tu otázku. Ale ona na to ani nemá čas, aby to tam vystříhávala nějaký jako slovíčka, to když už, tak prostě domluvíme, že tam, jo, nedáme nějaký kus, nebo vystřihne fakt jenom přereky, nebo když se tam zamotá do něčeho a řekne to znova jako, tak to samozřejmě vyčistí, jako. Ale jinak ono se to moc jako neupravuje, ty rozhovory.

35. Potom co ten editor teda sestříhá ten rozhovor, tak ho zasílá k nějaké autorizaci vám, nebo už to tam všechno nasadí a je to hotovo?

K: Ne, tak tohle funguje na základě nějaký důvěry, že to prostě udělá dobře. Protože to už... Oni to dělají fakt třeba pozdě večer, takže to už jako není v našich silách.

36. Ten doprovodný článek tady k tomu si píše opět autor?

K: Mhm, ten scénář si píše vlastně ten autor. Ale já to, je to, když si to pustíte, tak, tak opravdu je to až, až od tý... *(pouští podcast na webu, pozn. aut.)*

Já měla na mysli ty... jako ten článek, co vychází na stránkách.

K: Jo tohle. No jo, jo, jo, to píšeme my, no. To je normálně jako jakýkoliv jinej článek, my ho tady píšem do redakčního systému, tady do toho adminu. Takže jakýkoliv, jo, já... Když jsem tady psala nějaký článek, prostě, tak úplně stejným způsobem prostě si tady jako založím prostě nový článek jako, tady si vymyslím titulek, tam si dám tohle to, jo, tohle to, jako ten text jenom, tohle ne, prostě tady si nastavím ten obrázek, ten co tam u toho je, tenhle ten, jo, ten máme jako tady v obrázcích, takže to tam udělám všechno já, jako, nebo všechno autor, prostě. Napíšete se tam jako autor a tak, a tady to získá takzvaný IDčko, a to pošlete na, tadyhle používáme normálně Google Slack jako, takže to normálně pošlu tady na Home page jako takzvanému WebDJ, tady „posílám ti Ranní Brífink“ jako, on si to stáhne, dodá si tam, až mu pošlou ten zvuk vlastně hotovej jako a pak to publikuje.

37. V kolik hodin se ten podcast publikuje?

K: No... tak tady koukám, že třeba v osm. Ale no tak tohle nevím, co je to tady za divnej čas. To je nějaký divný, že jo. Patnáct dvacet dva, ten tam možná zrovna něco upravoval jako,

no. Takže... já nevím, no. Já si myslím, že se to teda publikuje dřív, než se zeptám... Markéto nevíš, v kolik hodin se publikuje Ranní Brífink obvykle?

Markéta: Nevím. Jako vím, že se mluvilo o tom, že to bude v 6:30, úplně původně, ale normálně začínají webaři až v sedm, takže bych řekla, že v těch sedm.

K: Takže prostě od sedmi někde dál, no.

Děkuju. Takže na tu cestu do práce.

K: No, no, no.

38. Ta délka toho podcastu, co jsem si tak všimla, se pohybuje od nějakých devíti do sedmnácti minut. Takže to je zhruba ta cílená délka, o jakou se snažíte? Jak dlouhý je ten rozhovor celý? Na kolik ho potom stříháte?

K: No to je... Řekla bych, jak to vyjde, no, prostě. Tak pět až bych řekla to je obvykle, tak pět až sedm minut.

A z kolika?

K: Z kolika jako celej ten díl?

Spíš myslím, kolik jakoby trvá celý ten rozhovor, který potom sestříháte na těch pět minut.

K: No, jak jsem říkala, no... ono se moc nestříhá. Takže obvykle se to jenom vyčistí prostě, říkám maximálně jako když ještě zkoušíte se doptat třeba, tak, tak se ustříhne nějaká poslední otázka, protože už by to bylo dlouhý a on už tam nic neříká nebo se jenom opakuje, jo. Takže... ale jinak jako si myslím, že to jsou fakt nevím, no, nějaký procenta toho celkového času, jako kterej máte natočenej.

Takže se snažíte to natáčet tak, aby už tam nebylo co stříhat?

K: No, no, no. Jo, aby se to jenom vyčistilo vlastně.

39. Mám tady otázku na sound design, který vy asi úplně nepoužíváte, spíš tam máte ty znělky...

K: Máme jenom ty znělky, no.

...se kterými vlastně pracujete. Do budoucna neplánujete s tím zvukem nějak víc pracovat, nebo je to takhle dostačující?

K: No chtěli bysme to jako nějak vylepšovat, jako určitě, aby to nebylo třeba i tak rozházený. Máme i odezvu že třeba, když to poslouchají v autě, tak ty telefonní hovory některý jsou jako špatný, jo jako, zvukově. Tak ona se to snaží samozřejmě ta editorka jako vytáhnout

nějak ten zvuk, ale někdy je to jako horší, ta kvalita no, takže. No a zvukově, nevím... Jako tím, že je to fakt takové jako spíše zpravodajské jako, zas to tak neřešíme. Jako určitě se budem snažit jako zlepšovat tu kvalitu jako zvukovou, jako včetně tohohle, ale jako není to úplně nějaká tady jako priorita.

40. Takže byste tento podcast nazvala Brífink zpravodajským víc než publicistickým?

K: No, je to takovej mix, no. Ale asi, asi spíš jo.

41. Chtěla jsem se zeptat na podstatu tohohle podcastu, jaký si vlastně klade cíl, ale předpokládám, že to, co jste už zmiňovala...

Klímová: Na začátku, no. Že prostě bereme to jako další platformu, jako jak, jak prodáváme, jako v uvozovkách prodáváme, protože to jako, i když samozřejmě tahle třeba zrovna, co jsem pustila, tak teď tam není reklama, ale jinak jako na to nabíráme i reklamu, že někdy tam je, jako třeba v tom úvodu, nebo někde vzadu reklama. Takže je to prostě jako další platforma, kterou prostě prodáváme naši práci tady jako v novinách.

42. Chtěla jsem se taky zeptat na financování. Tím, že tento podcast zastřešují Hospodářské noviny, tak asi je to jako v rámci...

K: Jo, je to v rámci redakčního rozpočtu.

Ale bylo zajímavé, co jste teď říkala, že tím, že to není za paypallem, tak vlastně jsou tam reklamy? Takže částečně se tady u těch neplacených věcí objevilo?

K: Ano. Jako je tady snaha samozřejmě, aby se to nějak zaplatilo.

Ale v rámci toho podcastu žádné reklamy nejsou. Zvukové myslím.

K: Ne, ne, ne. To tam je takový to jako, že „vám přináší...“, jo, to je vlastně něco, jako má třeba rádio „tento pořad vám přináší“ a teď tam je jako něco, tak, tak tohle, jo. Že třeba máme dohodu s nějakou firmou, jako že třeba na dva měsíce jako, že si to zaplatěj vlastně, jako reklamu, že tam je na začátku jako nějaká zmínka, takže takhle. Ale jinak jako v tom autorském, co my děláme, tam jako si myslím, že tam nejsou, no.

Příloha 6

Rozhovor s tvůrci podcastu Stopáž – Janem Kordovským a Hanou Němečkovou

1. Tak, budu se vás ptát asi vždycky zároveň a odpovězte ten, kdo k tomu máte asi co nejvíce co říct. Abych to nějak nezužovala zbytečně. Tak asi první otázka by byla – co bylo impulsem pro vznik tohoto podcastu?

Kordovský: Kterýho myslíte?

Stopáž.

K: Rozšířit, nebo respektive vložit do portfolia podcastů Seznamu nějaký další podcast, nebo nastartovat ty... to portfolio s nějakou už bankou pořadů, který by, který by Seznam zprávy měly reprezentovat. Je to tak?

Němečková: Já bych to možná doplnila v tom, že vlastně my jsme na Stopáži... Já jsem přišla v září 2019, Honza tady už nějakou dobu byl a zajímal se o podcasty, ale ještě se to v té redakci nepodařilo nastartovat, ale bylo to hrozně důležité, že tu byl. Protože třeba připravil studio, připravil zázemí a už tady chodil přesvědčovat lidi, že by bylo dobré ty podcasty zkusit. A když jsem přišla já, tak jsem si říkala „jo, podcasty to je super důležité a je to něco jako, co tady...“, ani mi nepřišlo, že z toho může se stát něco velkého, jako se to stalo teď. Ale přišlo mi, že to je spíš takovej „must have“ jako, co by ta redakce určitě měla mít. Akorát čas na to a prostor a nadšení měl tenkrát jenom Honza, takže my jsme vlastně na Stopáži, to byl takový „pokusnej králík“, my jsme se na tom všechno učili. Jako vlastně nahrávání, střih, postprodukcí, editorskej proces, takže určitě Stopáž bylo něco, s čím jsme jako odstartovali. Ale byla i hrozně důležitá v tom, že jsme si na tom strašně moc vyzkoušeli a ukázali jsme vlastně těm kolegům v redakci, co to může podcast být. A ve stejný době jsme ještě zkoušeli, testovali dvojici Vašek Dolejší-Lucka Stuchlíková, se kterou vzniklo Vlevo dole, ty podcasty odstartovaly téměř společně, ale vlastně pak se na to začaly nabalovat hnedka další pořady, protože kolegové to viděli a líbilo se jim to a začali chodit se svýma nápadama. Takže v tom to bylo hrozně důležité, tenhle pořad.

K: Já si myslím že Vlevo dole začalo dřív asi o čtrnáct dnů.

N: O čtrnáct dnů, ale skoro jako zároveň.

2. Takže ta prvotní věc byla potřeba toho podcastu a ne ten obsah samotný? Nebo z jakého důvodu byl zvolen ten obsah, jaký váš podcast vlastně má?

K: To shrnutí týdne a tam vždycky ta jedna kauza, která se tam, která se tam objevuje? Tak my jsme v tu dobu neměli rozhodně síly na denní podcast a přesně to bylo něco nového, co se muselo začít dělat. A vzhledem k tomu, že jsme zpravodajství, tak to asi mělo shrnovat to dění za ten týden a třeba obsáhnout nějakou kauzu, kterou Seznam zprávy v tu chvíli dělaly. Takže začít se zpravodajským podcastem, ale ne na denní bázi, protože to bychom v tu chvíli neukočírovali.

N: My jsme vlastně... Je to přesně tak, že jako ta idea byla jako mít zpravodajskej podcast, ale zároveň jsme se chtěli maličko formálně odlišit od toho už co tady bylo, tak proto tam je třeba to shrnutí toho tejdne na úvod. Jinak podle mě ten rozhovor upr... ten hlavní rozhovor vlastně není zas jako něco takového jako nového, ale zajímavý možná v tom byl ten mix jako toho, že tady máme lidi zevnitř, ale i zvenku z ostatních redakcí, nebo experty. A zároveň to shrnutí je takový originální podle mě v tom, že Honza je takovej hodně názorově vyhraněnej člověk, nebo já nevím, jak to říct, hodnotově orientovanej, takže tam hodně i prosakují třeba nějaký jeho, neřekla bych... no řekla bych prosakují takhle, tam prosakují nějaký třeba jeho názory, nebo nějaká ironie, nebo nějaký sarkasmus. Takže v tom jsme jako snažili se stavět trošku i na té osobnosti autora. Tady tu pasáž teda hlavně.

3. Ale i přes to, že je to takhle názorové, tak to nazýváte zpravodajským podcastem?

N: No...

K: Tak ono je to fact-based, ale i do... no my nejsme rozhlas, abychom museli dát 43 % jednomu, 7 % jednomu a zbytek třetímu. Takže i celá ta redakce má nějaký asi názor, nějaký směřování, takže krapet nějakýho názoru tam třeba vidět je, ale není to nic, co by nebylo založeno na faktech, nebo na... minimálně na ideovém směřování tady toho... řekl bych celý tý instituce, si myslím.

N: Ono vlastně jako úplně přesně to je „podcast zpravodajského serveru Seznam zprávy“ a my neříkáme podle mě, že je to jako zpravodajský podcast, ale tím žánrem tam jako spadáme, nebo patříme a jak říkal Honza, jako v tom rozhovoru jde vytřískat o to ty fakta jakoby, z toho respondenta a dát nějaký kontext. Takže bych to jako vlastně řadila asi k těm zpravodajským formátům víc, než k publicistice nebo k nějakým názorovým. I když to tam jako prosakuje, no to už jsem říkala, tak jenom takhle doplňuju.

4. Dobře. Proč vychází vždy epizoda v pátek? Proč jste zvolili tento den?

K: Protože je to konec týdne a shrnuje to dění toho týdne.

Takže dění od soboty do pátku, nebo od pondělí do pátku?

K: Přesně.

5. Na jaké posluchače tento podcast cílí?

K: Na lidi, kteří se zajímají o svoje okolí, ale buď na něj třeba nemají čas a nebo je to uvádí tak moc do deprese, že to nechtějí sledovat každý den, ale pořád chtějí přijít večer do hospody v pátek a vědět, co se ten týden dělo zajímavého, a nebo důležitého. Tak na takový posluchače to cílí bez ohledu na věk. Ale samozřejmě tím formátem a mým takovým životním rozpoložením je to cílený na mladší lidi, než na konzervativní padesátníky.

6. Máte nějaké podklady k tomu, jestli toto publikum zasahujete, nebo kdo reálně tento podcast poslouchá?

K: Měřit data podcastu, tak je hrozně náročný a téměř to nejde, jenom kvůli tomu formátu jakým, kvůli tomu způsobu, jakým se ty soubory distribuují po internetu. Neexistuje žádná standardizovaná metrika, jak to měřit dobře a mít nějaký reálný data. Ale podle těch střípků, který máme z různých platforem, tak je to tak, poslouchají to lidi od 17 do 35.

N: Já to možná jenom doplním, že když se mrknem třeba na Spotify, kde je minimálně polovina těch posluchačů z třetích těch platforem podcastových, tak tam je nejsilnější posluchačská skupina 35 % ve věku 28–34 let a druhá nejsilnější je ve věku 23–27 let, to je 24 % těch posluchačů toho podcastu, teda co se týče dat... dat ze Spotify. Takže to odpovídá tomu, co říkal Honza.

7. Jaké je složení redakce, která se pravidelně podílí na produkci tohoto podcastu?

K: To je asi na to... jo na produkci tohoto podcastu. Tak ten má tři pilíře. První je Hana, která je editor, se kterou vybíráme vždycky téma toho týdne, co by asi bylo dobrý pokrýt a o čem by měl být ten hlavní rozhovor. Potom společně do nějakýho sdílenýho dokumentu házíme zajímavosti, nebo zajímavá události toho týdne, který se děly. Pak jsem já, který to všechno odkecá a pak je Robert Candra většinou, což je editor, který vždycky vezme ty... všechny ty soubory a sešije to dohromady a vydá z toho těch 35 minut. Takže má to tři stěžejní lidi a pak je samozřejmě na to nabalenej, nabalená celej zbytek té redakce, kdy někdo to musí vydat, někdo to musí publikovat na těch... na Seznam zprávách, někdo to musí nahrát do všech těch systémů, někdo to musí odprezentovat na sociálních sítích a tak dál.

8. Jak dlouho trvá příprava daného dílu?

K: Týden.

Týden, super. A...

N: Ne, trvá to... Týden trvá třeba průběžně ten sběr těch informací, ale potom to má tři fáze. Má to fázi příprava rozhovoru, což znamená jako vybírání okruhů, psaní konkrétních otázek... Já bych řekla, že úplně čistýho času trvá třeba hodinu a půl rešerší, nebo dvě hodiny rešerší u obou z nás a potom hodinu finalizování toho rozhovoru přesnýho znění těch otázek. Pak je tam nabírání rozhovoru, který trvá hodinu, přepisování rozhovoru, který trvá někdy tři hodiny, a střih trvá bych řekla do tří hodin taky, psaní článku trvá hodinu, takže teďka jsem zapomněla počítat. A ještě tam je Honza píše headlines taky, to jsem zapomněla zmínit, editace vlastně těch headlineů na začátku toho shrnutí tejdne, různýho uvítání, rozloučení, tak to psaní to ti čistýho času ti zabere dvě hodiny tak, ne?

K: Já bych řekl člověkohodin že to bude tak dva dny.

N: No, asi jo. Kdyby se to posčítalo všechno, tak ano.

9. Takže jsem pochopila, že rešerše děláte společně, nebo oba dva?

N: Jo, ale víc to dělá Honza.

K: Já bych zrovna řekl, že to víc děláš ty, ale dobře.

N: Teď se bavíme o tom... o těch headlinech, nebo o tom rozhovoru?

K: O všem. Záleží... hrozně záleží na tématu.

N: Já bych řekla, že to děláme na půl.

K: Mě když to téma baví, tak... tak se to dá napsat téměř z paměti a rešerše... rešerši tak nějak absorbuju prostě v průběhu toho týdne, ale pokud je to po 48 rozhovor o tom, jak jsme na tom s covidem, tak to vyžaduje nějakou investici časovou, třeba od Hany a tak.

10. Takže ne vždy děláte témata, co vás baví nebo zajímají?

K: Zajímají... Mě zajímá všechno samozřejmě. Ale jak říkám, pokud po třech letech v pandemii zase řešíte očkování, tak už to není tak naplňující aktivita, jako když děláte něco nového.

11. Jak teda vybíráte hlavní téma pro daný díl? Myšleno téma toho rozhovoru.

K: Já si myslím, že hlavně tím, aby mě to bavilo, aby s tím bylo co nejvíce práce a aby to bylo... ne?

N: Nevím. Neříkej „aby s tím bylo co nejvíce práce“.

K: Ne ale tak jako nejvíce vynaložené energie.

N: To taky není dobrá odpověď.

K: Ne?

N: Ne.

K: Dobře.

N: Já bych tam nechala „aby to Honzu bavilo“. Protože když ho to nebaví, tak je to slyšet, podle mě.

K: No a aby to nějak protínalo ten zhruba plus mínus směr, kterým tím... který ten podcast tím jde. Takže když je, pokud je něco velkého a je to něco našeho, jestli tady nějaký náš reportér něco objevil, tak je to ideálně s ním, protože se tím ukazuje práce tady redakce. Pokud žádný takovýto téma není, tak ideálně nějaký průtůk technologií a reálného života, jaký na nás mají dopad. Nebo... nebo tak.

N: Já bych řekla, že vlastně... mělo by to být nějaký téma týdne a to téma týdne vzejde buď z naší redakce, která má prostě silnou investigativní nebo reportérskou buňku, a nebo to téma týdne vzejde odněkud ze světa nebo i ze... jako ze zbytku prostě toho dění, který nepracujeme přímo my, ale třeba právě „ze světa“. No a Honza má hodně blízko k těm tématům, který se týká Big Tech, kterým se podle mě ten podcast bude časem ubírat třeba víc, protože my tady máme čím dál víc podcastů a musíme si trochu hlídat, abysme se nepřekrývali jakoby s kolegy v různých jiných podcastech. Takže... takže se to střídá vlastně, ale mělo by to být... mělo by to být nějaká událost toho týdne, mělo by to být něco, co se těch posluchačů dotýká nebo by je to mohlo zajímat. A nebo to může být třeba něco, o čem do teď jakoby neuvažovali, ale chceme jím to téma jako vůbec představit, aby jako se s ním seznámili. Tak tak bych to asi shrnula.

12. Snažíte se nějak monitorovat témata ostatních jiných podcastů, abyste se třeba neopakovali, nepřekrývali?

K: Ne, to by se z toho člověk zbláznil.

N: Jako ano i ne.

K: Já říkám ne.

N: Ale nemůžeme to ovlivnit jako. My vlastně jak vycházíme v pátek, tak nevíme do poslední chvíle co vychází v pátek třeba konkrétně, ale já nevím. Já se třeba dívám, aby kdyby bylo nějaké podobné téma, abychom neměli třeba stejného respondenta, když to jde, nebo tak. Ale přesně jako, ta konkurence je obrovská, ta produkce je obrovská a člověk to nemůže usledovat všechno nebo se ohlížet jakoby na všechny, a musí věřit tomu, že ten jeho formát je něčím unikátní, že prostě přináší něco trochu unikátního a že to obstojí, samo o sobě.

13. Podle jakého klíče poté vybíráte ty zprávy, které zazní v úvodu?

K: Podle vážené důležitosti, pokud je něco, co tam prostě musí zaznít a má to splnit ten účel toho informovat ty posluchače a je to něco zásadního. Tak to tam samozřejmě musí jít. A pak... a pak asi na důležitosti a zajímavosti těch zpráv a taky i třeba na tom, jestli ty míň důležitý zprávy proběhly českými médii, nebo ne. Protože je spousta pořád zpráv, který tady nikdo nepokrývá. Tak v nějakých segmentech asi budeme, nevím, jestli jediní, ale jedni z mála, který to pokrývají. Takže je to všechno na intuici. Ale Hana má možná určitě nějakou diplomatičtější odpověď.

N: No spíš že vlastně už máme ustálenou možná nějakou formální stránku i toho, co zaznívá v úvodu, že máme tam první část je většinou věnovaná domácímu dění, politice hlavně, druhá část je věnovaná zahraničnímu dění většinou a taky tam máme hodně silnou jako jednu kapitolu, kam dáváme právě ty informace o tom dění ve světě Big Tech takzvaně. A na konci je takovej míšmaš všeho skoro, jako takových důležitých ale i právě takových jako i ustřelených nebo bizarních informací. Tak to je v tom posledním headlinu. A to bych ještě jenom k tomu dodala – že jako formálně to nějak vedený je, nebo jsou tam nějaký kastlíčky prostě, do kterých to jako víme, co kam jakoby dávat.

14. Jak je potom volen ten respondent pro rozhovor, pro to hlavní téma?

K: Pokud je to někdo od nás, nebo pokud je to nějaká naše kauza, nebo pokud máme v Seznam zprávách nějakého odborníka na to, experta, tak sáhneme po něm, protože to je samozřejmě nejjednodušší a zároveň ukazujeme jako jsou Seznam zprávy úžasný. A pokud ne, tak se pokusíme najít někoho, o kom si myslíme nebo o kom víme, že o tom daným tématu hodně ví a má na to zajímavý náhled a umí dobře tomu posluchači vysvětlit to daný téma.

15. Je pro vás důležité, aby ten respondent, ne z redakce ale zvenčí byl, abyste ho třeba sehnali co nejrychleji, nebo aby byl třeba... aby se neopakoval právě v jiných podcastech, nebo v médiích, aby to byl někdo nový. Jak se často děje, že se hrozně opakují ti respondenti.

K: Tak ono se tomu v České republice nedá moc dobře vyhnout, protože je nás tady tři a půl a prostě pokud hledáte nějaký odborníky na konkrétní téma a není to zrovna nějaký téma, na který jsou odborníci úplně všichni, tak je to dost náročný, ale já tedy na to váhu nekladu, spíš mi jde o to, aby ten respondent byl dobrý.

N: Na rychlost, nebo třeba konkrétně na co jste se ptala, na rychlost to úplně ne, protože my to děláme jednou tejdne, takže spíš jako... aby spíš jako ten den předem byli tady někde v tom nějakým časovém období, tak to by bylo super a sháníme to v průběhu tejdne, nebo snažíme se. Takže rychlost pro nás není úplně kritérium. U nás je asi kritérium to, aby ten člověk o tom uměl mluvit dobře a zajímavě. Mluvicí hlavy, jo, je to problém, to uznávám, ale občas se nám podaří vytáhnout někoho, kdo jako neprojel ještě všema pořadama a máme z toho radost. Ale no... tak bych to jenom ještě doplnila prostě za Honzu.

16. Už jsme se bavili o tom, jak je vlastně rozdělená ta práce na přípravě, takže jestli jsem to pochopila správně, tak děláte všechno tak nějak společně, různě intuitivně, není to jasně rozdělené, kdo má co na starosti.

N: Tak společně děláme výběr respondenta a ten rozhovor... Potom samozřejmě ty... pak se bavíme o tom... pak, jako ten proces nějak jako existuje, to bych zase neřekla, že neexistuje, ale jako určitě je důležitý vybrat respondenta pro rozhovor, napsat rozhovor a pak je ta část, kdy Honza píše ty headlines, ten úvod, tak tam prostě zase je proces, že já předselektuju ty témata, který se tam mají objevit a Honza už jako rozepisuje vlastně to konkrétní, co tam dáme k tomu. Všechno potom zedituju, i úvod i závěr, aby když jde Honza načítat před nebo po rozhovoru, tady tu část mimo rozhovor, tak aby to prostě bylo... bylo ověřený k načtení, zeditovaný. A pak to jde vlastně našemu střihačovi, kterej dostane zvuky jak z týchle ty úvodní části, tak ten hlavní rozhovor a taky ode mě ten střihač dostává edit rozhovoru. Což znamená když je moc dlouhý, tak musíme třeba krátit a vyhazujeme z toho nějaký otázky nebo pasáže, takže to on ode mě taky jako vždycky očekává. Takže nějaký procesní kroky tam... tam jsou. Takhle, jestli je to dost konkrétní.

17. Takže střihač už dostane rovnou zadání co má vystříhnout?

N: Vystříhnout, ano.

18. Jak zhruba bývá dlouhý ten rozhovor celý a na jakou délku jej zkracujete?

K: Záleží na tématu a respondentovi. Někdy má dvacet minut a zkrátí se na osmnáct, někdy má hodinu a zkrátí se na tři čtvrtě. Je to... hrozně to záleží na tom konkrétním tématu a na těch informacích a jestli se zakecáme, nebo ne.

Takže... pardon.

N: No je to takhle variabilní, ale jako řekla bych, že poslední dobou se běžně blížíme spíš těm kratším rozhovorům, který mají k třiceti minutám, bych řekla tak, no.

19. Takže je to nějaká cílená délka, zhruba třicet minut?

N: Já bych... já bych, to je takovej náš jako věčnej spor. Já bych tu cílenou délku hodně uvítala, ale Honza zase jako se hodně těžko krotí, když jde nahrávat ten rozhovor, takže... a podezřívám ho, že tady vůbec nekouká... nebo tady jsme měli hodiny, jo, my jsme je dali pryč.

K: Ony cvakaly, tak jsme je museli dát pryč.

N: Ony cvakaly, tak jsme je dali pryč, nekouká na hodinky. Takže občas pošle jako hrubáč takzvanej, což je celej ten rozhovor, kterej má padesát minut a hrozně se omlouvá a tak, no. Takže já se, já se to snažím hodně krátit.

K: A já si myslím, že by to klidně mohlo mít hodiny dvě, ale neprošlo to.

N: To by ses nesměl přeříkávat a říkat blbosti v otázkách. To se prostě vystříhnout... Stejně to ten editor musí prostě poslechnout a vystříhnout třeba nějaký chyby nebo nějaký zamotaný pasáže a tak.

20. Takže o tom, co se vystřihává rozhodujete vy jako editor, nebo společně?

N: Jo, já jako editor.

21. Když jste říkali, že společně připravujete ten rozhovor, připravujete konkrétní otázky nebo pouze nějakou osnovu?

K: Konkrétní otázky.

22. A jak moc se jich během rozhovoru držíte?

K: Pokud je to téma, o kterým vůbec nic... ne vůbec nic nevím, ale pokud je třeba kontroverzní, nebo nějak právně vachrlatý, anebo musí bejt hodně exaktní, tak se jich držím ze sto procent, jinak tak z osmdesáti pěti.

23. Takže zbytek je nějaká improvizace?

N: Spíš bych řekla než improvizace reagování na to, co vlastně v tom rozhovoru probíhá.

24. Obdrží ten respondent tyto otázky předem?

K: Záleží. Někdy ano, někdy ne.

N: Spíš bych řekla, že obdrží okruhy.

K: Okruhy.

Vždycky?

N: Když si o to řekne.

K: Když si o to řekne, tak jo. Ale jsou lidi, který prostě přijdou a odkecají to a zase jdou.

N: Jo, jo. My máme třeba kolegy, který jako jsou úplně skvělí, ale třeba se furt jako před tím mikrofonem nějakým způsobem stydí nebo jsou nervózní a fakt ocení, když jako dostanou tu přípravu dopředu.

K: Pak máme kolegy, který nad tím... nad tou... nad těma otázkami potom tráví víc času, než je záhodno.

N: Jo. To je takový... je to hodně kontroverzní, no. Tak se řeší pořád žejo, jestli dávat ty otázky, nebo ne. Ale my...

K: Ale my nejsme konfrontační jako...

N: Jo, my nejsme konfrontační a spíš jako se snažíme tam doručit co nejzajímavější informace, takže to není jako pro nás úplnej problém.

K: Třeba Ptám se já rozhodně otázky neposílá dopředu.

N: Jo, jo.

25. Dobře. Co je podle vás na celé té přípravě nejdůležitější, zásadní?

K: Začít.

N: Pro mě je jako skoro všechno, bych řekla. A pro mě je důležitý vybrat hosta, shodnout se na něm a zacílit si to téma toho rozhovoru. Když to téma není zacílený, tak je to na tom hrozně znát a lítá to tak jako trošku „all over the place“ a to většinou není dobrý. Je důležitý podle mě, aby ten autor i editor byli trošičku ve shodě, co z toho rozhovoru nebo od toho respondenta chtějí dostat. A to je pro mě takový jakoby docela zásadní. Ale jinak každá výroba každého dílu je trošku jiná, protože je to hrozně jako občas časově stresový, protože třeba se nám... je jako týden, kdy ve středu ještě nevíme téma, protože prostě není nějaký konkrétní silný téma, nebo nemáme toho respondenta, který bysme na to téma chtěli. Takže mě se vždy uleví ve chvíli, kdy máme domluvenýho respondenta a víme, jakým rozhovor... směrem ten rozhovor chceme vést. A to je podle mě nějaká jako... pro mě nejdůležitější milník z té přípravy. A pak už to všechno nějak jako vždycky jede samo.

26. Témata vždy vybíráte až v tom aktuálním týdnu, nebo máte například odložená nějaká univerzální témata pro případ, že se nic nestane?

K: Vždycky v tom konkrétním týdnu.

N: Jako pár krát se nám stalo, že jsme měli už domluvenýho hosta na ten další týden, bohužel to vždycky bylo... takovou smůlu jsme měli, že jsme třeba měli domluvenýho skvělýho hosta k válce v Jemenu, kterou jsme chtěli trošičku shrnout a přiblížit, protože to je taky takovej dlouho trvající konflikt, ale zrovna ten týden probíhala taková... probíhaly

bouře v Kazachstánu, takže... takže to tak maličko... maličko zapadlo. Většinou se o to snažíme až v tom tejdnu. Protože jinak se tam... to časový hledisko přeci jenom pro nás hraje nějakou roli, i to co se děje.

27. Kde se potom ten podcast natáčí?

K: Tady, ve studiu. V 98 % ve studiu. Myslím, že jsme měli dva nebo tři díly, který byly někde v exteriérech.

N: A samozřejmě během pandemie se natáčelo i doma, na dálku.

K: Tak, tak.

28. To byla moje druhá otázka – jak moc vlastně to natáčení narušily ty restriktce?

N: Já si myslím, že jsme nevynechali třeba ani jeden díl, kvůli tomu. Že jediný, kdy jsou vynechaný díly, je prakticky když má Honza dovolenou. Dokonce i když byl Honza nemocnej, měl koronavirus, nebo nějaký špatný reakce po očkování nebo tak, tak to natočil vždycky nějakým způsobem, což bylo obdivuhodný. Ale taky trochu sebevražedný. Takže my jsme se naučili docela jako máme už takový vypracovaný proces na natáčení na dálku, nejen pro tento podcast, ale i pro ty ostatní. Takže když prostě nemůžeme sem chodit, nebo nechceme sem chodit, nebo někdo je v izolaci či karanténě, tak to...

K: Nebo je někdo z Brna.

N: Tak to umíme natočit, přesně. A točíme i s hosty na dálku, když nemůžou k nám dojít. Ale jsme radši, když sem přijdou.

K: Má to lepší flow, ten rozhovor potom.

29. Je pak problém se zpracováním zvuku, nebo je to náročnější, když je to nahraný přes počítač, přes nějakou platformu?

K: Rozhodně je... Tam hrozně záleží na tom, jak ten člověk si uvědomuje, že bude znít, nebo pokud už s tím má třeba nějaký zkušenosti, nebo tak. Takže občas se stane, že si sedne někam do kuchyně nebo skoro do koupelny a všude je echo, takže se musí přesadit někam jinam, vysvětlit mu, jestli by nemohl zatáhnout závěsy aspoň, kam... kde by se ten zvuk míř odrážel. Naštěstí díky... díky technologiím, tak všichni vlastně máme v kapse mikrofon, který dodá docela kvalitní, poslouchatelný zvuk. Pak hodně záleží na internetovém připojení těch konkrétních osob. Takže pokud to někomu pořád vypadává, tak ten rozhovor potom nevypadá... nezní rozhodně tak dobře a nemá ten dobrý tok. A občas se stane, že se třeba někdo zapomene nahrát, takže se ten rozhovor musí...

N: A to se stalo jenom jednou, ne? Se Zuzkou.

K: A potom ještě s panem šéfredaktorem Economie, Aktuálně, když jsem se zapomněl nahrát já.

N: Fakt?

K: Mhm.

N: Počkej... s šéfredaktorem Aktuálně?

K: Economie. Teda, Hospodářek... Mareš?

N: Jo, Mašek. Jo jo jo.

30. Takže v takovém případě se přetáčí znovu?

N: Jo, to se nedá nic dělat.

K: Je to tak. Všichni se jdou rozbřechet a pak se přetáčí.

31. To natáčení probíhá nějak v pravidelnou dobu?

N: Řekla bych, že pravidelný je jenom čtvrtek, většinou.

K: Ve čtvrtek se vždycky dělá ta pevná část, ne ten rozhovor a v ideálním případě se rozhovor točí někdy jindy, než ve čtvrtek, protože čtvrtky jsou vždycky hrozně hektický. Ale stejně v 80 % případů je to čtvrtek. Ale konkrétní jako hodina a minuta, ne.

N: To nemáme.

32. A když se tedy nenatáčí rozhovor ve čtvrtek, tak je to v pátek?

K: Někdy v pátek brzo ráno, někdy ve středu. Záleží hrozně, jestli to téma je hyperaktuální anebo... Pokud by to měl být díl o teleskopu Jamese Webba, tak je asi jedno, jestli je to ve středu nebo v pátek ráno. Pokud je to o obsazování Kyjeva, tak to musí být v pátek ráno.

33. Jakým způsobem vy jako moderátor podcastu pracujete s daným hostem? Mám tím na mysli jak moc ho například necháváte volně povídat, nebo jestli ho nějak usměrňujete právě kvůli času.

K: Já ho nechávám volně povídat a... já ho nechávám volně povídat a potom dostávám výtky, že ho nechávám moc volně povídat.

N: Jo jo, já bych to víc usměrňovala, ale je to tak, jak to je.

K: Mě to přijde drzý mu skákat do řeči. Ale chápu.

N: No tak to je...

K: Na dohodu.

N: Na doho... no, to je teďka na jinou debatu.

34. Dobře. Už jsem pochopila, že se nenatáčejí teda všechny části zároveň. Jsou ale některé fráze nebo úvody a tak dále, co jsou třeba předtočené, co používáte stále, nebo vždycky je to celá nová nahrávka?

K: Vždycky nová nahrávka.

Dobře.

K: Možná se někdy stane, že zapomenou tu standardizovanou věc přečíst, a to potom Robert sáhne do archivu, vezme jí, kde se dá použít a dá ji tam. Ale to se stalo podle mě tak třikrát.

35. Co následuje po nahrání toho rozhovoru? Jaká je práce s tím materiálem?

N: Já ten rozhovor přepíšu, u toho to poslouchám a pak už tom vyznačuju pasáže, o který... o který by to šlo zkrátit, nebo který třeba obsahují nějaký chyby nebo opakují už to, co už bylo řečeno. Takže to dám... to tam vyznačím, do toho přepisu a pošlu to editorovi zvuku, kterej to stříhá podle tady toho, podle tady těch pokynů, editorskejch poznámek.

36. A ty poznámky zaznačujete v textu, nebo v tom zvukovém...?

N: V textu. Protože každej pracujeme v jiným programu a takže... Já ten text stejně potřebuju k psaní článku, kterej vychází k tomu na webu, takže pro mě je to užitečný to mít takhle přepsaný i tak.

37. Celý ten podcast vychází i v přepsané formě?

N: Ne, nevychází v přepsané formě, ale vychází s doprovodným článkem, který má přibližně, nevím, šest odstavců, tak bych řekla, tak dva tisíce znaků, dva tisíce čtyři sta max, kde jsou vypíchnutý hlavní témata a zajímavý odpovědi hosta, který jsme tam řešili a snažíme se v tom článku zase nalákat ty čtenáře, aby si poslechli ten podcast, kterej je v tom článku zvolený... vložený.

38. Pochopila jsem tedy, že o té výsledné podobě sestříhaného rozhovoru rozhodujete vy jako editor.

N: Asi jo no.

39. Vy jako moderátor do toho někdy nějak zasahujete, že například si stojíte za něčím, co...? Nebo jako dochází k nějakému konfliktu?

N: Jako kon... jo. Ke konfliktům dochází pořád. Ale jako bavíme se o tom rozhovoru potom rozhovoru třeba, když je to hodně dlouhý, tak se Honzy zeptám jako moderátora „hele, je tam něco, co si myslíš, že vedlo jako nikam, nebo není jako tak podstatný?“ Tak na to se ho ptám určitě. Nebo on má třeba ještě nějaký feedback od těch hostů, že třeba oni zpětně se

ještě fact checkují ti hosti a uvědomí si třeba, že řekli nějakou chybu, nebo že řekli něco, co jakoby říct nechtěli ve smyslu třeba nějaké práce se zdrojem nebo tak. Takže to potom od Honzy máme ještě tenhle feedback pro ten střih, abysme věděli co tam třeba na přání toho hosta jako nakonec neuvést. Ale není to tak, jako že... to není ve smyslu autorizace autorizovaného rozhovoru, protože my nemáme tyhle ty hosty typu jako konfrontační rozhovor, ale je to spíš autorizace ve smyslu, nebo ne autorizace. Je to spíš fact checking ještě nějakéj.

40. Takže ten rozhovor už k autorizaci nezasíláte.

N: Ne, ne.

41. Mám tady otázku na sound design. Nevím, jestli úplně u Stopáže můžeme mluvit o sound designu, nebo spíš o nějakých zvukových stopách, o nějakých znělkách, které používáte. Jak s nimi pracujete, nebo plánujete do budoucna například sound design, nebo nějakou větší práci se zvukem?

K: Ten pořad má nějaký obal, kterej... který je standardní a ten se používá, aby byl rozeznatelný a prostě měl ten svůj vlastní obal. Občas, když má Robert – editor, střihač náladu, tak si různě hraje z různými zvuky někde jinde, nebo někde v průběhu toho pořadu. Ale to je asi všechno, co, co ten pořad má a požaduje. Tím, jak se vyrábí prostě narychlo a je zpravodajský, tak asi není důvod tam nahrávat kroky, jak jde host do studia a podobně.

42. Kdy má tedy podcast finální podobu, kdy se uzavírá práce na daném dílu?

K: Kdy se nahraje ten finální, nebo... Kdy končí nahrávání a všechno je hotovo? 11:55 každý pátek.

43. A podcast tedy vychází v kolik hodin?

K: 12:00.

44. Na jakých platformách tento podcast publikujete?

K: Na maximu toho, co jde. Takže na podcasty.cz, na Seznam zprávách, na Apple podcasts, na Spotify, Overcast a všech alternativních přehrávačích co, co existují. Vzhledem k tomu, že ten systém, jakým se ty podcasty distribuují, tak je relativně otevřený, takže vlastně kdokoli si to může kamkoliv nahrát, stáhnout a tak.

45. Největší poslechovost máte tedy na Spotify?

K: Hrozně záleží na tématu, hrozně záleží na tom, co se ten den děje. Někdy je největší poslechovost na Seznam zprávách, jinak si to vyměňují Apple podcasts a Spotify.

N: Já myslím, že trošičku v poslední době převažují Apple podcasts, ale jinak je to jak říká Honza.

46. Co je podstatou tady toho podcastu, nebo jaký si klade cíl? To už možná bylo řečeno trochu v úvod.

K: Dát do kontextu události toho, toho týdne a poskytnout je lidem, který nemají energii nebo čas během toho týdne je konzumovat, ale pořad je zajímavý.

47. Moje poslední otázka je na financování tohoto podcastu. Tím, že vás zastřešuje Seznam, tak předpokládám, že to bude fungovat jak u všech pořadů nebo podcastů Seznamu.

K: Přesně tak. My jsme oba dva zaměstnanci, střihač je taky zaměstnanec, ten pořad patří Seznam zprávám, respektive Seznamu a my jakožto autoři, tak vlastně vůbec neřešíme odkud ty peníze tečou. My dostáváme odměnu za to, že tady sedíme a pracujeme a s reklamou nebo toho, kde Seznam bere peníze my nemáme nic společného.